Gulyabaninin Bahçesi

LEÏLA SLIMANI

Fransızcadan Çeviren: Deniz Kureta

AYRINTI

LEÏLA SLİMANİ

3 Ekim 1981'de Fas'ın başkenti Rabat'ta doğdu. Babası bankacı, annesi ise Cezayir asıllı bir doktor. Rabat Fransız Lisesi'nden diplomasını aldıktan sonra, eğitimine Fransa'da devam etti. Fransa'nın en prestijli hazırlık sınıfı olan Hypôkhagne'dan sonra Paris Siyaset Araştırmaları Enstitüsü'nden diplomasını aldı. Fransa'nın oyuncu yetiştiren meşhur okulu Cours Florent'da oyunculuğu deneyen Leïla Slimani, sonunda gazetecilikte karar kıldı. 2008'den itibaren *Express* dergisinde çalışmaya başladı. 2012'de ise istifa edip yazarlığa yöneldi. 2014'te, ilk romanı *Dans le jardin de l'ogre* (*Gulyabaninin Bahçesinde*) Gallimard Yayınevi tarafından basıldı. Flore Ödülü için finalistler arasına seçildi. Asıl başarısı 2016 Kasım ayında, ikinci romanı *Chanson Douce* (*Hoş Nağme*, Kırmızı Kedi, 2018) ile Goncourt Ödülü'nü kazanmasıyla geldi. Yazar 2017 yılında da üç ayrı kitap daha yayımladı: *Sexe et mensonges*; *la vie sexuelle au Maroc*, *Paroles d'honneur*, ve *Simone Vie, mon héroïne*. 6 Kasım 2017'de, Frankofoninin geliştirilmesi için Fransa Başkanı Emanuelle Macron'un şahsi temsilcisi olarak atandı. Leïla Slimani evli ve iki çocuk annesidir.

Ayrıntı: *1228*
Edebiyat Dizisi: *239*

Gulyabaninin Bahçesi
Leïla Slimani

Kitabın Özgün Adı
Dans le Jardin de L'ogre

Fransızcadan Çeviren
Deniz Kureta

Son Okuma
Öykü Badur

© Editions GALLIMARD, Paris, 2014

Bu kitabın Türkçe yayım hakları
Ayrıntı Yayınları'na aittir.

Kapak Fotoğrafı
Oleksiy Maksymenko/All Canada Photos/Getty Images Turkey

Kapak Tasarımı
Arslan Kahraman

Dizgi
Hediye Gümen

Baskı ve Cilt
Kayhan Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Merkez Efendi Mah. Fazılpaşa Cad. No: 8/2 Topkapı/İstanbul
Tel.: (0212) 612 31 85 - 576 00 66
Sertifika No.: 12156

Birinci Basım: *Eylül 2018*

Baskı Adedi *2000*

ISBN 978-605-314-317-8
Sertifika No: 10704

AYRINTI YAYINLARI
Basım Dağıtım San. ve Tic. A.Ş.
Hobyar Mah. Cemal Nadir Sok. No: 3 Cağaloğlu – İstanbul
Tel.: (0212) 512 15 00 Fax: (0212) 512 15 11
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr

twitter.com/ayrintiyayinevi facebook.com/ayrintiyayinevi instagram.com/ayrintiyayinlari

Leïla Slimani

Gulyabaninin Bahçesi

EDEBİYAT DİZİSİ SON ÇIKAN KİTAPLAR

BİR SON DUYGUSU / *Julian Barnes*
HAYAT DÜZEYLERİ / *Julian Barnes*
MUTSUZLUK ZAMANLARINDA MUTLULUK / *Wilhelm Genazino*
KIRIK KÖŞELİ İLKBAHAR / *Mario Benedetti*
GECELERİ DAİRELER ÇİZEREK YÜRÜRÜZ / *Daniel Alarcon*
BİR BUĞDAY TANESİ / *Ngũgĩ wa Thiong'o*
İSTİSNA / *Christian Jungersen*
ORBITOR / *Mircea Cărtărescu*
KAYBOLUYORSUN / *Christian Jungersen*
İÇERDEKİLER / *Victor Serge*
TİBET ŞEFTALİ TURTASI / *Tom Robbins*
BAHAR / *Sabine Adatepe*
CHE'NİN BİRLİĞİ / *Carlos Gamerro*
EFENDİNİN GÜZELİ / *Albert Cohen*
FRANSIZ SAVAŞ SANATI / *Alexis Jenni*
ARADAKİ NEHİR / *Ngũgĩ wa Thiong'o*
BEDENİN GÜNCESİ / *Daniel Pennac*
ZAMANIN GÜRÜLTÜSÜ / *Julian Barnes*
ORBİTOR Göz Kamaştırıcı / *Mircea Cărtărescu*
KIRAÇ GÖKYÜZÜ / *E. E. Sule*
DENİZ DENİZ / *Iris Murdoch*
BAŞLAMA YERİ / *Ursula K. Le Guin*
SİLAHI SEÇMEK / *Judith Kuckart*
KARANLIK GÜZERGÂHLAR / *John Ralston Saul*
AĞABEYİNE ÇİÇEK TAŞIYAN KIZ / *Natsuki Ikezawa*
NOSTALJİ / *Mircea Cărtărescu*
KELEBEKLER ZAMANI / *Julia Alvarez*
EVA / *Ersi Sotiropoulos*
AHU HANIM'IN KOCASI / *Ali Muhammed-i Efgânî*
GÜCÜMÜZÜN DOĞUŞU / *Victor Serge*
ADINLA BAŞLAR HAYAT / *Zakes Mda*
ÇALILIK / *Christian Jungersen*

Leïla Slimani

Gulyabaninin Bahçesi

Anneme ve babama

Hayır, acı çeken ben değilim.
Bir başkası.
Ben bu kadar acı çekemezdim.

Anna Akhmatova
Requiem

Göz kararması düşme korkusundan farklı bir şeydir. Bizi çağıran, bizi kışkırtan, altımızdaki boşluğun sesidir göz kararması; düşme arzusudur, bu arzunun karşısında dehşete kapılır, kendimizi korumaya çalışırız. Gözünün kararması, kendi zayıflığınla sarhoş olmandır. Zayıflığının farkındasındır, ona karşı koymak değil, kendini bırakmak istersin. Kendi zayıflığınla sarhoş olur, daha da zayıf olmak, herkesin gözü önünde, sokağın ortasında yere yıkılmak istersin; yerde olmak, hatta yerden daha da aşağıda olmak istersin.

Milan Kundera
Varolmanın Dayanılmaz Hafifliği

Bir haftadır dayanıyor. Bir haftadır pes etmedi. Adèle üslu durdu. Dört günde otuz iki kilometre koştu. Pigalle'den Champs-Elysées'ye, Orsay Müzesi'nden Bercy'ye. Sabah ıssız nehir kıyılarında koştu. Gece Rochechouart Bulvarı'nda ve Clichy Meydanı'nda. İçki içmedi ve erken yattı.

Ama bu gece, rüyasında gördü ve sonra geri uyuyamadı. Islak, bitmek bilmeyen, sıcak bir nefes gibi içine doluveren bir rüya. Adèle yalnızca bunu düşünebiliyor. Kalkıyor, uyuyan evin içinde sert bir kahve içiyor. Mutfakta ayakta duruyor, ağırlığını bir ayağından diğerine aktarıyor. Bir sigara içiyor. Duşun altında kendi kendini tırmalamak, bedenini ikiye yarmak istiyor. Alnını duvara vuruyor. Biri onu tutsun, kafatasını cama vurarak kırsın istiyor. Gözlerini kapadığı anda gürültüler, iç çekişler, bağırışlar, darbeler duyuyor. Hızla soluyan çıplak bir adam, boşalan bir kadın. Kalabalığın ortasında yalnızca bir eşya olmak, yenmek, emilmek, tüm

bedeniyle yutulmak istiyor. Göğüslerini sıksınlar, göbeğini ısırsınlar. Bir gulyabaninin bahçesinde oyuncak bebek olmak istiyor.

Kimseyi uyandırmıyor. Karanlıkta giyiniyor, hoşça kal demiyor. Kimseye gülemeyecek, sabah sohbetini başlatamayacak kadar gergin. Adèle evinden çıkıyor, boş sokaklarda yürüyor. Başı öne eğik, midesi bulanarak Jules-Joffrin metro istasyonunun merdivenlerini iniyor. Peronda, çizmesinin ucunda koşan bir fare görüp irkiliyor. Trene bindiğinde etrafına bakınıyor. Ucuz takım elbiseli bir adam ona bakıyor. Kötü boyanmış, sivri burunlu ayakkabıları, kıllı elleri var. Çirkin. İş görür. Şu kız arkadaşına sarılan, boynuna öpücükler konduran genç öğrenci de. Cama yaslanmış ayakta duran, gözlerini kaldırmadan okuyan şu ellilerindeki adam da.

Karşısındaki koltuğun üzerinde duran dünün gazetesini alıyor. Sayfaları çeviriyor. Başlıklar birbirine karışıyor, dikkatini toplayamıyor. Sinirleri bozuluyor, gazeteyi geri yerine koyuyor. Burada duramaz. Göğsünde kalbi sertçe çarpıyor, Adèle boğulacak gibi. Eşarbını gevşetiyor, terden sırılsıklam olmuş boynundan aşağı çekiyor, yanındaki boş koltuğa koyuyor. Ayağa kalkıyor. Mantosunun düğmelerini açıyor. Ayakta, bir eli kapının kulpunda, bacağını titreterek sarsarken, atlamaya hazır.

Telefonu unuttu. Yeniden oturuyor, çantasını boşaltıyor, pudriyerini düşürüyor, kulaklıklarının etrafına dolanmış sutyeni çekiştiriyor. Pek dikkatsiz bir sutyen, diye düşünüyor. Telefonu unutmuş olamaz. Unuttuysa eve dönmesi, bir bahane bulması, bir şeyler uydurması gerekecek. Ama yok, hayır, işte burada. Zaten buradaymış ama o görmemiş. Çantasını topluyor. Herkes ona bakıyor izlenimine kapılıyor. Sanki bütün tren paniğiyle, alev alev yanan yanaklarıyla dalga geçiyor. Kapaklı küçük telefonu açıyor, ilk ismi görünce gülüyor.

Adam.

Neyse, zaten bitti.

İstemek, zaten boyun eğmek demek. Baraj yıkıldı. Kendini tutmak neye yarar? Hayatın daha güzel olacağı yok. Şu

anda bir afyon bağımlısı, bir kumarbaz gibi düşünüyor. Günlerce ayartıdan uzakta kalabilmiş olmaktan öylesine memnun ki tehlikeli yönlerini unuttu. Ayağa kalkıyor, kapının paslı zembereğini kaldırıyor, kapı açılıyor.

Madeleine İstasyonu.

Trene doğru bir dalga gibi ilerleyen kalabalığın arasından geçiyor. Adèle çıkışı arıyor. Capucines Bulvarı'nda koşmaya başlıyor. *Lütfen orda olsun. Lütfen orda olsun.* Büyük mağazaların önünde, vazgeçmeyi düşünüyor. Burada, metronun 9 numaralı hattına binip doğrudan ofise gidebilir, yayın kurulu toplantısına zamanında yetişebilir. Metro girişinin etrafında döneniyor, bir sigara yakıyor. Çantasını karnına bastırıyor. Bir grup Romanyalı kadın onu fark etti. Üzerine doğru geliyorlar, başlarında örtüleri, ellerinde uyduruk bir imza kampanyası kâğıdı. Adèle adımlarını hızlandırıyor. Lafayette Sokağı'na vardığında kendinde değil gibi yönünü şaşırıyor, geri dönüyor. Bleue Sokağı. Giriş kodunu tuşlayıp apartmana giriyor, merdivenleri çıldırmış gibi çıkıyor, ikinci kattaki ağır kapıyı çalıyor.

"Adèle..." Adam gülümsüyor, gözleri uykudan şiş. Çıplak.

"Konuşma." Adèle mantosunu çıkarıyor, adamın üzerine atlıyor. "Lütfen.

– Arayabilirdin... Saat daha sekiz olmamış..."

Adèle çırılçıplak soyundu bile. Adam'ın boynunu tırmalıyor, saçlarını çekiyor. Adam alay ediyor, tahrik oluyor. Kadını sertçe itiyor, tokatlıyor. Kadın adamın cinsel organını tutup içine sokuyor. Ayakta, duvara dayanmış halde içine girdiğini hissediyor. Kaygı eriyip gidiyor. Hislerini yeniden buluyor. Ruhu daha hafif, zihni boşalıyor. Adam'ın kalçalarını kavrıyor, erkeğin vücuduna canlı, şiddetli, giderek daha da hızlı hareketler mühürlüyor. Bir yere varmaya çalışıyor, şeytani bir öfkeyle dolu.

"Daha sert, daha sert" diye bağırmaya başlıyor.

Adam'ın bedenini tanıyor ve bu onu rahatsız ediyor. Fazla kolay, fazla mekanik. Sürpriz yaparak gelmiş olması Adam'ı yüceltmeye yetmiyor. Birleşmeleri ne yeterince müstehcen ne de yeterince müşfik. Adam'ın ellerini göğüslerine koyuyor,

o olduğunu unutmaya çalışıyor. Gözlerini kapatıp erkeğin onu zorladığını hayal ediyor.

Adam ise çoktan uzaklara gitmiş. Çenesi kasılıyor. Adèle'i çeviriyor. Her zamanki gibi sağ eliyle kadının başına bastırıyor, onu yere itiyor, sol eliyle kalçasını yakalıyor. Sert darbeler indiriyor, bağırıyor, boşalıyor.

Adam bazen hiddetlenebiliyor.

Adèle giyiniyor ve Adam'a sırtını dönüyor. Onu çıplak görmesinden utanıyor.

"İşe geç kaldım. Seni ararım.

– Nasıl istersen" diye cevap veriyor Adam.

Sırtını mutfak kapısına yaslayıp bir sigara içiyor. Bir eliyle cinsel organının ucundan sarkan prezervatife dokunuyor. Adèle, bakmamaya çalışıyor.

"Eşarbımı bulamıyorum. Gördün mü? Gri kaşmir, çok sevdiğim bir eşarp."

"Bakarım. Bulursam bir dahaki sefere veririm."

Adèle umursamaz bir tavır takınmaya çalışıyor. Önemli olan kendini suçlu hissettiğini belli etmemek. Açık alandan sanki sigara molasından geliyormuş gibi geçiyor, iş arkadaşlarına gülümsüyor ve masasına oturuyor. Cyril cam kafesinden kafasını çıkarıyor. Sesi klavye tıkırtılarının, telefon konuşmalarının, makaleleri tüküren yazıcıların, kahve makinesinin etrafındaki konuşmaların arasından duyuluyor. Bağırıyor.

"Adèle, saat neredeyse on.

– Bir randevum vardı.

– Öyledir tabii. İki makale geridesin, randevuların umurumda değil. Yazıları iki saat içinde istiyorum.

– Alacaksın yazılarını. Neredeyse bitti zaten. Öğle arasından sonra versem olur mu?

– Bıktırdın artık Adèle! Hep seni mi bekleyeceğiz? Allah kahretsin! Dergiyi bitirmemiz lazım."

Cyril kollarını sallayarak kendini koltuğuna bırakıyor.

Adèle bilgisayarını açıyor, yüzünü ellerinin arasına alıyor. Ne yazacağı hakkında en ufak bir fikri yok. Tunus'taki toplumsal gerginliklerle ilgili o makaleyi yazmaya söz vermeyecekti işte. Ne demeye yazı kurulunda elini kaldırmıştı ki?

Telefonu eline alması gerekecekti. Tunus'taki irtibatlarını araması. Sorular sorması, topladığı bilgileri karşılaştırması, kaynaklarının ağzından laf alması. Bunları yapmayı istemesi gerekecekti; düzgün yapılmış işe, daha iyi bir tiraj için ruhunu satmaya hazır olan Cyril'in tekrar ede ede bıkkınlık verdiği gazetecilik disiplinine inanması. Öğle yemeğini iş yerinde, masasında yemesi gerekecekti; kulağında kulaklıkları, elleri ekmek kırıntılarıyla kirlenmiş klavyesinde. Kendini beğenmişlikten ölen bir basın ataşesini arayıp makaleyi baskıdan önce okumak istediğini söylemesini beklerken sandviçini kemirmesi gerekecekti.

Adèle mesleğini sevmiyor. Hayatını kazanmak için çalışmak zorunda olmak fikrinden nefret ediyor. Bakılmaktan başka hiçbir hırsı olmadı. Oyuncu olmayı denedi. Paris'e geldiğinde kurslara yazıldı, vasat bir öğrenci olduğu ortaya çıktı. Hocalar belli bir gizeminin, güzel gözlerinin olduğunu söylüyordu. "Ama oyuncu olmak, koyvermeyi bilmektir, küçükhanım." Uzun süre evde oturup kaderinin gerçekleşmesini bekledi. Hiçbir şey beklediği gibi olmadı.

Zengin ve namevcut bir adamın karısı olmak çok hoşuna giderdi. Adèle, etrafındaki öfkeli ve faal kadın sürülerini üzmek pahasına, kocaman bir evde, kocası eve döndüğünde güzel görünmekten başka derdi olmadan aylaklık etmek isterdi. Erkekleri eğlendirme yeteneği karşılığında para kazanmak harika olurdu.

Kocası iyi kazanıyor. Georges-Pompidou Hastanesi'ne gastroenteroloji uzmanı olarak girdiğinden beri sürekli nöbete kalıyor, arkadaşlarının yerine mesai yapıyor. Sık sık tatile çıkıyorlar, "18. bölgenin güzel tarafında" kiraladıkları bir dairede yaşıyorlar. Adèle şımartılmış bir kadın, son derece bağımsız olduğunu düşünmek kocasının hoşuna gidiyor. Ama bu Adèle'e yetmiyor. Bu hayatın küçük, sefil, tamamıy-

la çapsız olduğunu düşünüyor. Paraları emek, ter, hastanede geçirilmiş uzun geceler kokuyor; huysuzluk, serzeniş tadında. Ne tembelliğe müsaade ediyor ne de çöküşe.

Adèle gazeteye torpille girdi. Yayın müdürünün oğlu Richard'ın arkadaşı, ona Adèle'den bahsetti. Adèle bundan hiç rahatsız olmadı. Sonuçta herkes böyle yapıyor. İlk başta iyi iş çıkarmak istiyordu. Patronunun hoşuna gitmek, etkin ve girişken kişiliğiyle onu şaşırtmak heyecan vericiydi. Şevkle çalıştı, yüzsüzlük etti, yayın kurulunda kimsenin hayal edemediği röportajları yapmayı başardı. Sonra Cyril'in hayatında tek bir kitap okumamış, kalın kafalının teki olduğunu, yeteneğini yargılayacak kapasiteye sahip olmadığını fark etti. Yitik ihtiraslarını unutmak için ha bire içen iş arkadaşlarını hor görmeye başladı. Sonunda mesleğinden, bu çalışma masasından, bu monitörden, tüm bu aptalca gösterişten nefret eder oldu. Kendisine sürekli ters davranan, en sonunda da iç sıkıntısı kadar boş beyanatlar veren bakanları onlarca defa aramaktan bıktı. Bir basın ataşesinin gözüne girmek için yapmacık bir ses tonuyla konuşmaktan utanıyor. Onun için önemli olan tek şey gazetecilik mesleğinin kendisine sağladığı özgürlük. Az kazanıyor ama seyahat ediyor. Ortadan kaybolabilir, gizli randevular uydurabilir, mazeret göstermeyebilir.

Adèle kimseyi aramıyor. Boş bir sayfa açıyor, yazmaya hazır. En iyi bildiği anonim kaynaklardan alıntılar uyduruyor. "Hükümete yakın bir kaynak" "İktidarın sırlarına haiz biri". Güzel bir trük buluyor; gazeteyi hâlâ haber almak için okuduğunu sanan okuru eğlendirmek için biraz da mizah ekliyor. Konu hakkında okuduğu birkaç makalenin özetini çıkarıyor, kopyala/yapıştır yapıyor. Tüm bunlar bir saatini bile almıyor. Mantosunu giyerken,

"Al sana makale, Cyril!" diye bağırıyor. "Ben öğle yemeğine çıkıyorum, döndüğümde konuşuruz."

Sokak soğuktan cansızlaşmış gibi, gri. Yoldan geçenlerin yüz hatları gergin, tenleri yeşilimsi. Her şey eve gidip yatağa yatma isteği uyandırıyor. Monoprix'nin önündeki evsiz her

zamankinden daha fazla içmiş. Bir havalandırma deliğinin üzerine uzanmış, uyuyor. Pantolonu sıyrılmış, beli ve yara kabuklarıyla dolu kalçaları görünüyor. Adèle ve iş arkadaşları, yerleri pisbir birahaneye giriyorlar ve Bertrand her zaman olduğu gibi biraz da bağırarak: "Hani buraya bir daha gelmeyecektik? Patron *Front National** militanı."

Yine de, şömine ateşi için ve fiyat/kalite ilişkisi yüzünden geliyorlar. Adèle sıkılmamak için muhabbet açıyor. Bir şeyler anlatmaktan, eski dedikoduları hatırlatmaktan, iş arkadaşlarına Noel planları ile ilgili sorular sormaktan bitkin düşüyor. Garson siparişleri alıyor. Ne içmek istediklerini sorduğunda Adèle şarap öneriyor. Arkadaşları isteksizce baş sallıyor, nazlı nazlı dudak büküp durumları olmadığını, bunun hiç de makul olmadığını söylüyor. "Ben ısmarlıyorum" diyor Adèle; banka hesabının ekside olmasına, iş arkadaşlarının ona bir kere bile tek bir kadeh bir şey ısmarlamamış olmasına rağmen. Umurunda değil. Şimdi, dansı yöneten o. Ziyafeti veren o ve bir kadeh Saint-Estephe şarabından sonra, odun ateşinin kokuları arasında, o anda, onu seviyorlarmış gibi geliyor, ona borçlularmış gibi.

Restorandan çıktıklarında saat üç buçuk. Şarap, fazla yemek ve kokusu mantolarına ve saçlarına sinen şömine ateşi yüzünden biraz uyukluyorlar. Adèle, karşısındaki masada çalışan Laurent'ın koluna giriyor. Uzun boylu, zayıf; ucuz takma dişleriyle at gibi bir gülümsemesi var.

Açık alanda kimse çalışmıyor. Gazeteciler monitörlerinin karşısında uyukluyor. Salonun arka tarafında küçük gruplar sohbet ediyor. Bertrand 50'li yılların sinema yıldızları gibi giyinme gafletinde bulunmuş genç stajyer kıza takılıyor. Pencere kenarlarında şampanya şişeleri soğutuluyor. Herkes ailesinden ve gerçek arkadaşlarından uzak, sarhoş olabilecekleri makul saati bekliyor. Gazetede Noel kutlaması kurumsal bir olgu. Planlanmış bir sefahatanı; alabildiğine azıtmak, ertesi gün son derece profesyonel bir ilişkiyi devam ettireceğin iş arkadaşlarına gerçek benliğini göstermek söz konusu.

* Front National: Milli Cephe. Başında Marine Le Pen'in bulunduğu ırkçı, aşırı sağcı parti. (ç.n.)

Yayın kurulundan kimsenin haberi yok; ama Adèle geçen seneki Noel kutlamasında zirveye ulaştı. Tek bir gecede hem bir fantezisini tatmin etti hem de tüm mesleki hırslarını yitirdi. Yazı işleri müdürlerinin toplantı salonunda, siyah lakeli uzun ahşap masanın üzerinde Cyril ile yattı. Çok içki içtiler. Bütün akşamı onun yanında, şakalarına gülerek, eline geçen her fırsatta ona utangaç ve yumuşacık bakışlar atarak geçirdi. Ondan aşırı etkilenmiş, aşırı derecede cazibesine kapılmış gibi davrandı. Cyril, onu ilk gördüğünde aklından geçenleri anlattı.

"Senin son derece kırılgan, son derece utangaç, bir de iyi eğitimli olduğunu düşündüm...

– Biraz sıkıcı yani?

– Evet, belki."

Dilini çabucak, küçük bir kertenkele gibi dudaklarına değdirdi. Bu, adamı çok sarstı. Yazı işleri salonu boşaldı, diğerleri sağa sola saçılmış plastik bardakları, izmaritleri toplarken, ikisi ortadan kaybolup üst kattaki toplantı salonuna gitti. Birbirlerinin üzerine atladılar. Adèle, sadece patronuyken ve bir şekilde ona yasakken çok yakışıklı bulduğu Cyril'in gömleğinin düğmelerini çözdü. Ama orada, siyah lake masanın üzerindeki adam göbekli ve sakardı. "Çok içtim" dedi organının yeterince sertleşmediğini görünce. Masaya yaslandı, ellerini Adèle'in saçlarına götürdü ve kafasını bacaklarının arasına itti. Adèle, gırtlağının dibinde adamın cinsel organı ile kusma ve ısırma isteğini bastırdı.

Oysa onu arzulamıştı. Her sabah süslenmek için erkenden kalkıyor, yeni bir elbise seçiyor, Cyril ona baksın, hatta iyi günündeyse ölçülü bir şekilde iltifat etsin diye uğraşıyordu. Makalelerini zamanından önce bitiriyor, dünyanın öbür ucunda röportajlar öneriyor, ofise her zaman sorun değil çözüm getiriyordu; tüm bunları yaparken tek amacı onun hoşuna gitmekti.

Şimdi artık onu elde ettiğine göre, ne diye çalışacaktı ki?

Adèle bu akşam Cyril'den uzak duruyor. Adamın aklından geçenleri tahmin ediyor ama artık ilişkileri hayli soğuk. Adèle, sonraki günlerde gönderdiği aptalca mesajlara katlanamadı.

Bir akşam Cyril onu utana sıkıla yemeğe davet ettiğinde omuz silkti. "Neye yarayacak? Ben evliyim, sen de evlisin. Birbirimize sadece acı verebiliriz, sence de öyle değil mi?"

Adèle bu akşam hedefinden şaşmayacak. Japon manga koleksiyonunun ayrıntılarını beş bininci kez anlatarak içine fenalık getiren Bertrand ile şakalaşıyor. Gözleri kıpkırmızı, muhtemelen esrarlı sigara içmiş; nefesi her zamankinden daha kuru ve asitli. Adèle hoşnut görünmeye çalışıyor. Genellikle ağzından sadece serzeniş ve ahlar çıkan, bu akşam ne olduysa gülümsemeyi başaran obez evrakçı kadına katlanıyormuş gibi yapıyor. Adèle ısınıyor. Cyril'in manşetten övgüler yağdırdığı bir siyasetçi sayesinde, şampanya su gibi akıyor. Adèle yerinde duramıyor. Kendini güzel hissediyor ve güzelliğinin bir işe yaramamasından, neşesinin faydasız olmasından nefret ediyor.

Işıldayan gözleriyle, "Eve dönmeyeceksiniz herhalde? Dışarı çıkalım! Hadi..." diye yalvarıyor Laurent'a; öylesine şevkli ki herhangi bir isteğini reddetmek zalimlik olur.

"Ne dersiniz çocuklar?" diye soruyor Laurent sohbet ettiği diğer üç gazeteciye.

Pencere mor bulutlara doğru açılmış; Adèle yarı karanlıkta, çıplak adama bakıyor; yüzünü yastığa gömmüş, doygun bir uykunun içinde. Ölmüş de olabilirdi; çiftleşmeden sonra can veren şu böcekler gibi.

Adèle kollarını çıplak göğüslerinin üzerinde kavuşturarak yataktan kalkıyor; çarşafı üzerine çekmesiyle, uykudaki beden daha iyi ısınabilmek için büzüşüyor. Yaşını sormadı. Yumuşak ve yağlı cildi, Adèle'i getirdiği bu tavan arasındaki hizmetçi odası, her şey iddia ettiğinden daha genç olduğunu gösteriyor. Bacakları kısa, kalçaları kadın kalçası gibi.

Doğan günün soğuk ışığı dağınık odaya doluyor. Adèle giyiniyor. Onunla gelmemeliydi. Çocuk onu öptüğü, yumuşak dudaklarını Adèle'inkilere bastırdığı anda yanlış yaptığını biliyordu. O, Adèle'i doyuramazdı. Keşke kaçsaydı. Bu çatı katına çıkmamak için bir bahane buluverseydi. "Zaten bayağı eğlendik, değil mi?" deseydi. Tek söz etmeden bardan

çıkmalı, bedenini sarıp sarmalayan o ellere, cam gibi bakışlara, ağır nefes kokusuna karşı koymalıydı.

Cesaret edemedi.

Merdivenleri sendeleyerek çıktılar. Her basamakta büyü seyreliyor, neşeli sarhoşluk yerini bulantıya bırakıyordu. Adam soyunmaya başladı. Pantolon fermuarının aleladeliği, bir çift çorabın gündelikliği, genç bir ayyaşın beceriksiz hareketleri karşısında yapayalnız kalan Adèle, kalbinin sıkıştığını hissediyordu. "Sus, bir şey söyleme, artık hiçbir şey istemiyorum" demek isterdi. Ama şimdi geri adım atamazdı.

Adamın pürüzsüz göğsünün altında yatarken, tek yapabildiği işi hızlandırmak, orgazm taklidi yapmak, çabucak boşalması, susması, tüm bunların artık bitmesi için abartılı bir şekilde bağırmak olmuştu. Acaba Adèle'in gözlerini yumduğunu fark etmiş miydi? Gözlerini hiddetten kapatıyordu; onu görmekten tiksiniyormuş, sonraki adamları, hakiki erkekleri, iyi sevişen, nihayet bedenine sahip olabilecek, başka yerlerden gelen erkekleri düşünüyormuş gibi.

Dairenin kapısını yavaşça çekiyor. Apartmanın avlusunda bir sigara yakıyor. Üç nefes daha çeksin, kocasını arayacak.

"Seni uyandırmadım ya?"

Gazeteden iki adım uzaklıkta oturan arkadaşı Lauren'in evinde uyuduğunu söylüyor. Oğlunun nasıl olduğunu soruyor. "Evet, güzel bir kutlamaydı" diye bitiriyor. Apartmanın sırları dökülmüş aynasının karşısında yüz hatlarını yumuşatıyor, kendini yalan söylerken izliyor.

Boş sokakta kendi adımlarını duyuyor. Fren yapmaya hazırlanan otobüse yetişmek için koşan bir adamın çarpmasıyla bir çığlık atıyor. Eve yürüyerek dönüyor; vakit öldürmek, boş eve sığınmak, sorguya çekilmemek için. Müzik dinliyor, buz kesmiş Paris'e karışıyor.

Richard kahvaltı masasını toplamış. Kirli kupalar lavaboda, tabağın birinin kenarına bir dilim ekmek yapışmış. Adèle deri kanepeye oturuyor. Mantosunu çıkarmıyor, çantasını karnına bastırıyor. Hiç kıpırdamıyor. Gün, duşunu aldıktan sonra başlayacak. Soğuk tütün kokan gömleğini

yıkadıktan sonra. Gözaltı morluklarını makyajla kapattıktan sonra. Şimdilik pasağının içinde bekliyor; iki dünya arasında asılı kalmış, şimdiki zamana hâkim. Tehlike geçti. Korkacak bir şey kalmadı.

Adèle süzgün yüzü, kupkuru ağzıyla gazeteye varıyor. Önceki günden beri hiçbir şey yemedi. Ağzına kederini ve mide bulantısını emecek bir şeyler atması gerek. Mahallenin en berbat fırınından kuru ve soğuk bir çikolatalı kruvasan almıştı. Bir ısırık alıyor ama çiğnemekte zorlanıyor. Tuvalete gidip top böceği gibi kıvrılmak, uyumak istiyor. Uykusu var, utanç içinde.

"Ee Adèle, yorgun musun?"

Bertrand çalışma masasına eğilip Adèle'e kurnaz bir bakış atıyor; Adèle tepki vermiyor. Çikolatalı kruvasanı çöp sepetine atıyor. Susadı.

"Dün akşam pek formundaydın. Çok başın ağrımıyor ya?

– İyiyim, sağ ol. Bir kahve içsem yeter.

– İki tek atınca tanınmaz oluyorsun. Böyle bakınca tip top prenses, düzenli bir hayat falan. Ama aslında dağıtmayı bayağı seviyorsun galiba.

– Kes.

– Bizi çok güldürdün. Bayağı da dansçıymışsın!

– Tamam, Bertrand; artık çalışmam lazım.

– Benim de bir sürü işim var. Neredeyse hiç uyumadım. Kafam yüz milyon.

– Kolay gelsin o zaman.

– Dün gece çıktığını görmedim. O genç çocukla mı gittin? Adını hatırlıyor musun yoksa öylesine bir şey miydi?

– Ya sen, Kinşasa'ya göreve gittiğinde otel odana getirdiğin orospuların isimlerini hatırlıyor musun?

– Tamam yahu! Eğleniyoruz şurada. Kocan gecenin dördünde zil zurna sarhoş eve dönmene bir şey demiyor mu? Soru sormuyor mu? Benim karım böyle yapsaydı…

"Sus" diye lafını kesiyor Adèle. Kesik kesik nefes alıyor, yanakları kızardı; yüzünü Bertrand'ınkine yaklaştırıyor.

"Bir daha sakın kocamdan bahsetme, anladın mı?"

Bertrand avuç içlerini göstererek geri çekiliyor.

Adèle bu kadar dikkatsiz davrandığı için kendine kızıyor. Asla öyle dans etmemeliydi, kendini o kadar yanaşılabilir göstermemeliydi. Tamamen sarhoş, Laurent'ın dizlerine oturup titreyen sesiyle hüzünlü bir çocukluk anısını anlatmamalıydı. Genç çocukla barın arkasında oynaştığını gördüler. Gördüler ve onu yargılamıyorlar. Çok daha kötüsü. Şimdi, aralarında bir suç ortaklığı olduğunu, samimi olduklarını düşünecekler. Adèle ile bu konudan bahsedip beraber gülmek isteyecekler. Erkekler hovarda, açık saçık, kolay kadın olduğunu düşünecek. Kadınlar ona seks avcısı diyecek, içlerinden en müşfikleri kırılgan olduğunu söyleyecek. Ve hepsi yanılacak.

Richard cumartesi günü deniz kıyısına gitmeyi önerdi. "Erkenden yola çıkarız, Lucien arabada uyur." Adèle, trafik sıkışmaya başlamadan yola çıkmak isteyen kocasının keyfini kaçırmamak için sabahın köründe kalkıyor. Çanta hazırlıyor, oğlunu giydiriyor. Soğuk ama aydınlık bir gün; insanın ruhunu uyandıran, uyuşukluğa mahal vermeyen bir gün. Adèle neşeli. Arabada giderken, görkemli kış güneşinin verdiği enerjiyle sohbet bile ediyor.

Öğle yemeği vakti varıyorlar. Parisliler ısıtmalı terasları istila etmişler bile, ama Richard akıllı davranıp rezervasyon yaptırmış. Doktor Robinson hiçbir şeyi tesadüflere bırakmaz. Menüyle bakmasına gerek yok, ne yemek istediğini biliyor. Beyaz şarap, istiridye ve deniz salyangozu sipariş ediyor. Üç tane de tava dil balığı.

"Bunu her hafta yapmalıyız! Lucien'e açık hava, bize de baş başa bir yemek; harika değil mi? Bana çok iyi geldi. Bu

hafta hastanede yaşadıklarımdan sonra... Sana söylemedim, Jean-Pierre, servis şefi, Meunier vakasıyla ilgili bir sunum yapmak isteyip istemediğimi sordu. Tabii ki evet dedim. Bana bir iyilik borcu vardı. Neyse, sonuçta hastane şimdi çok uzaklarda. Seni ve oğlanı hiç göremiyorum gibi geliyor. Lisieux'deki klinikle ilgili yine aradılar, onayımı bekliyorlar. Vimoutiers'deki ev için randevu aldım. Annemlere tatile gittiğimizde görürüz. Annem bakmış, ev çok şahaneymiş."

Adèle çok içti. Gözkapakları ağırlaşıyor. Richard'a gülümsüyor. Sözünü kesmemek, lafı değiştirmemek için kendini tutuyor, yanaklarının içini ısırıyor. Lucien huzursuz, sıkılmaya başladı. Sandalyesinde sallanıyor, bir bıçak kapıyor. Richard onu hemen elinden alıyor; sonra tuzluğun kapağını açıp masanın öbür ucuna fırlatıyor. "Lucien, dur artık!" diyor Adèle.

Çocuk elini tabağına daldırıp bir havuç parçasını parmaklarıyla eziyor. Gülüyor.

Adèle oğlunun ellerini siliyor.

"Hesabı isteyelim mi? Baksana durmuyor."

Richard kendine bir kadeh daha dolduruyor.

"Ev konusunda ne düşündüğünü söylemedin. Hastanede bir sene daha çalışamam. Paris bana göre değil. Sana göre de değil ayrıca, gazetede sıkıntıdan patlıyorum diyordun."

Adèle gözlerini nane şuruplu suyu ağzına alıp masaya tüküren Lucien'e dikmiş.

"Richard, şuna bir şey söyle!" diye bağırıyor Adèle.

– N'oluyor sana? Delirdin mi ne? Herkes bize bakıyor, diyor Richard; hayretler içerisinde Adèle'e bakıyor.

– Affedersin, yorgunum.

– Güzel bir anın tadını çıkarmaktan acizsin. Her şeyi berbat ediyorsun.

"Affedersin" diyor yeniden Adèle; bir yandan da kâğıt masa örtüsünü temizlemeye çalışıyor.

"Çocuk sıkılıyor, enerjisini atması lazım, o kadar. Bir kardeşi olsa, bir de oynayabileceği kocaman bir bahçe." Richard anlayışlı bir tavırla gülümsüyor.

"İlanla ilgili ne düşünüyorsun? Evi sevdin, değil mi? Görür görmez seni düşündüm. Hayatımızı değiştirelim istiyorum. Şahane bir hayatımız olsun istiyorum, anlıyor musun?"

Richard oğlunu dizlerinin üstüne oturtuyor, saçlarını okşuyor. Lucien babasına benziyor. Aynı ince telli, sarı saçlar, aynı baklava şeklinde ağız. İkisi çok eğleniyor. Richard oğluna deli oluyor. Adèle bazen ona gerçekten ihtiyaçları olup olmadığını sorguluyor. Belki de ikisi gayet mutlu yaşayabilir.

Onlara bakıyor, hayatının artık hep aynı olacağını anlıyor. Çocuklarıyla ilgilenecek, ne yiyip içiyorlar diye endişelenecek. Tatilde onların sevdikleri yerlere gidecekler, her hafta sonu onları eğlendirmeye çalışacak. Tüm dünyanın burjuvaları gibi, onları gitar derslerinden almaya gidecek, gösterilere, okula, "avantajlı" olmalarını sağlayacak her yere götürecek. Adèle çocuklarının kendisine benzemeyeceğini umut ediyor.

Otele varıyorlar, gemi kamarası şeklinde dar bir odaya yerleşiyorlar. Adèle burayı sevmiyor. Duvarlar hareket edip birbirine yaklaşıyor gibi onu uykusunda yavaş yavaş ezeceklermiş gibi hissediyor. Ama uyumak istiyor. Panjurları kapatıp tadını çıkarmaları gereken güzel günü dışarıda bırakıyor; öğlen uykusu için Lucien'i yatağına yatırıyor ve kendi de yatıyor. Henüz gözlerini yummuştu ki oğlu sesleniyor. Adèle kıpırdamıyor. Oğlundan daha sabırlı; eninde sonunda bıkacaktır. Çocuk kapıya vuruyor, musluğu açıyor; Adèle banyoya girdiğini tahmin ediyor.

"Dışarı çıkar da oynasın. Yazık, sadece bir günlüğüne geldik. Ben iki gündür nöbet tutuyorum."

Adèle kalkıyor, Lucien'i giydiriyor, plajla otel arasında bulunan küçük parka götürüyor. Çocuk renkli oyuncakların üzerine çıkıyor, iniyor. Bıkmadan kaydıraktan kayıyor. Adèle çocukların itişip kakıştığı yüksek platformdan düşmesinden korkuyor, Lucien'i yakalamak için platformun etrafından dönüyor.

"Dönelim mi artık, Lucien?

– Hayır anne, daha değil" diyor oğlu.

Park minicik. Lucien bir çocuğun elinden oyuncak arabasını alıyor, çocuk ağlamaya başlıyor. "Oyuncağını geri ver. Hadi gel, otele babanın yanına gidelim" diye yalvarıyor Adèle kolundan çekerek. "Hayır!" diye bağırıyor oğlu; salıncağa doğru koşarken az daha çenesini çarpıyor. Adèle bir banka oturuyor, sonra geri kalkıyor. "Plaja gidelim mi?" diye soruyor. Kumda düşse bir şey olmaz.

Adèle, buz gibi plajda oturuyor. Lucien'i bacaklarının arasına alıyor ve bir çukur kazmaya başlıyor. "O kadar derin kazacağız ki su çıkacak, gör bak.

– Su istiyorum!" diye heyecanlanıyor Lucien.

Birkaç dakika sonra, annesinin elinden kaçıp geri çekilen denizin oluşturduğu su birikintilerine doğru koşuyor. Kumda düşüyor, ayağa kalkıyor, çamurların içine atlıyor. "Lucien, gel buraya!" diye bağırıyor Adèle çatallaşan sesiyle. Çocuk dönüp bakıyor, gülüyor. Su birikintisinin içine oturuyor, kollarını suya daldırıyor. Adèle ayağa kalkmıyor. Çok öfkeli. Aralık ayının ortasında sırılsıklam olacak. Üşütecek, sonra onunla şimdi ilgilendiğinden daha fazla ilgilenmesi gerekecek. Bu kadar aptal, bu kadar şuursuz, bu kadar bencil olmasına kızıyor. Kalkmayı düşünüyor, çocuğu zorla otele götürecek ve Richard'dan onu sıcak suyla yıkamasını isteyecek. Hareket etmiyor. Çocuğu taşımak istemiyor, öyle ağırlaştı ki bir de kucağında çırpındığı zaman kaslı bacaklarıyla sert darbeler indiriyor. "Lucien, çabuk geri dön!" diye bağırıyor, yaşlı bir kadının hayret dolu bakışlarının altında.

Sarışın dağınık saçlı, bu mevsimde şort giymiş bir kadın Lucien'in elinden tutuyor, onu annesine getiriyor. Çocuğun kot pantolonu tombul dizlerinin üzerine sıyrılmış, güleç ve şaşkın. Kadın, koyu bir İngiliz aksanıyla "Bu minik denize girmek istiyor galiba" dediğinde Adèle yerinden kalkmıyor.

"Teşekkür ederim" diye cevap veriyor; küçük düşmüş, asabi. Kuma uzanmak, mantosuyla yüzünü örtmek ve yenilgiyi kabul etmek isterdi. Soğuktan titreyen, gülümseyerek kendisine bakan çocuğuna bağırmaya bile mecali yok.

Lucien onun için bir yük, alışamadığı bir zorluk. Adèle, karmakarışık duygularının arasında, oğluna olan sevgisinin hangi kuytuda saklandığını bilemiyor: onu birine emanet etmenin paniği, kıyafetlerini giydirirken duyduğu kızgınlık, inatçı bebek arabasını yokuş yukarı iterken hissettiği bitkinlik. Sevgi var, Adèle bundan hiç şüphe duymuyor. Kaba saba, gündelik hayatın kurbanı olmuş bir sevgi.

Adèle, neden evlendiyse o yüzden çocuk yaptı. Dünyaya ait olmak, kendini başkalarıyla arasındaki farklardan sakınmak için. Bir eş ve anne olarak, kimsenin elinden alamayacağı bir saygınlık halesiyle çevrelenmiş oldu. Kaygılı akşamlar için bir sığınak, sefahat günleri için de rahat bir inziva inşa etmiş oldu.

Hamileliği sevdi.

Uykusuzluk ve bacaklarındaki ağırlık, biraz bel ağrısı, diş eti kanaması hariç, Adèle harika bir hamilelik geçirdi. Siga-

ra içmeyi bıraktı, ayda bir kadeh şaraptan fazlasını içmedi, bu sağlıklı yaşam onu tatmin ediyor gibiydi. Hayatında ilk kez mutluydu sanki. Sivri karnı, belinde hoş bir kavis oluşturmuştu. Teni pırıl pırıldı, hatta yana doğru taradığı saçlarını bile uzatmıştı.

Hamileliğinin otuz yedinci haftasındaydı; artık yatarken çok rahatsız oluyordu. O gece Richard'ı tek başına dışarı çıkması için teşvik etti. "Zaten alkol içmiyorum, hava sıcak. Partiye gidip de ne yapacağım? Sen git eğlen, beni merak etme."

Yatağa yattı. Panjurları açık bırakmıştı ve sokakta yürüyen kalabalığı görebiliyordu. Sonunda ayağa kalktı, uyumaya çalışmaktan bıkmıştı. Banyoya gidip yüzüne buz gibi soğuk su çarptı, uzun uzun kendini izledi. Gözlerini karnına indiriyor, sonra yeniden yüzüne bakıyordu. "Bir daha önceki olduğum kadın olabilecek miyim?" kendi dönüşümünü keskinlikle duyumsuyordu. Buna seviniyor muydu, yoksa nostalji mi hissediyordu; hiç bilemiyordu. Ama içinde bir şeylerin öldüğünden emindi.

Bir çocuk beni iyileştirir, diye düşünmüştü. Huzursuzluğunun tek çıkışının, bu ileri doğru kaçışı kırmanın tek çaresinin annelik olduğuna ikna olmuştu. Zaruri bir tedaviyi sonunda kabul eden bir hasta gibi, kendini anneliğe bırakmıştı. Kendisine iyi geleceğine dair çılgınca bir umudun peşinden giderek bu çocuğu yapmıştı; ya da direnç göstermediğinden, bu çocuk kendisine yapılmıştı.

Hamilelik testi yapmasına gerek kalmamıştı. Hemen anlamış ama kimseye bir şey söylememişti. Sırrını kıskanıyordu. Karnı şişiyor ama o, bebek beklediğini gevşekçe inkâr etmeye devam ediyordu. Etrafındakilerin, alelade tepkileri, bayağı hareketleri, yuvarlaklığı hissetmek için karnının altına uzanan elleri ile her şeyi berbat edeceğinden korkuyordu. Kendini özellikle de erkeklerin yanında yalnız hissediyordu; ama bu yalnızlık ona yük olmuyordu.

Lucien doğdu. Adèle hemen yeniden sigaraya başladı. Neredeyse anında içki içti. Çocuk, tembelliğinin önünde bir engeldi; hayatında ilk defa kendisinden başka biriyle ilgilen-

mek zorunda buldu kendini. Bu çocuğu seviyordu. Yeni doğana yoğun; ancak her şeye rağmen yetersiz bir fiziksel sevgi duyuyordu. Evde günler geçmek bilmiyordu. Bazen bebeği odasında ağlarken bırakıyor, yastığı kulaklarına bastırıp uyumaya çalışıyordu. Yemek yemeyen, üzgün çocuğun karşısında, yemek parçalarıyla lekelenmiş yüksek bebek sandalyesinin önünde ağlıyordu.

Birlikte banyo yaparken, çocuğu çıplak bedenine bastırmayı seviyordu. Onu uyutmayı, içindeki şefkatle sarhoş olmuş halde uykuya dalmasını izlemeyi çok seviyordu. Parmaklıklı beşiğinden çocuk yatağına geçtiğinden beri, Adèle de onunla uyumaya başladı. Ebeveyn yatak odasından sessizce çıkıp oğlunun yatağına geçiyor; çocuk onu uykusunda homurdanarak karşılıyordu. Adèle burnunu çocuğun saçlarına, boynuna, avuç içine gömüyor, ekşi kokusunu içine çekiyordu.

Hamilelik vücudunu yıprattı. Kendini çirkin, hımbıl, yaşlanmış hissediyordu. Saçlarını kısa kestirdi ve galiba artık bir sürü kırışıklık yüzünü kemirmeye başladı. Ama Adèle, otuz beş yaşında hâlâ çok güzel bir kadın. Hatta yaşla daha güçlü, daha büyüleyici, daha heybetli oldu. Yüz hatları sertleşti ama solgun bakışları kuvvet kazandı. Şimdi daha az histerik, daha az hummalı. Yıllardır içtiği sigaralar, babasının alay ettiği tiz sesine kıvam kattı. Solgunluğu daha da arttı; hatta yanaklarındaki damarların dolambaçları karbon kopya gibi çizilebilecek kadar belirgin.

Odadan çıkıyorlar. Richard Adèle'i kolundan çekiyor. Birkaç dakika, kapının arkasında hareketsiz bekleyip Lucien'in canhıraş bağırışlarını dinliyorlar; çocuk geri dönmeleri için yalvarıyor. Richard'ın bir masa ayırttığı restorana doğru kederli kederli yürüyorlar. Adèle önce süslenmek istedi, sonra vazgeçti. Plajdan döndüklerinde üşüyordu. Üzerindeki kıyafetleri çıkarmaya, getirdiği elbiseyi ve topuklu ayakkabıları giymeye üşendi. Nihayetinde yemekte sadece o ve Richard olacaktı.

Sokakta yan yana, hızlı hızlı yürüyorlar. Birbirlerine dokunmuyorlar. Çok az öpüşüyorlar. Bedenlerinin birbirine söyleyecek hiçbir şeyi yok. Birbirlerine karşı hiçbir zaman bir çekim, hatta şefkat hissetmediler ve bir bakıma, bu tensel ortaklığının olmaması onlara güven veriyor. Sanki bu durum, birlikteliklerinin bedenin ihtimallerinin ötesinde olduğunu kanıtlıyor. Sanki diğer çiftlerin gönülsüzce, ağlayıp sızlayarak,

bağırış çağırış ayrılacakları bir şeyin yasını şimdiden tutmuş gibiler.

Adèle kocasıyla en son ne zaman seviştiğini hatırlamıyor. Yazındı herhalde. Bir öğleden sonra. Sevişmeden geçen zamana, birbirlerine tatlı rüyalar dileyip sırt sırta uyudukları gecelere alıştılar. Ama bir rahatsızlık, bir hoşnutsuzluk sürekli tepelerinde dolanıp duruyor. O zaman Adèle tuhaf bir biçimde, bu döngüyü kırma mecburiyeti hissediyor; kocasının bedenine yeniden yaklaşıyor ki yeniden ondan vazgeçebilsin. Rıza göstermesi gereken bir fedakârlık gibi günlerce bunu düşünüyor.

Bu akşam bütün koşullar mevcut. Richard'ın bakışları ağır, biraz da utanç dolu. Hareketleri sakarca. Adèle'e çok güzel olduğunu söylüyor. Adèle bir şişe şarap sipariş etmeyi öneriyor.

Daha aperatifleri yerken, Richard öğlen bıraktıkları yerden devam ediyor. İki lokma arasında, Adèle'e dokuz yıl önce, evlenirken birbirilerine verdikleri sözleri hatırlatıyor. Gençken ve paraları yettiğince Paris'in tadını çıkaracak, sonra çocukları olunca taşraya taşınacaklardı. Lucien'in doğumundan sonra Richard ona biraz mühlet tanıdı. Adèle o zaman "iki yıl sonra" demişti. İki yıl geçeli çok oldu; Richard bu sefer pes etmeyecek. Gazeteden ayrılmak, başka şeylerle uğraşmak, mesela yazmak, ailesiyle ilgilenmek istediğini söylememiş miydi? Metrodan, trafik sıkışıklığından, hayat pahalılığından, zamanla yarışmaktan bıktıkları konusunda hemfikir değiller miydi? Richard, susan, yemeğine dokunmayan Adèle'in kayıtsızlığı karşısında sarsılmıyor. Son kartını oynuyor.

"İkinci bir çocuk istiyorum. Bu sefer küçük bir kız olsa ne harika olur."

Alkol yüzünden iştahı kesilen Adèle, şu an kusmak istiyor. Karnı şişmiş gibi sanki taşmaya hazır. Onu rahatlatabilecek tek şey yatmak, hiç hareket etmemek, uykunun kendisini teslim almasını beklemek olurdu.

"Benim yemeğimi de bitirebilirsin, istersen. Bir lokma daha yiyecek halde değilim."

Tabağını Richard'a doğru itiyor.

Richard kahve söylüyor. "Başka bir şey istemiyor musun? Emin misin?" Patronun ısrarla ısmarlamak istediği *Armagnac*'ı kabul edip çocuklardan bahsetmeye devam ediyor. Adèle çok öfkeli. Gece bitmek bilmiyor. Keşke konuyu değiştirse.

Otele dönüş yolunda Richard biraz sarhoş. Bir anda sokakta koşmaya başlayarak Adèle'i güldürüyor. Parmak uçlarında, odaya giriyorlar. Richard çocuk bakıcısının parasını veriyor. Adèle yatağa oturuyor, yavaşça ayakkabılarını çıkarıyor.

Cüret edemez.

Ediyor.

Bu hareketlerin başka anlamı olamaz. Hep aynı hareketler.

Arkasından yaklaşıyor.

Boynuna bir öpücük.

Bir elini kalçasına koyuyor.

Sonra, bunlara eşlik eden o mırıldanma, o iç çekiş, o yalvaran gülümseme.

Dönüyor, ağzını açıyor, kocasının dili içeri giriyor.

Ön sevişme yok.

Yatağın öbür tarafında yalnız soyunurken, olsun bitsin, diye geçiriyor içinden.

Hadi yeniden. Bedenleri yapışık. Öpüşmeyi bırakma, gerçekmiş gibi yap. Elini beline koy, cinsel organını tut. Adam içine giriyor. Adèle gözlerini kapıyor.

Richard'ın nelerden hoşlandığını, ona neyin iyi geldiğini bilmiyor. Hiçbir zaman bilmedi. Sevişmeleri hiçbir incelik tanımıyor. Geçen senelerle aralarında daha derin bir bağ oluşmadı, ayıpları körelmedi. Hareketler keskin, mekanik. Doğru hedefe yönelik. Adèle acele etmemeye cüret edemiyor. Talep etmeye cüret edemiyor. Hayal kırıklığı öyle şiddetli olabilir ki insanı boğabilir.

Gürültü yapmıyor. Lucien'i uyandırmaktan korkuyor; çocuk bu grotesk duruma şahit olsa, çok korkunç olurdu.

Ağzını Richard'ın kulağına dayıyor, vicdanını rahatlatmak için biraz inliyor.

Bitti bile.

Richard hemen giyiniyor. Hemen kendine geliyor. Televizyonu açıyor.

Karısını içine terk ettiği yalnızlığı hiçbir zaman umursamadı. Adèle hiçbir şey hissetmedi. Hiçbir şey. Sadece vantuz sesleri duydu; birbirine yapışan iki göğüs, birbiriyle kesişen iki cinsel organ.

Sonra, büyük bir sessizlik.

Adèle'in kadın arkadaşları çok güzel. Etrafını kendinden daha az güzel kızlarla çevrelemeyecek kadar erdemli. Dikkatleri üzerine çekme derdiyle uğraşmak istemiyor. Lauren ile Afrika'daki bir basın seyahatinde tanıştı. Adèle gazeteye yeni girmişti, ilk kez bir bakana resmi gezisinde eşlik ediyordu. Gergindi. Lauren, Fransa Cumhuriyeti'ne ait bir uçağın yolcuları beklediği Villacoublay Havalimanı pistinde, bir seksen boyu, köpüksü beyaz saçları, Mısır kedisi suratıyla hemen gözüne çarpmıştı. Lauren daha o zamanlar görmüş geçirmiş, Afrika uzmanı bir fotoğrafçıydı; kıtanın bütün şehirlerinin tozunu attırmış, şimdi de Paris'te bir stüdyoda yalnız yaşıyordu.

Uçakta yedi kişiydiler. Pek de güçlü olmayan ama önemli bir şahsiyete dönüşmesi için defalarca taraf değiştirmesi, yolsuzluklara karışması ve onunla bununla yatması yetmiş olan Bakan. Her an açık saçık bir hikâye anlatmaya hazır,

güleç ve muhtemelen alkolik bir adam olan teknik danışman. Sessiz sakin bir koruma, fazla sarışın ve fazla geveze bir basın ataşesi. Çalıştığı günlük gazetede birçok ödül almış olan ve gazetenin manşetlerinde sıklıkla adı geçen, sigara tiryakisi, katı mizaçlı, zayıf ve çirkin bir gazeteci.

Bamako'da geçirdikleri ilk akşam, Adèle'e olan arzusundan ve sarhoşluktan, otelin diskosunda üstü çıplak, Beretta'sı pantolonunun kemerine takılı halde dans eden kurmayla yatmıştı. İkinci akşam Dakar'da, mesut Fransız gurbetçilerinin Bakan'a sürtünerek küçük kanepeleri mideye indirdikleri, sıkıntıdan baygınlık geçirten bir kokteylden kaçıp, tuvaletlerde Fransa büyükelçisinin danışmanına oral seks yapmıştı.

Üçüncü akşam, otelin terasında, Praia Denizi'nin kıyısında bir Caipirinha söylemiş, Bakan ile şakalaşmaya başlamıştı. Tam adama gece vakti birlikte denize girmeyi teklif edecekti ki Lauren gelip yanına oturdu. "Yarın gidip güzel fotoğraflar çekeriz, ne dersin? Makalen için de iyi olur. Başladın mı yazmaya? Konuyu nasıl işleyeceğini belirledin mi?" Lauren, Adèle'i fotoğraflara bakmak için otel odasına çağırdığında, Adèle birlikte olacaklarını sanmıştı. Kendi kendine erkek rolü oynamak istemediğini, kadının cinsel organını yalamayacağını, kendini olayların akışına bırakacağını söyledi.

Göğüsleri. Evet, göğüslerine dokunabilirdi. Yumuşak ve hassas gibiydi, pürüzsüze benziyordu göğüsleri. Onların tadına bakmak ahlaksızlık olmazdı. Ama Lauren soyunmamıştı. Fotoğraf da göstermemişti. Yatağa uzanmış ve konuşmuştu. Adèle de yanına uzanmıştı. Lauren saçlarını okşamaya başlamıştı. Adèle, başını yavaş yavaş dost olduğu kadının omzuna yaslamış, kendini bitkin, içini tamamıyla boşalmış hissetmişti. Uyumadan önce, Lauren'in kendisini az önce büyük bir beladan kurtardığını sezdi; ona karşı müthiş bir minnet duydu.

Bu akşam Adèle Beaumarchais Bulvarı'nda, arkadaşının fotoğraflarının sergilendiği galerinin önünde bekliyor. Lauren'i uyarmıştı: "Sen gelene kadar içeri girmem."

Kendini buraya gelmeye zorladı. Evde kalmayı tercih ederdi; ama Lauren'in ona kızdığını biliyor. Haftalardır görüşmediler. Adèle, kararlaştırdıkları akşam yemeklerini son dakikada iptal etti, bir şeyler içmeye gitmemek için bahaneler buldu. Arkadaşından defalarca yalanlarına alet olmasını istediğinden, kendisini daha da suçlu hissediyor. Gecenin bir yarısı mesaj gönderdiği oldu: "Richard ararsa sakın açma. Senin yanında olduğumu sanıyor." Lauren telefonu hiç açmadı ama Adèle, oynadığı bu rolün artık onu kızdırdığını biliyor.

Adèle aslında ondan kaçıyor. Oysa en son Lauren'in doğum günü için buluştuklarında düzgün davranmaya, mükemmel ve cömert bir arkadaş olmaya karar vermişti. Kutlama hazırlıklarına yardım etmişti. Müziklerle ilgilenmiş hatta Lauren'in bayıldığı şampanyadan almıştı. Gece yarısı, Richard müsaade isteyerek gitti: "Bebek bakıcısının çıkabilmesi için birimizden birinin kendini feda etmesi gerek."

Adèle'in canı sıkılıyordu. Bir odadan diğerine geçiyor, insanları cümlelerinin ortasında, öylece bırakıyor, hiçbir şeye dikkatini veremiyordu. Üzerinde zarif bir takım elbise olan adamın biriyle gülüşmeye başladı, gözleri parlayarak, bir kadeh içki getirmesini istedi. Adam tereddüt etti. Gergin gergin etrafına bakıyordu. Adamın rahatsızlığını öfkeli ve galiz karısı geldiğinde anladı. Kadın Adèle'e dil uzattı: "Sen sakin olsana azıcık! Evli o." Adèle alaycı bir kahkaha patlattı ve cevap verdi: "Eh, ben de evliyim. Endişelenmenize hiç gerek yok." Titreyerek, her yeri buz kesmiş halde oradan uzaklaştı. Asabi kadın yüzünden içine düştüğü tedirginliği gülümseyerek maskelemeye çalışıyordu.

Balkona kaçtı; orada, Lauren'in, kendisini on yıldır oyalayan ama yine de bir gün evlenip çocuk yapacaklarına inanmaya devam ettiği büyük aşkı Matthieu sigara içiyordu. Adèle ona içerideki kadınla olanları anlattı, Matthieu insanların ona itimat etmemelerini anladığını söyledi. Sonra gözlerini birbirlerinden hiç ayırmadılar. Gecenin ikisinde, Matthieu mantosunu tuttu. Adèle'i arabayla bırakmayı teklif etti, Lauren, biraz üzgün, "Evet, komşu sayılırsınız neticede" dedi.

Birkaç metre gitmişlerdi ki Matthieu arabayı Montparnasse Bulvarı'nın yanında bir sokağa park etti, Adèle'i soydu. "Bunu hep istemiştim." Adèle'in kalçalarını tuttu, ağzını cinsel organına dayadı.

Ertesi gün Lauren, Adèle'i aradı. Matthieu'nün kendisi hakkında konuşup konuşmadığını, neden Lauren'de kalmadığını söyleyip söylemediğini sordu. Adèle cevap verdi: "Yalnızca senden bahsetti. Biliyorsun, aklı fikri sende."

Saint-Sebastien-Froissart metro istasyonundan şişme montlar taşıyor. Gri bereler, öne eğik başlar, büyükanne olma yaşında kadınların ellerinde sallanan paketler. Ağaçlarda asılı, mütevazı boy ve renklerde toplar soğuktan donuyor gibiler. Lauren elini sallıyor. Üzerinde yumuşak ve sıcak, uzun, beyaz bir kaşmir manto var. "Gel, seni bir sürü insanla tanıştırmam lazım" diyor Adèle'i elinden tutup çekerek.

Galeri yan yana iki küçük salondan oluşuyor; ikisi arasına son dakikada bir kokteyl hazırlanmış: plastik bardaklar, karton tabaklarda cips ve fıstık. Serginin konusu Afrika. Adèle, tıka basa trenlerin, toza boğulmuş şehirlerin, güleç çocukların, haysiyetli ihtiyarların fotoğrafları önünde duraksamıyor bile. Lauren'in Abidjan ve Libreville'in kafelerinde çektiği fotoğrafları seviyor. Birbirine sarılmış, dans etmekten ve muz birasında sarhoş olmuş terli çiftler. Açık sarı ya da hâkî renginde kısa kollu gömlekleriyle, şehvet dolu, uzun örgülü saçlı kızların elinden tutan erkekler.

Lauren meşgul. Adèle iki kadeh şampanya içiyor. Tedirgin. Sanki herkes yalnız olduğunun farkında. Çantasından cep telefonunu çıkarıp mesaj gönderiyormuş gibi yapıyor. Lauren çağırdığında, başını sallayıp eldivenli elinde tuttuğu sigarayı işaret ediyor. Ne iş yaptığını soran insanlara cevap vermek istemiyor. Çulsuz sanatçılar, yoksul kılığına girmiş gazeteciler, her konuda bir fikri olan blogger'lar, düşünmesi bile sıkıcı. Onlarla çene çalmak dayanılmaz olurdu. Sadece orada olmak, geceye hafifçe sürtünmek, sıradanlıklar içinde kaybolmak istiyor. Sonra da evine dönmek.

Dışarıda buz gibi, ıslak rüzgâr yüzünü yakıyor. Belki de o yüzden Adèle'den başka dışarıda sigara içen sadece bir kişi var. Adam kısa boylu ama omuzları güven veriyor. Dar ve gri gözleri Adèle'in üzerine konuyor. O da gözlerini kaçırmadan, dimdik, özgüvenle ona bakıyor. Kadehinin dibinde kalan şampanyayı içiyor; dili kuruyor. İçip sohbet ediyorlar. Sıradan sözler, manidar gülümsemeler, kolay imalar. Sohbetlerin en güzeli. Adam ona iltifat ediyor, o yavaşça gülüyor. İsmini soruyor, söylemiyor; bu yumuşak ve sıradan aşk gösterisi, Adèle'e yaşama isteği veriyor.

Söyledikleri her şey tek bir amaca hizmet ediyor: sonunda oraya varmak. Oraya, Adèle'in yeşil çöp tenekesine dayandığı o küçük sokağa. Adam külotlu çorabını yırtıyor. Adèle ufak ufak inliyor, başını arkaya atıyor. Adam parmaklarını içine sokuyor, baş parmağını klitorisine koyuyor. Adèle yoldan geçenlerle göz göze gelmemek için gözlerini yumuyor. Adamın yumuşak ve ince yumruğunu eliyle yakalıyor ve kendi içine daldırıyor. Adam da inlemeye başlıyor, bir aralık akşamında, tanımadığı bir kadından gelen ummadık arzuya teslim oluyor. İyice yükseliyor, daha da fazlasını istiyor. Kadının boynunu ısırıyor, onu kendine çekiyor, elini pantolonunun kemerine götürüp fermuarını açmaya başlıyor. Şimdi saçları dağılmış, gözleri kocaman olmuş; galerideki fotoğraflardaki gibi açlıktan ölen birinin bakışlarına sahip.

Adèle geri çekiliyor, eteğini düzeltiyor. Adam eliyle saçlarını tarayıp kendine geliyor. Evinin gerçekten çok yakın olduğunu söylüyor: "Rivoli Sokağı'nın orada". Adèle gelemez. "Bu kadarı bile çok iyiydi" diyor.

Adèle galeriye dönüyor. Lauren'in gitmiş olduğundan, eve yalnız dönmekten korkuyor. Beyaz mantoyu fark ediyor.

"Ah, buradasın.

– Lauren, beni eve bırak. Biliyorsun korkuyorum. Sen gece yalnız yürüyebiliyorsun. Hiçbir şeyden korkmuyorsun.

– Hadi, yürü. Sigaranı bana ver."

Beaumarchais Bulvarı'nda, birbirlerine yapışık halde yürüyorlar.

"Neden onunla gitmedin? diye soruyor Lauren.

– Eve dönmem lazım. Richard beni bekliyor, çok geç kalmam demiştim."

République Meydanı'na vardıklarında bir anda sertçe,

"Hayır, oradan gitmek istemiyorum" diyor. "Çalılıkların arasında fareler var. Küçük köpek boyunda fareler, gerçekten."

Grands Boulevards'ı çıkıyorlar. Gece daha da kararıyor ve Adèle'in kendine güveni azalıyor. Bütün erkekler onlara bakıyor. Dönercilerin önündeki üç tipin "N'aber kızlar!" demesiyle irkiliyor Adèle. Gece kulüplerinden ve Irish Pub'dan sendeleyen, kıkırdayan, biraz da saldırgan topluluklar çıkıyor. Adèle korkuyor. Richard'ın yanında, yatakta olmak isterdi. Pencereler ve kapılar kapalı. O, buna izin vermez. Kimsenin Adèle'e zarar vermesine müsaade etmez, onu korumasını bilir. Adımlarını hızlandırıyor, Lauren'i kolundan çekiyor. Olabildiğince çabuk eve varmak, Richard'ın baş ucunda, dingin bakışları altında olmak. Yarın akşam yemeğini hazırlayacak. Evi toplayacak, çiçek alacak. Richard'la şarap içecek, ona gününün nasıl geçtiğini anlatacak. Hafta sonu için planlar yapacak. Uysal, yumuşak, itaatkâr olacak. Her şeye evet diyecek.

"Richard'la neden evlendin?"diye soruyor Lauren, düşüncelerini okumuş gibi. "Ona âşık mıydın, yürüyeceğine inandın mı? Senin gibi bir kadın nasıl kendini böyle bir duruma düşürebilir anlayamıyorum. Özgür olabilirdin, hayatını tüm bu yalanlar olmadan, istediğin gibi yaşayabilirdin. Bana çok... sapkınca geliyor."

Adèle şaşkınlıkla Lauren'a bakıyor. Arkadaşının kendisine söylediklerini algılayamıyor.

"Onunla evlendim çünkü evlenme teklif etti. Bugüne kadar bana evlenme teklif eden ilk ve tek adam o oldu. Bana vereceği şeyler vardı. Hem, annem de çok sevindi. Bir doktor, düşünebiliyor musun?

– Ciddi misin?

– Neden yalnız kalacakmışım?

– Bağımsız demek yalnız demek değildir.

– Senin gibi yani?

– Adèle, seni haftalardır görmedim ve bu akşam taş çatlasa beş dakika yanımdaydın. Ben sadece yalanların için bir mazeretim. Saçma sapan işler yapıyorsun.

– Mazerete ihtiyacım yok... Bana yardım etmek istemiyorsan başka bir çözüm bulurum.

– Böyle devam edemezsin. Yakalanacaksın. Zavallı Richard'a gözünün içine baka baka yalan söylemekten de bıktım.

"Taksi geliyor!" Adèle kendini yola atıyor, arabayı durduruyor. "Benimle yürüdüğün için teşekkür ederim. Seni arayacağım."

Adèle apartmana giriyor. Merdivenlere oturuyor, çantasından yeni bir paket külotlu çorap çıkarıp giyiyor. Yüzünü, boynunu, ellerini ıslak mendille siliyor. Saçlarını düzeltiyor. Yukarı çıkıyor.

Salon karanlık. Kendisini beklemediği için Richard'a minnettar. Mantosunu çıkarıyor, yatak odasının kapısını açıyor. "Adèle? Sen misin? – Evet, uyumaya devam et." Richard arkasını dönüyor. Elini boşluğa doğru uzatıp Adèle'e dokunmaya çalışıyor. "Geliyorum."

Panjurları kapamamış; Adèle yatağa girerken kocasının dingin yüz hatlarını seçebiliyor. Kocası ona güveniyor. İşte bu kadar basit ve ağır. Uyansa, Adèle'in üzerinde geceden kalan izleri görür mü? Gözlerini açsa, ona yaklaşsa, şüpheli bir koku alır mı; suçlu bir tavır sezebilir mi? Adèle, Richard'ın, suçunu ağırlaştıran, daha da rezil kılan açık yürekliliğine kızıyor. Bu pürüzsüz ve yumuşak yüzünü tırmalamak, yataklarının güven veren şiltesini deşmek isterdi.

Oysa onu seviyor. Hayatta ondan başka kimsesi yok.

Bunun son şansı olduğuna kendini ikna ediyor. Geri dönüşü yok. Artık bu yatakta, vicdanı rahat uyacak. Richard ona ne kadar bakarsa baksın, fark edeceği bir şey olmayacak.

Adèle iyi uyudu. Yorganı çenesine kadar çekip Richard'a rüyasında denizi gördüğünü anlatıyor. Çocukluğunun yeşilimsi, eski denizini değil, gerçek denizi, lagünlerle, koylarla, fıstık çamlarıyla dolu olanı. Sert ve sıcacık bir yüzeye uzanmış. Belki de bir kayalık. Tek başına; temkinli bir şekilde, utanarak sutyenini çıkarıyor. Gözleri yarı kapalı, yüzünü açık denize çeviriyor, suyun üzerinde güneşin yansımasının oluşturduğu binlerce yıldız, gözkapaklarını aralanmasına izin vermiyor. "Rüyada, kendime şöyle diyordum: bugünü hatırla. Ne kadar mutu olmuştun, hatırla."

Oğlunun parkedeki adımlarını duyuyor. Yatak odasının kapısı yavaşça açılıyor ve Lucien'in yuvarlak ve şiş suratı beliriyor. "Anne" diye inliyor gözlerini ovuşturarak. Yatağa çıkıyor ve genelde okşanmaya ayak direyen, yabani davranan çocuk, başını Adèle'in omzuna yaslıyor. "İyi uyudun mu aşkım?" diye soruyor Adèle yumuşak bir sesle ve sonsuz bir

ihtiyatla; yanlış bir hareketinin bu güzel anı bozacağından korkuyor. "Evet iyi uyudum."

Adèle kucağında çocuğuyla yataktan kalkıyor, mutfağa doğru gidiyor. Foyası henüz açığa çıkarılmamış düzenbazlar gibi heyecanlı. Sevilmekten dolayı minnettar ve her şeyi kaybetmekten ölesiye korkuyor. Şu anda onun için hiçbir şey, koridorun sonundan gelen tıraş makinesinin güven verici sesinden daha değerli değil. Şu anda hiçbir şey bu şefkati, oğlunun kollarında geçirdiği sabahları, Adèle'e duyduğu ve başka kimsenin duymayacağı ihtiyacı tehlikeye atmaya değmez gibi geliyor. Krep yapıyor. Ortasındaki sarı lekeye rağmen bir haftadır kaldırmadığı masa örtüsünü çabucak değiştiriyor. Richard'a kahve yapıyor ve Lucien'in yanına oturuyor. Oğlunun krepini dişlemesini, reçel bulaşmış parmaklarını yalamasını izliyor.

Kocasının banyodan çıkmasını beklerken, bir kâğıt alıp liste yapmaya başlıyor. Yapılacaklar; özellikle de geç kalınmış işler. Zihni çok berrak. Gündelik hayatı temizleyecek, kaygılarından birer birer kurtulacak. Ödevini yerine getirecek.

Gazeteye geldiğinde açık alan neredeyse bomboş. Sadece Clémence var ki o da zaten adeta burada yaşıyor. Ayrıca sürekli aynı kıyafetleri giyiyor. Adèle bir kahve alıyor, çalışma masasını topluyor. Çıktısını aldığı makale balyalarını, geçmiş etkinliklerin davetiyelerini atıyor. Kendisine ilginç gelen ama kesin bir daha hiç bakmayacağı belgeleri yeşil ve mavi dosyalara kaldırıyor. Zihni berrak, vicdanı rahatlamış bir halde çalışmaya başlıyor. İnsanları aramaktan duyduğu tiksintiyi yenmek için içinden "bir, iki, üç" diye sayıyor ve telefonu kaldırıyor. "Daha sonra arayın." "Ah, hayır, bu gibi talepler için e-mail yazmalısınız." "Ne? Hangi gazete? Hayır, söyleyecek bir şeyim yok." Engellere çarpıyor, onlara cesaretle göğüs geriyor. Her seferinde mücadeleye geri dönüyor, cevap vermek istemedikleri soruları tekrar tekrar soruyor. Israr ediyor. Artık yazamadığında, küçük bir iç avluya giden uzun koridorda yürüyor. Elinde notları, çıkıp bir sigara içi-

yor; yazısının akılda kalan, vurucu kısmını yüksek sesle okuyor.

Saat dörtte makalesi bitti. Çok sigara içti. Memnun değil. Yazı işlerinde herkes kıpır kıpır. Cyril çok heyecanlı. "Tunus'ta daha önce hiç böyle bir şey olmadı. Bak söylüyorum, kesin suyu çıkacak. Bu hikâyenin sonu kanlı olacak." Makalesini genel yayın yönetmenine göndermeye hazırlanıyor ki telefonu titremeye başlıyor. Beyaz telefon. Çantasının dibinde buluyor onu. Açıyor.

"Adèle, devamlı seni düşünüyorum; o büyülü gece aklımdan çıkmıyor. Görüşmemiz lazım. Haftaya Paris'te olacağım, bir şeyler içeriz, belki yemek yeriz, nasıl istersen. Böyle bitmemeli. Nicolas."

Mesajı hemen siliyor. Çok öfkeli. Bu adamla bir ay önce, Madrid'deki bir kolokyumda tanıştı. Hiç kimse çalışmak istemiyordu. Gazetecilerin aklı fikri ücretsiz alkolde, ücretini şaibeli kaynaklarca finanse edilen bir düşünce kuruluşunun ödediği lüks odalarının tadını çıkarmaktaydı. Gecenin üçüne doğru, Nicolas'nın peşinden odasına gitti. Kartal burnu, çok güzel saçları vardı. Dümdüz seviştiler. Adam Adèle'i çimdikleyip, ısırıp durdu. Adèle prezervatif takmasını söylemedi. Sarhoştu, doğru; ama prezervatifsiz anal seks yapmasına izin verdi.

Ertesi sabah otelin holünde adama aşırı soğuk davrandı. Havaalanına gitmek için bindikleri arabada tek söz etmedi. Adam şaşkın, afallamış görünüyordu. Adèle'in midesini bulandırdığını anlamamış gibiydi.

Ona numarasını verdi; neden bilinmez, genelde yine görüşmek istediklerine ayırdığı beyaz telefonunun numarasını. Birden, adama nerede oturduğunu söylediğini hatırlıyor. Mahallesinden bahsetmişlerdi; adam altını çizerek: "18. bölgeye bayılırım" demişti.

Adèle bu akşam yemeğine gitmek istemiyor. Ne giyeceğine zar zor karar verdi ki bu da kötü bir akşam geçireceğine delalet. Saçları cansız, teni her zamankinden daha solgun. Kendini banyoya kapattı; acele etmesini söyleyen Richard'a uyuşukça cevap veriyor. Kapının ardında, çocuk bakıcısıyla konuştuğunu duyuyor. Lucien uyudu bile.

Adèle sonunda siyah bir şeyler giyiyor. Daha gençken hiç giymediği bir renkti bu. Kırmızıdan parlak turuncuya, limon sarısı eteklerden elektrik mavi iskarpinlere, acayip bir gardırobu vardı. Solmaya başladığından, parlaklığı uçup gittiğinden beri koyu tonları tercih ediyor. Gri kazakların, siyah boğazlı üstlerinüzerine kocaman takılar takıyor.

Bu akşam bir erkek pantolonu ve sırtı açık bir kazak seçiyor. Japon göleti rengindeki yeşil gözlerini turkuaz göz kalemiyle öne çıkarıyor. Ruj sürüyor, sonra siliyor. Dudaklarının kenarında kırmızımsı bir leke duruyor; sanki biri onu

şapır şupur öpmüş gibi. Kapının öbür tarafından, Richard'ın nazikçe soran sesini duyuyor: "Hazır mısın?" Tam o anda bakıcıya bakıp, "Ah, kadınlar da pek süslü" der gibi gülümsediğini biliyor. Adèle hazır; ama beklemesini istiyor. Banyonun zeminine bir havlu serip üzerine uzanıyor. Gözlerini yumup bir şarkı mırıldanmaya başlıyor.

Richard, ona sürekli evine davet edildikleri adam olan Xavier Rançon'dan bahsediyor. Xavier parlak bir cerrah, ailesi nesillerdir hatırı sayılır araştırmacı ve doktorlardan oluşuyor. "Etik sahibi birisi" diye de ekleme ihtiyacı hissediyor Richard. Adèle gönlü olsun diye, "Onunla tanışmaktan çok memnun olacağım" diye cevap veriyor.

Taksi özel mülke ait bahçenin demir kapısı önünde duruyor. "Vay be!" diye heyecanla haykırıyor Richard. Adèle de burayı muhteşem buldu; ama heyecanlandığını belli etmektense kendini boğmayı tercih eder. Omuz silkiyor. Demir kapıyı itip kaldırım taşlarıyla döşeli minik bir yoldan yürüyerek üç katlı, dar bir villaya varıyorlar. Art Deco mimarisi muhafaza edilmiş, ama yeni sahipleri bir kat daha çıkıp oraya bitkilerle dolu bir teras eklemişler.

Adèle utangaççа gülümsüyor. Onları karşılayan tıknaz adam Adèle'e doğru eğiliyor; dapdar beyaz gömleğini kot pantolonunun içine sokmuş. "Merhaba. Ben Xavier."

– Merhaba. Ben Sophie" diye kendini takdim ediyor ev sahibesi.

Adèle sessizce yanağını uzatıyor.

"Pardon, ismini alamadım" diyor Sophie ilkokul öğretmeni sesiyle.

– Adèle.

– Eşim. İyi akşamlar" diyor Richard.

Açık renk ahşap merdivenleri çıkıyor ve iki boz kahverengi kanepe, bir de 1950'lerden kalma Danimarka yemek masasıyla döşenmiş, devasa bir salona varıyorlar. Her şey oval ve muntazam. Küba'da terk edilmiş bir tiyatro salonunu temsil eden siyah beyaz, kocaman bir fotoğraf, en dipteki

duvarı süslüyor. Bir etajerde yanan mum, rahatlatıcı lüks mağaza kokusu yayıyor.

Richard barın arkasında oturan erkeklerin yanına gidiyor. Yüksek sesle konuşuyor, basmakalıp şakalara gülüyorlar. Kadehlerine Japon viskisi dolduran Xavier'ye bakarak ellerini ovuşturuyorlar.

"Bir kadeh alır mıyız?" diye soruyor Sophie etrafındaki kadınlara.

Adèle kadehini uzatıyor. Erkeklerin tarafına bakıyor, içinde bulunduğu papağan grubundan kaçmak ve onlara katılmak için bir çıkış yolu, bir çözüm arıyor. Bu kadınlar bir hiç. Onları etkilemek Adèle'e zevk bile vermez. Orada olmak, onları dinlemek Adèle'i öldürüyor.

"... sonra Xavier'ye dedim ki bak sevgilim, bu katı çıkacaksak çıkalım! Tabii bu üç ay tadilat demek; ama şimdi, sonuçta Paris'in göbeğindeki bir villada, katedral çatılı bir salonumuz var... Tadilat mı? Korkunçtu! Tam zamanlı iş. Neyse ki çalışmıyordum. Ama tabii evi satın aldığımız için çok mutluyuz. Kiraya her ay boş yere binlerce Euro vermek çok saçma. Burada mı? Metrekaresi on bin, on bir bin civarı. Akıllara zarar...

– Ne? Çocuklar mı? Çoktan uyudular! Saatleri konusunda hayli katıyız, o yüzden sizi bekleyemediler. Ama keşke görseydiniz, öyle büyüdüler ki... Marie-Louviolon çalıyor, Arsène de çoklu beslenmeye geçti. Bakıcı olarak harika bir kız bulduk. Afrikalı, çok tatlı. Fransızcası çok iyi... Evet, kâğıtları var. Temizlik ya da tadilatta çalışanların kâğıtsız olmasını umursamam ama çocuğum söz konusu olduğunda asla olmaz. Sorumsuzluk olur, değil mi? Tek bir şey var, oruç tutuyor, hiç anlamıyorum. Karnın zil çalarken çocuklara bakamazsın... Hayır, haklısın, hiç makul değil. Ama kendi kendine farkına varıp orucu bırakacaktır, diye düşünüyorum. Ya sen, Adèle, sen neler yapıyorsun?

– Gazeteciyim.

– Ah! İlginç olmalı!" diye haykırıyor Sophie, Adèle'in kendisine uzattığı boş kadehi doldururken. Konuşmaya te-

reddüt eden utangaç bir çocuğa bakar gibi, gülümseyerek Adèle'e bakıyor.

"Hadi bakalım, yemeğe geçelim."

Adèle şarap kadehini dolduruyor. Adèle'i sağına oturtmuş olan Xavier, şişeyi elinden alıp, servis yapmadığı için özür diliyor. Herkes Richard'ın şakalarına gülüyor. Adèle'e göre hiç komik değil. Onun dikkati üzerinde toplayabilmesine anlam veremiyor.

Zaten şimdi konuşulanları duymuyor bile. Karanlık, küskün. Bu akşam bir türlü var olamıyor. Onu kimse görmüyor, kimse dinlemiyor. Hatırladığında zihnini yırtan, gözkapaklarını yakan sahneleri kovmaya çalışmıyor bile. Masanın altında bacağını sallıyor. Çıplak olmak istiyor, biri göğüslerine dokunsun istiyor. Ağzına dayalı bir ağız hissetmek, sessiz, hayvani bir varlığa temas etmek geliyor içinden. Tek istediği arzulanmak.

Xavier ayağa kalkıyor. Adèle onu dar bir koridorun sonundaki tuvalete girene kadar takip ediyor. Dışarı çıktığında adamın önünde duruyor, rahatsız olduğunu hissedene kadar hafifçe sokuluyor ona. Xavier arkasına bakmadan salona dönüyor. Adèle tuvalete giriyor, aynanın karşısında ayakta durup kendi kendine nazik bir konuşma yapar gibi gülümseyerek dudaklarını oynatıyor. Ağzı kuru ve mor.

Masaya geri döndüğünde, elini Xavier'nin dizine koyuyor; adam dizini sertçe geri çekiyor. Adèle, kendisiyle göz göze gelmemek için sarf ettiği çabayı hissedebiliyor. Cesaret kazanmak için biraz daha içiyor.

"Bir oğlunuz var galiba, Adèle?" diye soruyor Sophie.

– Evet. Bir ay sonra üç yaşını dolduracak.

– Ne güzel! Peki ikinci ne zamana?

– Bilmiyorum. Muhtemelen asla.

– Ah hayır! Tek çocuk çok üzücü. İnsanın bir kardeşinin olması çok harika, çocuklarımı hiçbir şekilde bundan mahrum bırakamazdım.

– Adèle çocukların fazla vakit aldığını düşünüyor" diyor Richard gülerek. "Ama büyük, bahçeli evimize taşındığımız-

da Adèle'in de tek istediği koşuşan çocuklar görmek olacaktır, değil mi sevgilim? Gelecek sene Lisieux'ye yerleşiyoruz. Bir kliniğe ortak olmak için harika bir teklif aldım!"

Şu an başka bir şey düşünemiyor. Xavier ile beş dakikalığına da olsa yalnız kalmak; orada, koridorun sonunda, salondaki konuşmalarının yankısının duyulduğu yerde. Onu yakışıklı ya da çekici bulmuyor. Gözleri ne renk bilmiyor ama elini kazağının, sonra da sutyeninin altına soksa, kendini rahatlamış hissedeceğinden emin. Adèle'i duvara itse, cinsel organını cinsel organına sürtse, onun da kendisini Adèle'in onu arzuladığı kadar arzuladığını hissetse. Daha ileri gidemezler, hızlı davranmaları gerekir. Belki cinsel organına dokunabilir Adèle, belki diz çöküp emebilir onu. Sonra gülerek salona geri dönerler. Daha ileri gitmezler ve bu kadarı mükemmel olur.

Sophie çekici bir yönü olmayan bir kadın, diye düşünüyor Adèle kadının boynundaki korkunç imitasyon takıya gözünü dikerek. İpek bir kurdeleye takılı mavi ve sarı toplardan oluşan bir kolye. Düz bir kadın, aptal bir papağan olduğuna ikna ediyor kendini. Böyle kadınların, sıradan kadınların nasıl seviştiğini merak ediyor. Zevk almayı biliyorlar mı, zevk vermeyi biliyorlar mı, "sevişmek" mi diyorlar "düzüşmek" mi diyorlar, merak ediyor.

Taksiyle eve dönerken Richard gergin. Adèle bozuk çaldığını biliyor. Çok sarhoş oldu, kendini maskara etti. Ama Richard bir şey söylemiyor. Başını arkaya yaslıyor, gözlüğünü çıkarıp gözlerini yumuyor.

"Neden herkese taşraya taşınacağımızı söylüyorsun? Buna razı olduğumu hiç söylemedim, sense çantada keklikmiş gibi davranıyorsun" diyor Adèle onu kışkırtmak için.

– Razı değil misin?

– Öyle demedim.

– Yani, hiçbir şey söylemiyorsun. Zaten hiçbir zaman hiçbir şey söylemiyorsun" diyor Richard sakin bir sesle, bir tespit olarak. "Rengini belli etmiyorsun, sonra da kararları

benim almamdan şikâyet ediyorsun. Ve hakikaten neden böyle davrandığını hiç anlamıyorum. Sarhoş oluyorsun, insanlara tepeden bakıyorsun, sanki sen hayatı çözmüşsün de biz sadece ahmak bir koyun sürüsüymüşüz gibi. Sen de bizim kadar sıradansın, Adèle, biliyor musun? Bir gün bunu kabul edersen çok daha mutlu olursun."

Adèle Paris'e ilk geldiğinde on yaşındaydı. Azizler Yortusu tatiliydi ve Simone, Haussmann Bulvarı'ndaki küçük bir otelde oda tuttu. İlk günler Adèle'i odada yalnız bıraktı. Kapıyı hiçbir koşulda, hiç kimseye açmayacağına yemin ettirdi. "Oteller tehlikelidir. Özellikle de küçük bir kız için." Adèle'in "O zaman beni yalnız bırakma" diyesi geldi. Ama hiçbir şey söylemedi.

Üçüncü gün, Adèle otel odasındaki büyük yatağın kalın yorganının altına girip televizyonu açtı. Gri ve karanlık bir avluya bakan küçük pencereden gün batımını izledi. Gece odaya dolmuştu ve annesi hâlâ dönmemişti. Adèle uyumaya, televizyon ekranından gelen gülüşlerin ve reklam müziklerinin sesiyle yatışmaya çalıştı. Başı ağrıyordu. Zaman kavramını yitirmişti.

Açlıktan ölüyordu, ama annesinin "turist tuzağı" dediği mini bardan bir şeyler almaya cesaret edemedi. Çikolatalı

bar ya da jambonlu sandviç artığı bulmak için sırt çantasının dibini eşeledi. Tek bulabildiği üzerine kâğıt mendil parçaları yapışmış iki pis şekerleme oldu.

Kapıya vurulduğunda uykuya dalmak üzereydi. Israrla, giderek daha sert vuruluyordu. Adèle gözetleme deliği olmayan kapıya yaklaştı. Kim olduğunu göremiyordu ve açmaya cesaret edemiyordu. "Kim o?" dedi titrek bir sesle. Cevap gelmedi. Kapıya vurmaya devam ediyorlardı, otelin koridorundan ayak sesleri geliyordu. Adèle sanki birinin ofladığını duydu; uzun ve boğuk, birazdan kapıyı kıracak olan birinin öfkeli nefesiydi bu.

Öyle korktu ki terden sırılsıklam yatağın altına saklandı, saldırganların içeri gireceğinden, onu orada öylece, gözyaşları içinde, suratını bej halıya gömmüş halde bulacaklarından emindi. Polisi aramayı düşündü, imdat diye bağırmayı, biri yardım edene kadar avazı çıktığı kadar haykırmayı düşündü. Ama yarı baygın, korkudan büzüşmüş halde durdu; hareket etmekten acizdi.

Simone akşam saat ona doğru kapıyı açtığında Adèle uyumuştu. Yatağın altından çıkan ayağını gördü Simone ve bileğinden yakaladı.

"Orda ne işin var? Ne yaramazlıklar peşindesin yine acaba?

– Anne! Geldin!" Adèle ayağa kalktı, annesinin kollarına atıldı. "Birisi içeri girmeye çalıştı. Ben saklandım. Öyle korktum ki."

Simone, Adèle'i omuzlarından kavradı, dikkatle baştan ayağa inceledi ve sonra soğuk bir sesle:

"Saklanmakla iyi etmişsin. Tam da gerekeni yapmışsın."

Eve dönmeden bir gün önce, Simone sözünü tuttu ve Adèle'e şehri gezdirdi. Onlara Adèle'in ne ismini ne de yüzünü hatırladığı bir adam eşlik etti. Tek anımsadığı adamın misk ve tütün karışımı kokusu ve Simone'un sinirli ve gergin bir tavırla: "Adèle, beyefendiye merhaba de" dediğiydi.

Beyefendi onları Saint-Michel Bulvarı yakınlarında bir restorana, öğle yemeğine götürdü, Adèle ilk kez bir yudum bira içti. Seine Nehri'ni geçtiler, Grands Boulevards'a kadar yürüdüler. Adèle, arkasından söylenen Simone'a kulak asmıyor, Verdeau ve Joufroy Pasajı'ndaki oyuncakçıların, Vivienne Galerisi vitrinlerinin önünde oyalanıyordu. Sonra Montmartre'a gittiler. Beyefendi, "çocuk sever orayı" deyip duruyordu. Pigalle Meydanı'nda, turistik trene bindiler; annesi ile adamın arasına sıkışmış oturan Adèle, korku içinde Moulin Rouge'u keşfetti.

Pigalle gezisinden Adèle'e kara, ürkünç, kasvetli, bir o kadar da canlı bir hatıra kaldı. Gerçek mi değil mi bilmiyor; ama Clichy Meydanı'nda kasım çisentisine rağmen yarı çıplak onlarca fahişe gördüğünü hatırlıyor. Punk'ları, sendeleyerek yürüyen uyuşturucu bağımlılarını, briyantinli saçlı pezevenkleri, leopar desenli eteklerinin sarmaladığı cinsel organları ve sivri memeleriyle transseksüelleri anımsıyor. Koca bir oyuncağa benzeyen trenin sarsıntılarının koruması altında, birbirlerine şehvet dolu bakışlar atan adam ve annesi arasında sıkışmış halde, Adèle ilk defa korkuyu ve arzuyu, iğrenmeyi ve erotik heyecanı aynı anda hissetti. Saatlik oda kiralayan otellerin kapıları ardında, apartman avlularının en dibinde, Atlas sinemasının koltuklarında, pembe mavi ışıklarıyla alacakaranlığı yaran seks shop'ların arka odalarına neler olduğunu öğrenmeye duyulan o pis istek. O büyülü hissi, parmağıyla rezilliğe ve müstehcenliğe, burjuva sapkınlığına ve insanın sefaletine dokunma hissini ne erkeklerin kollarında ne de yıllar sonra bu aynı bulvarda yaptığı gezintilerde yakalayabilmişti.

Adèle için Noel tatili loş ve soğuk bir tünel, bir ceza. Richard iyi ve yüce gönüllü olduğu, aileyi her şeyin üzerinde gördüğü için bütün ayarlamaları üstleneceğine söz verdi. Hediyeleri aldı, arabayı kontrole götürdü ve bir kere daha, Adèle için harika bir hediye buldu.

Adèle'in tatile ihtiyacı var. Bitkin durumda. Gün geçmiyor ki birisi ona ne kadar zayıf olduğunu, yüzünün çok bitkin göründüğünü, bir halinin bir halini tutmadığını söylemesin. "Soğuk hava sana iyi gelir." Sanki Paris'in havası yeterince soğuk değil.

Her sene Noel'i Caen'da, Robinson ailesi ile; yeni yılı da Adèle'in ailesiyle geçiriyorlar. Bu, Richard'ın yinelemekten hoşlandığı gibi bir gelenek halini aldı. Adèle, ailesini görmek için Boulogne-sur-Mer'e kadar gitmelerine gerek olmadığını, zaten ailesinin de umurunda olmadığını söyleyerek Richard'ı ikna etmeye çalıştı. Ama Richard ısrarcı; hem Lu-

cien için, -"anneannesini ve dedesini tanımaya ihtiyacı var"- hem Adèle için. "Çünkü aile önemlidir".

Richard'ın ailesinin evi çay ve Marsilya sabunu kokuyor. Adèle'in kayınvalidesi Odile, geniş mutfağından nadiren çıkıyor. Bazen salona gelip oturuyor, aperatif içkilerini içen misafirlere gülümsüyor, bir laf açıp yeniden ocağının başına dönüyor. "Anne, gelsene" diye şikâyet ediyor Richard'ın kız kardeşi Clémence. Tekrar tekrar, "Biz seni görmeye geldik, yemek yemeye değil" demeyi seviyor, bir yandan da kaz ciğeri sürülü kızarmış ekmekleri, tarçınlı bisküvileri ağzına tıkıyor. Hep annesine yardım etmeyi teklif ediyor, bir sonraki akşam yemeğini pişireceğine yemin ediyor. Ve sonunda bitmek bilmez bir öğle uykusuna dalıvermesiyle, Odile rahat bir nefes alıyor; Clémence çoğunlukla bir sonraki öğünün giriş yemeklerini ayırt edemeyecek kadar sarhoş oluyor.

Robinson'lar misafir ağırlamayı iyi biliyorlar. Richard ve Adèle gülüşler ve şampanya patlatma gürültüleri arasında karşılanıyor. Salonun bir köşesinde koca bir çam ağacı var. Ağaç öyle büyük ki tepesi tavana değiyor, hafif bükülmüş; her an devriliverecekmiş gibi. "Çok saçma bu çam, değil mi?" diyor Odile. "Henri'ye çok büyük olduğunu söyledim ama vazgeçmedi."

Henri, ben ne yapabilirim, dercesine, ellerini iki yana açıp omuzlarını kaldırıyor. "Yaşlandım artık..." Minnettarlık göstergesi olarak mavi bakışlarını Adèle'in gözlerine daldırıyor; ikisi aynı kumaştan yapılmış, aynı kabileden geliyormuşçasına. Adèle ona doğru eğiliyor, vetiver ve tıraş köpüğü kokusunu içine çekerek öpüyor onu.

"Hadi yemeğe!"

Robinson'lar yemek yiyor ve yemek yerken de yemekten bahsediyor. Birbirlerine yemek tarifleri, restoran adresleri veriyorlar. Öğünden önce, Henri mahzene gidip heyecanlı "Aaah!" ünlemeleri ile karşılanan birkaç şişe şarap getirdi. Herkes Henri'nin vaat edilen şişeyi açmasını, meyve özünü bir karafa dökmesini, rengi ile ilgili yorumlar yapmasını izliyor. Sessizlik. Henri bir kadehe azıcık şarap koyuyor, burnuna götürüyor. Tadına bakıyor. "Ah, evlatlarım..."

Çocuklar kahvaltıda anne babalarının dizinde oturuyor; Odile bir anda ciddileşip "Söyleyin bakalım, öğlen ne yemek istersiniz?" diye soruyor tane tane. Annelerinin bu numarasına alışık olan Clémence ve Richard'ın her zamanki cevabı "Sen ne istersen" oluyor. Öğle vakti, Henri "limonata gibi giden" İspanyol şarabının üçüncü şişesini açarken, herkesin dudaklarında ardı ardına yedikleri ezmelerin ve peynirlerin yağı dururken, Odile ayağa kalkıyor, elinde defteri, sızlanıyor. "Bu akşamın menüsü için aklıma hiçbir şey gelmiyor. Canınız ne çekiyor?" Kimse cevap vermiyor, verenler de gönülsüz birkaç şey mırıldanıyor. Çakırkeyif, öğle uykusuna yatmaya can atan Henri bazen sinirleniyor. "Daha öğle yemeğini bitirmedik, bizi uğraştırıyorsun!" Odile susuyor, bir genç kız gibi surat asıyor.

Bu numara Adèle'i hem sinirlendiriyor hem de güldürüyor. Geleneksel hazcılığı, herkesi pençesine almış görünen bu "iyi yeme-içme" takıntısını algılayamıyor. Adèle açlığı hep sevdi. Büküldüğünü, alabora olduğunu hissetmek, midenin kazındığını duyumsamak, sonra galip gelmek; yeme isteğinin kaybolması, onu alt etmek. Zayıflığı bir yaşama sanatı gibi geliştirdi.

Akşam yemeği yine bitmek bilmiyor. Adèle'in neredeyse hiçbir şey yemediğini kimse fark etmedi. Odile, az daha yemek koymak için ısrar etmiyor artık. Richard biraz sarhoş. Henri ile siyasetten bahsediyorlar. Birbirlerine faşist, gerici burjuva diyorlar. Laurent da muhabbete dahil olmaya çalışıyor.

"Yalnız...

– Ancak, diye sözünü kesiyor Richard. 'Yalnız' denmez, 'ancak' denir.

Adèle elini Laurent'ın omzuna koyuyor, kalkıyor, odasına çıkıyor.

Odile onlara hep en sessiz ve en büyük oda olan sarı odayı veriyor. Zemini buz gibi, biraz iç karartıcı bir oda. Adèle yatağa giriyor, ayaklarını birbirine sürtüp marazi bir uykunun içine dalıyor. Geceleyin ara ara bilinci yerine geli-

yor sanki. Zihni uyanık ama bedeni kadavra gibi kaskatı. Yanında Richard'ın varlığını hissediyor. Kaygı içinde, bu derin rehavetten asla kurtulamayacağını, haddinden fazla derin rüyalardan uyanamayacağını hissediyor.

Richard'ın duş aldığını duyuyor. Geçen zamanı fark ediyor. Sabah olduğunu tahmin ediyor. Lucien'in sesi, uzaktan, Odile'in mutfağından gelen tencere tava gürültüleri Adèle'e ulaşıyor. Geç oldu ama kalkacak dermanı yok. Beş dakika daha, diyor kendi kendine. Beş dakika daha, sonra gün başlayabilir.

Şişmiş gözleri ve ıslak saçlarıyla yatak odasından çıktığında, kahvaltı masası toplanmış bile. Richard onun için mutfakta bir tepsi hazırlamış. Adèle kahvesini alıyor. "Bugün öyle çok işim var ki. Nasıl yetişeceğim hiç bilmiyorum" diyen Odile'e gülümsüyor.

Adèle büyük pencereden bahçeye bakıyor. Kocaman elma ağaçları, çiseleyen yağmur, montlarına sarılı halde, ıslak kaydıraktan kayan çocuklar, Richard onlarla oynuyor. Çizme giymiş, eliyle Adèle'i çağırıyor. Hava çok soğuk. Adèle dışarı çıkmak istemiyor.

"Rengin sapsarı. Suratın hasta gibi" diyor Richard içeri girerken. Ellerini Adèle'in yüzüne uzatıyor.

Henri ve Clémence evi görmeye gelmek için ısrar ettiler. "Ben de görmek istiyorum. Herkes oraya malikane diyor, biliyor musun?" Odile herkesi neredeyse kovdu, Noel hazırlıklarını tek başına yapmaktan dolayı çok mutlu. Laurent çocuklara bakmak için gönüllü oldu.

Richard gergin. Bir türlü arabaya binemeyen Clémence'a saydırıyor. Babasından eve bakarken sessiz olacağına dair söz alıyor. "Soruları ben soracağım, anladın mı? Sen sakın burnunu sokma." Arka koltukta oturan Adèle uslu ve lakayt. Clémence'ın koltuğa yayılan iri koca baldırlarına, dibinden yenmiş tırnaklarına bakıyor.

Richard sürekli arkasına dönüyor. Adèle önüne bakmasını söylese de bu köy yolunun karısının üzerinde bıraktığı etkiyi anlamak için dönüp dönüp Adèle'e bakıyor. Şu nemli tepeler nasıl, yol yokuş yukarı gidiyor. Peki ya aşağıdaki çamaşırhane? Köyün girişi nasıl? Peki ya kiliseyi nasıl buldu?

Savaş bombardımanlarına direnmiş tek yapı. Gün be gün, eğri elma ağaçlarıyla dolu sivri tepelerin arasında yürüdüğünü hayal edebiliyor mu? Derelerin aktığı bu minik vadilerde, eve giden bu patikada yürüdüğünü? Şu hırpani, sarmaşıklarla kaplı duvarı beğendi mi? Adèle'in yüzü ifadesiz, neredeyse cama yapışmış; herhangi bir yorum yapmayı reddediyor. Kirpiklerinin hareketine kadar kontrol ediyor.

Richard arabayı ahşap bahçe kapısının önüne park ediyor. Bay Rifoul ayakta, ellerini sırtında kavuşturmuş, geçmişten gelen bir şato sahibi gibi onları bekliyor. Gerçek bir dev; obez, kırmızı suratlı. Elleri bir çocuk suratı kadar geniş, ayakları yeri çökertmeye hazır gibi. Kalın telli, dalgalı saçları sarı ila beyaz. Uzaktan çok etkileyici. Ama Adèle selam vermek yaklaştığında uzun tırnaklarını fark ediyor. Gömleğinin ortasındaki eksik düğmeyi. Bacak arasındaki şüpheli lekeyi.

Ev sahibi kollarını giriş kapısına doğru uzatıyor, eve giriyorlar. Richard basamaklı sekinin üzerinde köpek yavrusu gibi sıçrıyor. Salonu, mutfağı ve verandayı gezerken ara ara "Ah, evet", "Çok güzel" diye nida ediyor. Isıtmayı, elektriğin durumunu soruşturuyor. Defterine bakıyor ve "Sızdırmazlık nasıl?" diye soruyor. Bay Rifoul'un ardından, büyük camlı kapıları sevimli bir bahçeye açılan salon ile eski mutfak arasındaki, çalışma odası olarak düzenlenmiş odaya giriyorlar. Adam kapıyı gönülsüzce açıyor. Oda pek bakımsız, mavi perdelerden sızan ışık huzmesinde yoğun bir toz yığını uçuşuyor.

"Karım çok okurdu. Kitapları alacağım. Ama isterseniz çalışma masasını bırakabilirim." Adèle duvara yaslanmış hastane yatağına, üzerindeki özenle katlanmış beyaz çarşaflara bakıyor. Koltuğun altında bir kedi saklanıyor. "Sona doğru üst kata hiç çıkamıyordu."

Ahşap merdiveni tırmanıyorlar. Duvarlarda ölü kadının gülümseyen, güzel yüzünün fotoğrafları. Pencereleri yüz yıllık bir kestane ağacına açılan büyük odada, komodinin üzerinde bir fırça duruyor. Bay Rifoul eğiliyor, devasa eliyle, pembe çiçekli yatak örtüsünü düzeltiyor.

İçinde ihtiyarlanacak bir ev, diye düşündü Adèle. Yufka yüreklilere göre. Anılar için, ziyarete gelen, sonra kopup giden arkadaşlar için düşünülmüş bir ev. Bir gemi, bir dispanser, bir sığınak, bir lahit. Hayaletler için bire bir. Bir tiyatro dekoru.

O kadar yaşlandılar mı? Hayalleri burada son bulabilir mi?

Ölme vakti geldi mi bile?

Dışarıda dört kişi evin cephesini inceliyor. Richard parka doğru dönüp elini uzatıyor.

"Nereye kadar gidiyor?

– Bayağı uzağa. Şu meyve bahçesini görüyor musunuz? Buralar hep sizin.

– Lucien'e bol bol meyveli tart, komposto yaparsın artık!" diyor Clémence gülerek.

Adèle ayaklarına bakıyor. Parlak mokasenleri ıslak otlar yüzünden batmış. Köy yerine uygun ayakkabılar değil bunlar.

"Anahtarı versene" diyor Richard'a.

Gidip arabaya oturuyor, ayakkabılarını çıkarıp elleriyle ayaklarını ısıtıyor.

"Xavier, numaramı nerden buldun?

– Ofisini aradım. Tatilde olduğunu söylediler, ben de onlara acil bir durum olduğunu söyledim..."

Adèle, aramasına çok sevindiğini; ancak yanlış fikirlere kapılmaması gerektiğini söylemeliydi. Geçen akşamki davranışı için özür diliyordu, öyle yapmamalıydı. Çok içmişti, biraz kederliydi, neden öyle davrandığını anlamamıştı. Alışkın olduğu bir şey değildi. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Hepsini unutmalı, hiç olmamış gibi davranmalıydılar. Öylesine utanıyordu ki. Hem, Richard'ı seviyordu, ona bunu asla yapamazdı, özellikle de o kadar beğendiği, arkadaşlığından gurur duyduğu Xavier ile.

Tüm bunları söylemiyor.

"Rahatsız etmiyorum ya? Konuşabilir misin?

– Kayınpederimin evindeyim. Ama evet, konuşabilirim.

– İyi misin?" diye soruyor oldukça farklı bir sesle.

Adèle'i görmek istediğini söylüyor. O akşam öylesine aklını başından aldı ki bütün gece gözünü kırpmadı. Biraz soğuk davranmış olmasının sebebi, Adèle'in tavrı ve kendi arzusu karşısında şaşıp kalmış olması. Onu aramaması gerektiğinin farkında, buna karşı koymaya çalıştı. Artık onu düşünmemek için her şeyi yaptı. Ama onu görmesi lazım.

Adèle telefonun öbür ucunda hiçbir şey söylemiyor. Gülümsüyor. Adèle'in sessizliğinden tedirgin olan Xavier hiç susmuyor, sonunda bir şeyler içmek için buluşmayı teklif ediyor.

"Nerede istersen. Ne zaman istersen.

– Birlikte görünmesek iyi olur. Ben bunu Richard'a nasıl anlatırım?"

Bunu söylediğine pişman oluyor. Bu duruma alışkın olduğunu, bu gibi tedbirler almanın onun gündelik hayatının bir parçası olduğunu anlayacak.

Adam aksine bunu saygı olarak, kadının yaman ama korkusuz arzusunun yansıması olarak kabul ediyor.

"Haklısın. Döndüğünde buluşalım mı? Beni ara lütfen."

Nar kırmızısı bir elbise seçti. Kısa kollu, dantel, karnında ve baldırlarında hafif içini gösteren bir elbise. Elbiseyi yavaşça yatağın üzerine seriyor. Etiketi çekerken elbiseden bir ip sökülüyor. Üşenmeyip bir makas alsaydı.

Lucien'e gömleğini ve babaannesinin hediyesi olan minik deri mokasenleri giydiriyor. Yerde, bacaklarının arasında kamyonuyla oturan oğlu pek solgun. İki gündür uyumuyor. Sabahın köründe uyanıyor, öğle uykusuna yatmayı reddediyor. Gözlerini fal taşı gibi açıp büyüklerin Noel akşamı ile ilgili vaatlerini dinliyor. Önce eğlenirken sonra bıkıyor; herkesin şantajına maruz kalıyor. Artık üzerinde gezinen tehditlere aklı eriyor. "Uslu durmazsan..." gelsin artık Noel Baba. Bitsin bu hikâye.

Merdivenin tepesinde, oğlunun elinden tutarken Laurent'ın kendisine baktığının farkında. Aşağı inerken adam

konuşmaya, kışkırtıcı elbisesi hakkında iltifat etmeye hazırlanıyor, Adèle'in tam duyamadığı bir şeyler geveliyor. Bütün akşam, Clémence'ın hatıralara düşkün olduğunu bahane ederek Adèle'in fotoğrafını çekiyor. Adèle, Laurent'ın objektifin arkasına sakladığı gözleriyle kendisini süzdüğünün farkında değilmiş gibi yapıyor. Adam soğuk ve masum güzelliğini tesadüfen yakaladığını sanıyor. Oysa hepsi bilerek hesaplanmış pozlar.

Odile Noel ağacının yanına bir koltuk yerleştiriyor. Henri şampanya kadehlerini dolduruyor. Clémence ufak kâğıt parçaları kesiyor ve bu sene ilk kez, hediye alma sırası çekilişini Lucien yapıyor. Adèle memnuniyetsiz. Yemek salonundaki çocukların yanına gidip Legoların ve minik bebek arabalarının arasına uzanmak isterdi. Kendini, çekilişte adı çıkmasın diye dua ederken yakalıyor.

Yine de çıkıyor. "Adèle, hah!"diye bağırıyorlar. Ellerini ovuşturuyor, koltuğun etrafında hummalı bir dans başlatıyorlar. "Adèle'in paketini gördün mü? Henri, küçük kırmızı paketi gördün mü?" diyor Odile endişeyle.

Richard hiçbir şey söylemiyor.

Kanepenin koluna oturmuş, onu en iyi şekilde etkilemeyi bekliyor. Adèle'in dizleri asla takmayacağı eşarplarla, yün eldivenlerle, asla kapağını açmayacağı yemek kitaplarıyla dolduğunda, Richard ona yaklaşıyor. Bir kutu uzatıyor. Clémence kocasına serzeniş dolu bir bakış atıyor.

Adèle paketi açıyor ve turuncu küçük kutunun üzerindeki Hermès logosu ortaya çıktığında, Odile ve Clémence memnuniyetle iç çekiyor.

"Deli misin? Ne gerek vardı." Adèle bir önceki sene de aynı şeyi söylemişti.

Kurdeleyi çekip kutuyu açıyor. Önce ne olduğunu anlayamıyor. Altın bir tekerlek, pembe taşlarla ve kabartmalı üç buğday başağı ile süslenmiş. Başını kaldırmadan takıya bakıyor; Richard'la göz göze gelmek istemiyor.

"Bir broş" diyor Richard açıklama olarak.

Bir broş.

Adèle çok sıcakladı. Terliyor.

"Ne kadar güzel" diye mırıldanıyor Odile.

– Beğendin mi, sevgilim? Eski bir model, eminim sana çok yakışacak. Görür görmez seni düşündüm. Çok şık, değil mi?

– Evet, evet. Çok beğendim.

– Dene o zaman! En azından kutusundan çıkar. Yardım edeyim mi?

– Çok duygulandı" diye ekliyor Odile, parmakları çenesinde.

Bir broş.

Richard takıyı kutusundan çıkarıyor ve açmak için iğnesine bastırıyor.

"Ayağa kalksan daha iyi olur."

Adèle ayağa kalkıyor ve Richard, nazikçe broşu elbiseye, sol göğsünün az üstüne takıyor.

"Tabii böyle bir elbiseyle takılmaz, ama güzel, değil mi?"

Hayır, elbette, böyle bir elbise ile yakışmaz.

Odile'den bir tayyör ödünç alması lazım, bir de fular. Saçlarını uzatması, topuz yapması, kare topuklu iskarpinler giymesi lazım.

"Çok güzel, canım benim. Oğlum çok zevkli" diyor Odile sevinerek.

Adèle Robinson ailesiyle gece yarısı ayinine gitmiyor. Ateşler içinde yanıyor, nar kırmızısı elbisesi ile yorganın altında büzüşüp uyuyakalıyor. "Sana hasta oluyorsun demiştim" diyor Richard üzülerek. Sırtını sıvazlasa, bir yorgan daha serse de nafile; Adèle donuyor. Omuzları titriyor, dişleri birbirine vuruyor. Richard yanına yatıyor, onu kollarına alıyor. Saçlarını okşuyor. Lucien'e verdiği gibi, kıkırdayarak ilaçlarını veriyor.

Richard ona kanser hastalarının can çekişirken af dilemeye başladıklarını defalarca anlatmıştı. Son hırıltıdan önce, artık açıklayacak zamanları olmayan hataları için yaşayanlardan af diliyorlar. "Affedin beni, affedin beni." Adèle, hezeyanı içinde konuşmaktan sakınıyor. Zayıflığından çekiniyor. Onu tedavi eden adama her şeyi anlatmaktan korkuyor ve kalan azıcık enerjisini de başını ıslanmış yastığa gömmek için harcıyor. Susmak. Bilhassa susmak.

Simone ağzının kenarında sigarasıyla kapıyı açıyor. Üzerinde güzel bağlayamadığı, kuru, güneş yanığı göğsünü gösteren kruvaze bir elbise var. Bacakları ince, göbeği yağlı. Dişleri ruj lekeleriyle kaplı; Adèle onu gördükçe diliyle dişlerini silmekten kendini alamıyor. Annesinin kirpiklerine yapışmış ucuz rimel topaklarına bakıyor, kırışık gözkapaklarına çektiği mavi göz kalemini fark ediyor.

"Richard, canım benim, sizi gördüğüme çok sevindim. Noel'i bizimle kutlamadığınıza çok üzülmüştüm. Ama tabii senin ailen her şeyi gerektiği gibi yapıyor. Bizim o kadar şık kutlama yapacak durumumuz yok."

– Merhaba Simone. Biz de her zamanki gibi burada olmaktan çok memnunuz, diyor Richard heyecanla, daireye girerken.

– Ne iyisiniz. Kalk, Kader, Richard geldi, görmüyor musun?"

diye bağırıyor deri bir koltuğa gömülmüş oturan kocasına.

Adèle eşikte duruyor. Lucien kollarında uyuyor. Mavi, pamuklu kumaş kaplama kanepeyi görüyor ve tüyleri diken diken oluyor. Salon ona eskisinden daha küçük, daha çirkin görünüyor. Kanepenin karşısında duran siyah etajer biblolarla, Adèle'in, Richard'ın ve annesinin gençliğinin fotoğraflarıyla dolu. Büyük bir fincan tabağının içinde kibrit kutusu koleksiyonu toz topluyor. Çin motifleriyle süslü bir vazonun içinde yapay çiçekler var.

"Simone, sigara!" diye söyleniyor Richard yavaşça işaret parmağını sallayarak.

Simone sigarasını söndürüp Adèle'in geçebilmesi için duvara yapışıyor.

"Seni öpmeyeyim, kucağında çocuk var, uyandırmayalım.

– Evet. Merhaba anne."

Adèle minicik daireyi boydan boya geçip kendi çocuk odasına giriyor. Gözlerini yerden kaldırmıyor. Yavaşça Lucien'in üzerini değiştiriyor; çocuk gözlerini açtı ama bu sefer tepinmiyor. Adèle onu yatırıyor. Ona her zamankinden daha fazla kitap okuyor. Son kitabı açtığında Lucien derin bir uykuda artık. Yavaşça, tavşan ile dişi tilkinin hikâyesini okumaya devam ediyor. Çocuk kımıldanıyor ve Adèle'i yataktan dışarı itiyor.

Adèle, küflü çamaşır kokan karanlık koridordan geçiyor. Mutfağa, Richard'ın yanına gidiyor. Kocası sarı formika masaya oturmuş, işbirlikçi bir edayla karısına gülümsüyor.

"Oğlunun uyuması bayağı zaman aldı" diyor Simone. "Bu çocuğu çok şımartıyorsun. Sen bana hiç böyle naz yapamazdın.

– Masalları seviyor, hepsi bu."

Adèle annesinin parmaklarının arasında tuttuğu sigarayı çalıyor.

"Daha erken gelseydiniz. Şimdi akşam yemeğini saat onda yiyeceğiz. Neyse ki Richard bana eşlik ediyor." Gülümsüyor ve diliyle sararmış köpek dişinin köprüsünü kaldırıyor. "Sizi bulmak bizim için büyük bir şanstı, Richard'cığım. Gerçek bir mucize. Adèle eskiden beri öyle beceriksiz, öyle iffetliydi ki. Ne tek söz eder ne gülümser. Evde kalacak sa-

nıyorduk. Ben ona hep söylüyordum, daha çekici ol, kendini beğendir! Ama öyle inatçı, öyle ketumdu ki. Ağzından laf almak imkânsızdı. Tabii ona asılan tipler de vardı; ah, ah, Adèle'im bayağı beğeniliyordu. Beğeniliyordun, değil mi? Bakın, cevap vermiyor. Pek mağrur. Ona diyordum: Adèle, kendine çeki düzen vermen lazım, bir prenses gibi davranmak istiyorsan kendine bir prens bul, çünkü sana burada hayatının sonuna kadar bakacak durumumuz yok. Baban hasta, ben de bir ömür çalıştım, şu kalan birkaç yılın tadını çıkarmaya hakkım var. Benim gibi salaklık etme, diyordum Adèle'e. İlk önüne gelenle evlenme, sonra kanlı gözyaşı dökersin. Ben de güzeldim, Richard, biliyor musunuz? Bu fotoğrafı size daha önce göstermiş miydim? Sarı bir Renault. Köyün ilk arabası. Bakın, dikkat ettiyseniz çoraplarım çantamla takım. Her zaman! Köyün en şık kadınıydım, kime sorsanız söyler. Hayır, neyse ki sizin gibi birini buldu. Gerçekten çok şanslıyız."

Baba televizyon izliyor. Geldiklerinden beri ayağa kalkmadı. Kendini Lido'nun yeni yıl eğlencesine kaptırmış. Gözaltı torbaları bakışlarını ağırlaştırmış olsa da yeşil gözlerinde bir ışıltı, bir nevi kurum kalmış. Yaşına rağmen hâlâ koyu kahve, gür saçları var. Şakaklarını gri, ince bir taç aydınlatıyor. Alnı, aşırı geniş alnı, hâlâ kırışıksız.

Adèle yanına oturuyor. Kalçalarını kanepenin ucuna iliştiriyor, ellerini baldırlarına dayıyor. Son derece yumuşak bir sesle,

"Televizyonundan memnun musun? Richard seçti biliyorsun. En son çıkan modellerden biriymiş" diye anlatıyor.

– Çok güzel kızım. Beni çok şımartıyorsun. Paranı bunlara harcamaman lazım.

– Bir şey içmek ister misin? İkisi mutfakta bizsiz aperatife başladı."

Kader elini Adèle'e uzatıp yavaşça dizine vuruyor. Tırnakları parlak, pürüzsüz; koyu renk parmaklarının ucunda bembeyaz.

"Boşver onları, bize ihtiyaçları yok" diye fısıldıyor Adèle'e doğru eğilerek.

Sırdaş bir tavırla gülümsüyor, masanın altından bir şişe viski çıkarıyor. İki kadeh dolduruyor.

"Kocanı görünce tiyatrosunu oynamaya bayılıyor. Anneni bilirsin. İşi gücü komşuları etkilemek için akşam yemekleri düzenlemek. Bu kadar canımı sıkmasaydı, sırtımda yük olmasaydı ben de güzel bir hayat yaşardım. Senin gibi yapardım. Paris'e giderdim. Eminim gazeteciliği severdim.

– Seni duyuyoruz, Kader" diyor Simone kıkırdayarak.

Kader yüzünü televizyon ekranına çeviriyor ve parmaklarının arasında, kızının narin dizini sıkıyor.

Simone'un gerçek bir yemek masası yok. Adèle, tabakları iki bronz tepsi ve ahşap ayaklardan oluşan yuvarlak sehpaların üzerine diziyor. Salonda yiyorlar; Kader ve Adèle kanepeye, Simone ve Richard mavi saten puflara oturuyor. Richard rahat oturamadığını saklayamıyor. Bir doksan boyuyla zorlanıyor; dizleri çenesine yapışık halde yemek yiyor.

"Lucien'e bakayım" diyor Adèle kalkarken.

Çocuğun odasına giriyor. Lucien, başının yarısı yatağın dışında, uyuyor. Adèle çocuğun bedenini duvara doğru itip yanına yatıyor. Lido'nun müziğini duyuyor ve annesinin sesini duymamak için gözlerini yumuyor. Yumruklarını sıkıyor. Artık sadece kabarenin hareketli müziğini duyuyor, gözkapakları yıldızlarla, pırıltılı taşlarla doluyor. Yavaşça kollarını sallıyor, dansözlerin çıplak omuzlarına tutunuyor. O da dans ediyor; sirk hayvanı rüküşlüğünde, bitkin ve güzel. Artık korkmuyor. Şimdi, turistlerin ve emeklilerin mutluluğuna feda edilmiş bir beden sadece.

Kutlamalar bitti, Paris'e, yalnızlığına, Xavier'ye kavuşacak. Nihayet her öğün yemek yemeyebilecek, susabilecek, Lucien'i kim alırsa ona bırakabilecek. On, dokuz, sekiz, yedi, altı, beş, dört, üç, iki, bir: iyi seneler Adèle!

Hiçbir şey bekledikleri gibi olmamıştı. Önce araba bulamadılar. Adèle on beş yaşındaydı, Louis on yedi; ama bir arkadaşının, dersler esnasında lisenin önünde takılan, defalarca sınıfta kalan bir çocuğun onları babasının arabasıyla plaja götüreceğine yemin etmişti. Pazar sabahı arkadaşından ses çıkmadı. "Olsun, otobüse bineriz." Adèle bir şey demedi. Annesinin, hele ki erkeklerle şehir dışına çıkmak için toplu taşımaya binmesini yasakladığını söylemedi. Yirmi dakikadan fazla otobüs beklediler. Adèle çok dar bir kot, siyah bir tişört giymiş, annesinin sutyenini takmıştı. Gece küçük banyoda bacaklarını tıraş etmişti. Bakkaldan erkek jileti almıştı, pek de sakardı. Bacakları çiziklerle doluydu. Adèle fark edilmeyeceğini umuyordu.

Louis otobüste yanına oturdu. Kolunu omzuna attı. Arkadaşlarından ziyade onunla konuşmayı tercih etti. Adèle, kendisine karısı gibi davrandığını düşündü; Adèle ona aitmiş gibi ve bu hoşuna gitti.

Yolculuk yarım saatten fazla sürdü; son durağa vardıklarında Louis'nin arkadaşının anahtarını verdiği o sahil evine gitmek için de yürümeleri gerekti. Anahtar kilide girmiyordu. Kapıyı açamıyorlardı. Louis ne kadar zorlarsa zorlasın, anahtarı ters çevirip alttan üstten denerse denesin ne arka kapı ne de ön kapı açıldı. O kadar yol gelmişlerdi, Adèle anne babasına yalan söylemişti, dört erkek içinde tek kız olarak, esrar sigaraları ve alkolle birlikte, işte buradaydı ve anahtar kilidi açmıyordu.

"Garajdan geçeriz" diye önerdi evi iyi bilen Frédéric; oradan girebileceklerine emindi. "Araba yok zaten" diye de ekledi.

Biraz itmeyle açılan ancak zeminden iki metre yükseklikte bulunan küçük pencereden ilk geçen Frédéric oldu. Louis Adèle'e koltuk çıktı; ama Adèle gurur meselesi yapıp iki ayağının üzerine, garajın ıslak zeminine atladı. Deniz kenarına kadar gelip de ışıksız bir araba garajında kapalı kalmak, beton zemine serili küflü havluların üzerine oturmak hiç hoş değildi. Ama alkol vardı, esrarlı sigara vardı, hatta gitar vardı. Tüm bu nevale, bu küçük mideler ve çelimsiz göğüsler için denizin yerini tutmaya yeterdi.

Adèle cesaret versin diye içki içti. Zamanı gelmişti. Kaçınılmazdı. Louis geri adım atmayacaktı çünkü çok az fırsat, çok az yer, çok az sahil evi vardı. Hem Adèle de abartmıştı. Louis'ye bu işleri iyi bildiğini, korkmadığını söylemişti. Daha önce başka çocukların da olduğunu anlatmıştı. Buz gibi zeminde, biraz sarhoş otururken, Louis'nin fark edip etmediğini merak etti. Acaba bu gibi yalanlar söylediğinde belli oluyor muydu, yoksa onu kandırabiliyor muydu?

Ortamın havası bir anda bozuldu. Sanki her şey tek renk oluverdi. Çocuk kalma isteği Adèle'i boğazından yakaladı. Az daha, son bir masumiyet sıçraması yüzünden, fikir değiştirecekti. Gün beklenenden de çabuk geçiyordu; çocuklar garajdan çıkmak için bir bahane buldular. Adèle dışarıda fareler gibi tırmaladıklarını duyuyordu. Louis, Adèle'i soydu, sırt üstü uzandı ve kızı üzerine oturttu.

Adèle hiç böylesini hayal etmemişti. Bu sakarlık, bu zahmetli hareketler, bu çirkin devinimler. Cinsel organını içine sokmakta bu kadar zorlanması. Pek de mutlu bir hali yoktu; sadece kızgın gibi, makine gibiydi. Bir yerlere varmak istiyordu sanki ama Adèle neresi olduğunu bilmiyordu. Kalçalarını yakalayıp ileri geri hareket etmeye başladı. Adèle'i hantal, beceriksiz buluyordu. "Sanırım çok esrar içtim" dedi Adèle. Bu sefer Adèle'i yana aldı; ama bu daha da kötü oldu. Louis kızı cenin pozisyonunda yatırdı, sabırsız elleriyle cinsel organını tutup içine girdi. Adèle kıpırdamalı mıydı, hareketsiz mi kalmalıydı, sessiz mi olmalı yoksa küçük çığlıklar mı atmalıydı, bilmiyordu.

Şehre döndüler. Otobüste Louis, Adèle'in yanına oturdu. Kolunu omzuna attı. Adèle içinden, "Onun karısı olmak böyle bir şey mi?" diye düşündü. Kendini hem pis hem gururlu, hem aşağılanmış hem muzaffer hissediyordu. Evine sessizce girdi. Simone televizyon seyrediyordu; Adèle hemen banyoya koştu.

"Bu saatte ne banyosu? Sen kendini Şark prensesi mi sandın?" diye bağırdı annesi.

Adèle yakıcı suyun içine uzandı, bir şeyler bulma umuduyla parmağını vajinasına daldırdı. Belki bir kanıt, bir işaret. Vajinası bomboştu. Keşke bir yatakta olsaydı. Keşke garajda daha fazla ışık olsaydı. Kanayıp kanamadığını bile bilmiyordu.

Altı Euro doksan Sent. Her gün, altı Euro doksan Sentlik bozuk parayı bir araya getirip hamilelik testi satın alıyor. Bu bir saplantı haline geldi. Her sabah uyandığında, banyoya gidiyor, bir makyaj çantasının dibine sakladığı pembe beyaz paketi çıkarıyor ve küçük dilin üzerine çiş yapıyor. Beş dakika bekliyor. Beş dakika süren, hakiki ancak son derece mantıksız bir endişe. Testin sonucu negatif. Birkaç saatliğine rahatlıyor ancak akşam olduğunda, hâlâ regl olmadığını gördüğünde, eczaneye gidip bir test daha alıyor. Belki de en korktuğu şey bu. Başka bir erkekten hamile kalmak. Bunu Richard'a anlatamamak ya da daha kötüsü, kocasıyla sevişmek zorunda kalmak, bebek ondanmış gibi yapmak. Sonra regl kanaması kırılan yumurta sesleri eşliğinde geliyor. Karnı ağırlaşıp sertleşiyor. Bütün akşam dizleri çenesinde; yataktan çıkamamasına neden olan krampları bile sevecek neredeyse.

Bir ara her hafta AIDS testi yaptırıyordu. Sonuç yaklaştıkça kaygıdan kaskatı kesiliyordu. Uyanır uyanmaz esrarlı sigara içiyor, kendini ölümüne aç bırakıyor, sonra saçı başı dağınık, pijamasının üzerine geçirdiği manto ile üzerinde "negatif" yazan sarı kartı teslim alana kadar hastanenin avlusunda geziniyordu.

Adèle ölmekten korkuyor. Boğazına çöken, mantıklı düşünmesine engel olan, yoğun bir korku. O zaman karnını, göğüslerini, ensesini elleriyle yoklamaya başlıyor; lenf bezlerinde kanser buluyor: çok hızlı ilerleyeceğine, korkunç acılı olacağına emin. Sigarayı bırakmaya yemin ediyor. Bir saat, yarım gün, bir gün dayanıyor. Bütün sigaraları atıyor, paket paket sakız satın alıyor. Monceau Parkı'nın kümbeti etrafında saatlerce koşuyor. Sonra böylesine belirgin, böylesine temel bir arzuyu arkasından sürüyerek yaşamanın anlamsız olduğuna karar veriyor. İnsanın kendine bu yokluğu dayatması, kendi acı çekişini izlemesi ve daha da uzun sürmesini dilemesi için ya deli ya da tamamen aptal olması gerekir diye düşünüyor. Bütün çekmeceleri açıyor, mantolarının ceplerine bakıyor. Çantaları ters çevirip silkeliyor; şanssızsa ve unutulmuş bir paket bulamadıysa, küçük balkonda siyah filtreli bir izmarit buluyor, yanmış ucunu kesip oburca emiyor.

Saplantıları Adèle'i yiyip bitiriyor. Elinden bir şey gelmiyor. Yalanlara ihtiyacı olduğundan, hayatını düzenlemesi için zihnini tamamıyla meşgul eden, içini kemiren müthiş bir organizasyon gücü gerekiyor. Yalandan bir seyahat ayarlamak, bahane uydurmak, otel odası kiralamak. Doğru oteli bulmak. Teyit için resepsiyonu on kere aramak; "Evet, banyoda küvet var. Hayır, oda çok gürültülü değil, merak etmeyin". Yalan söylemek ama çok da açıklama yapmamak. Açıklamalar şüpheleri besler.

Bir randevu için bir elbise seçmek, durmadan bunu düşünmek, yemeğin ortasında dolabı açmak, "Ne yapıyorsun şimdi?" diye soran Richard'a, "Ah, pardon, bir elbisem vardı, bir türlü bulamıyorum nerede" diye cevap vermek.

Yirmi kere hesap yapmak. Nakit çekmek, iz bırakmamak. Seksi iç çamaşırları, taksi paraları, otel barlarındaki fahiş fiyatlı kokteyller için ek hesabından harcamak.

Güzel olmak, hazır olmak. Kaçınılmaz olarak, önceliklerinde yanılmak.

Fazla uzun süren bir öpücük yüzünden çocuk doktoru ile olan randevuyu kaçırmak. Yine o doktora gitmekten utanmak; oysa iyi bir doktordu. Yeni bir doktor bulmaya üşenmek. Babası doktor olduğuna göre Lucien'in çocuk doktoruna pek de ihtiyacı yok aslında, diye düşünmek.

Çantasından hiç çıkarmadığı, Richard'ın varlığından habersiz olduğu kapaklı telefonu satın aldı. Yatağın kendi yattığı tarafına, şiltenin altına, pencerenin yakınına sakladığı ikinci bir bilgisayar edindi. Hiçbir iz, hiçbir fatura, hiçbir kanıt saklamıyor. Evli, duygusal, histerik erkeklerden, yaşlı bekarlardan, genç romantiklerden, Internet sevgililerinden, arkadaşlarının arkadaşlarından kaçınıyor.

Öğleden sonra dörtte Richard arıyor. Nöbete kalacağı için özür diliyor. Bu sefer iki gece üst üste oldu, ona haber vermeliydi. Ama kabul etmek zorunda kaldı, bir arkadaşına bir iyilik borçluydu.

"Xavier'ye, hatırladın mı?

– Ah evet, şu evine akşam yemeğine gittiğimiz. Çok fazla konuşamam, okulun önünde çocuğu bekliyorum. O zaman ben de sinemaya giderim. Zaten Lucien'e bakması için Maria'yı ayarlamıştım.

– Evet, çok iyi. Sinemaya git, bana da anlatırsın."

İyi ki hiç gerçekten anlatmasını istemiyor.

Adèle bu akşam Xavier ile buluşuyor. Paris'e döndükleri gün banyoya kapanıp ona bir mesaj gönderdi. "Geldim." Bu akşam buluşmayı kararlaştırdılar. Adèle kendine beyaz, dümdüz bir elbise ve puantiyeli, siyah naylon çorap satın aldı. Topuksuz ayakkabı giyecek. Xavier'nin boyu kısa.

Adèle okulun önünde kendi aralarında gülüşen annelere bakıyor. Çocuklarını omuzlarından tutuyorlar, önce pastaneye, sonra da atlıkarıncaya gideceklerine söz veriyorlar. Lucien mantosu yerlerde sürünerek geliyor.

"Üstünü giyin, Lucien. Hava soğuk, gel önünü kapatayım." Adèle oğlunun önünde diz çöküyor, Lucien onu itip dengesini bozuyor.

"Manto istemiyorum!

– Lucien, kavga etmek istemiyorum. Şimdi, burada, sokak ortasında değil. Mantonu giyeceksin."

Elini oğlunun kazağının içine sokuyor, sırtını sertçe çimdikliyor. Parmaklarının arasında kıvrılan yumuşak eti hissediyor. "Mantonu giyiyorsun, Lucien. Cevap verme."

Çocuğun eli elinde, eve doğru yokuş yukarı yürürlerken kendini suçlu hissediyor. Karnı düğümleniyor. Her bir arabanın önünde duran, rengi ve biçimi ile ilgili yorumlar yapan oğlunu kolundan çekiyor. "Çabuk ol" diyor tekrar tekrar; çocuğun direnen, ilerlemeyi reddeden bedenini sürüklüyor. Herkes ona bakıyor.

Acele etmemeyi bilmek isterdi. Sabırlı olmayı, oğluyla geçirdiği her anın tadını çıkarmayı. Ama bugün tek istediği onu çabucak başından atmak. Az kaldı; iki saat sonra Adèle özgür, çocuk banyosunu yapmış, yemeğini yemiş olacak; ikisi kavga etmiş, Adèle bağırmış olacak. Maria gelecek ve Lucien ağlamaya başlayacak.

Evden çıkıyor. Bir sinemanın önünde durup tek kişilik bilet alıyor, mantosunun cebine koyuyor. Bir taksiye sesleniyor.

Adèle, Cardinal-Lemoine Sokağı'nda bir apartmanda, karanlıkta oturuyor. Birinci ve ikinci kat arasında merdivenlere yerleşmiş. Kimseyle karşılaşmadı. Bekliyor.

Yakında gelir.

Korkuyor. Başka biri, tanımadığı, kötülüğünü isteyen biri gelebilir. Saatine bakmamaya çalışıyor. Telefonunu cebinden çıkarmıyor. Zaten asla hiçbir şey istediği kadar hızlı gelişmiyor. Sırtını geriye yaslıyor, çantasını başının altına yerleştiriyor ve dizine gelen bej eteğini kaldırıyor. İnce bir etek; bu mevsim için fazla ince. Ama tıpkı küçük kızlarınki gibi kendi etrafında döndüğünde havalanan bir etek. Adèle parmaklarının ucuyla bacaklarını okşuyor. Yavaşça yukarı çıkıp külotunu yana itiyor ve elini koyuyor. Sertçe. Dudaklarının şiştiğini, parmaklarının etlerinin altında, kanın hücum ettiğini hissediyor. Cinsel organını yumruğunun içine alıp sıkıyor; şiddetlice elini kapatıyor. Anüsünden klitorisine kadar

kendini tırmalıyor. Yüzünü duvara dönüyor, bacaklarını kıvırıp parmaklarını ıslatıyor. Bir keresinde bir adam cinsel organına tükürmüştü. Bu hoşuna gitmişti.

İşaret parmağı ve orta parmak. Hepsi bu. Canlı, sıcak bir hareket; bir dans gibi. İstikrarlı, son derece doğal ve alçaltıcı bir okşama. Yapamıyor. Duruyor, sonra yeniden başlıyor. Burun deliklerine konan sinekleri kovmaya çalışan bir at gibi başını sallıyor. Böyle şeyleri becermek için hayvan olmak lazım. Belki de bağırsa, inlemeye başlasa, spazmın, özgürleşmenin, acının, öfkenin gelişini daha iyi hissedecek. Minik "ah"lar mırıldanıyor. Ağızdan değil, karından inlemek lazım. Hayır; kendini bu kadar bırakmak için hayvan olmalısın; hiç haysiyetin olmamalı, diye düşünüyor Adèle apartmanın kapısı açıldığında. Birisi asansörü çağırdı. Adèle kımıldamıyor. Keşke merdivenden çıksaydı o birisi.

Xavier asansörden çıkıyor, cebinden bir anahtarlık çıkarıyor. Kapıyı açtığı anda, ayakkabılarını çıkarmış olan Adèle elini adamın beline koyuyor. Adam irkilip çığlık atıyor.

"Sen miydin? Beni korkuttun. Biraz tuhaf bir başlangıç oldu, değil mi?"

Adèle omuz silkip adamın garsoniyerine giriyor.

Xavier çok konuşuyor. Adèle, on beş dakikadır elinde tuttuğu şarap şişesini daha fazla gecikmeden açacağını umuyor. Ayağa kalkıyor ve adama tirbuşonu uzatıyor.

En sevdiği an.

İlk öpüşlerden, çıplaklıktan, mahrem okşamalardan önceki an. Hâlâ her şeyin mümkün olduğu, Adèle'in büyüye hâkim olduğu o dalgalanma anı. Oburca bir yudum şarap içiyor. Bir damla, dudağından kayıp çenesine akıyor, Adèle yakalayamadan, beyaz elbisesinin yakasında patlıyor. Bu, hikâyenin bir detayı ve onu yazan Adèle. Xavier hummalı, çekingen. Sabırsız değil; Adèle, kendisinden uzağa, rahatsız bir sandalyeye oturduğu için ona müteşekkir. Adèle ise bacaklarını kalçalarının altına kıvırmış, kanepeye yerleşmiş. Yapışkan ve nüfuz etmesi zor bataklık bakışlarıyla Xavier'ye bakıyor.

Adam ağzını yaklaştırıyor ve bir elektrik dalgası Adèle'in karnında geziniyor. Akım cinsel organına erişiyor: etli ve sulu, soyulan bir meyve gibi patlatıyor onu. Adamın ağzında şarap ve ince puro tadı var. Orman ve Rus kırsalı tadı. Adèle onu arzuluyor; bu tür bir arzu neredeyse bir mucize. Onu istiyor; karısını, bu hikâyeyi, bu yalanları, gelecek mesajları, sırlarını ve gözyaşlarını, hatta kaçınılmaz olan elvedayı istiyor. Adam elbiseyi kaydırıyor. Uzun ve kemikli cerrah elleri tenine belli belirsiz dokunuyor. Kendinden emin, becerikli, nefis hareketleri var. Kayıtsız gibi; sonra bir anda hiddetli, kontrol edilemez oluyor. Adèle, belli bir dramaturgi duygusu olduğunu görmekten mutlu. Şu an öylesine yakınında ki Adèle'in gözü kararıyor. Adamın nefesi düşünmesine engel oluyor. Adèle gevşek, boş, onun insafına teslim olmuş.

Xavier onu taksi durağına bırakıyor, dudaklarını boynuna yapıştırıyor. Adèle arabaya giriyor, eti hâlâ aşkla dolu, saçları dağınık. Kokularla, okşama ve tükürükle doygun teni yeni bir renk aldı. Her bir gözenek onu ele veriyor. Bakışları ıslak. Adèle bir kedi gibi gayretsiz ve muzip. Cinsel organını sıkmasıyla tüm bedeninden bir ürperti geçiyor; sanki haz tamamıyla tüketilmemiş, bedeninin barındırdığı hatıralar halen öylesine diri ki her an onları çağırabilir, tadını çıkarabilir.

Paris turuncu ve ıssız. Dondurucu rüzgâr köprüleri süpürmüş, şehri yayalardan arındırmış, kaldırım taşlarını kendi haline bırakmış. Kalın bir sis mantosuna sarılmış şehir, Adèle'e mükemmel bir düş ortamı sunuyor. Kendisini bu manzara içinde neredeyse davetsiz bir misafir gibi hissediyor, anahtar deliğine gözünü dayar gibi camdan dışarı bakıyor. Şehir ona uçsuz bucaksız geliyor, Adèle kendini anonim

hissediyor. Herhangi biri ile bağı olduğuna inanamıyor. Birinin onu beklediğine. Ona bel bağladığına.

Eve varıyor; yine her zamanki gibi, "Çocuk bu akşam sizi istedi. Çok zor uyudu" demeden duramayan Maria'nın ücretini ödüyor. Adèle soyunuyor, burnunu kirli giysilerine daldırıyor, sonra hepsini tortop edip bir dolaba saklıyor. Yarın yine, Xavier'nin kokusunu arayacak.

Telefon çaldığında yatakta.

"Bayan Robinson? Doktor Robinson'un eşi misiniz? Hanımefendi, bu saatte aradığım için özür dilerim, şey, sakın panik olmayın, kocanız bir saat önce Henri IV Bulvarı'nda bir motosiklet kazası geçirdi. Bilinci açık, hayati tehlikesi yok ama bacaklarından ciddi darbe almış. Buraya, Salpêtriere Hastanesi'ne getirildi, muayeneleri yapılıyor. Şu anda daha fazla bir şey söyleyemem ama tabii ki istediğiniz zaman gelip hastanızı görebilirsiniz. Desteğiniz ona iyi gelecektir."

Adèle'in uykusu var. Pek anlamıyor. Durumun ciddiyetini algılayamıyor. Biraz uyusaydı, telefonu duymadığını söyleseydi. Ama artık çok geç. Gecesi berbat oldu. Lucien'in odasına giriyor. "Aşkım, bir tanem, arabaya binmemiz lazım." Çocuğu bir battaniyeye sarıp kucağına alıyor. Taksiye bindiklerinde çocuk uyanmıyor. Yolda Lauren'i arıyor ve on kere, sesli mesaj kutusundaki kibar sesi çıkıyor karşısına. Sinirleniyor, giderek daha da telaşlanıyor, üst üste arıyor.

Lauren'in apartmanının önüne geldiklerinde, taksiye beklemesini söylüyor.

"Çocuğu bırakıp ineceğim."

Koyu bir Çinli aksanı olan taksi şoförü biraz para bırakmasını istiyor.

"Canınız cehenneme" diyor Adèle yirmi Euro'luk banknotu suratına fırlatırken.

Omzunda uyuyan Lucien ile apartmana giriyor, Lauren'in kapısını çalıyor.

"Neden telefona cevap vermedin? Surat mı asıyorsun?

– Yok canım" diye cevap veriyor Lauren, sesi macun gibi. Kendisine küçük gelen ancak kalçalarını kapatan bir kimono var üzerinde. "Uyuyordum. Neler oluyor?

– Bana kızgınsın sandım. Geçen akşam yüzünden. Artık beni sevmiyorsun, benden bıktın, mesafe koyuyorsun sandım…

– Sen ne saçmalıyorsun? Adèle, neler oluyor?

– Richard motor kazası geçirdi.

– Allah kahretsin.

– Çok kötü değil gibi. Bacağını ameliyat edecekler ama iyi durumda. Hastaneye gitmem lazım, Lucien'i götüremem. Onu başka kimseye de bırakamam.

– Tamam, tamam, ver çocuğu bana."

Lauren kollarını uzatıyor, Adèle ona doğru eğilip küçük oğlanın bedenini battaniyeyle birlikte Lauren'in kollarına doğru yavaşça kaydırıyor. "Bana haber ver. Onu da merak etme.

– Yani dediğim gibi sanırım çok da ciddi bir şey değil.

– Çocuğundan bahsediyordum" diye fısıldıyor Lauren kapıyı kapatırken.

Adèle bir taksi çağırıyor. On dakika bekleme süresi veriyorlar. Karanlık apartman girişinde, büyük camlı kapının ardında bekliyor. Emniyette. Bu saatte sokakta beklemekten çok korkuyor, saldırıya, tecavüze uğrayabilir. Taksinin geldiğini görüyor, şoför apartmanı geçip iki yüz metre öteye, sokağın köşesine park ediyor. "Geri zekâlı!" Adèle kapıyı açıp arabaya doğru koşuyor.

Altıncı kattaki bekleme salonunda oturuyor. "Stajyer hekim işi biter bitmez gelecek." Adèle utangaç bir tavırla gülümsüyor. Bir derginin sayfalarını çeviriyor, alt baldırları karıncalanana kadar, bacaklarını birbirine doluyor. Bir saattir burada, gelip giden sedyelere bakıyor, genç stajyerlerin hemşirelerle şakalaşmasını dinliyor. Odile'i aradı; yarın sabahki ilk trenle oğlunu görmeye gelecek. "Adèle, işiniz zor olacak. Lucien'i bize götürürüm, o zaman Richard'a daha rahat bakarsınız."

Adèle üzüntü hissetmiyor, canı sıkkın değil. Oysaki bu kaza biraz da onun suçu. Xavier nöbetini Richard'la değiştirmemiş olsaydı, Adèle bu saçma fikri Xavier'nin kulağına fısıldamamış olsaydı, birbirlerini görmeyi o kadar istememiş olsalardı, kocası sağ salim evinde olacaktı. Adèle de şu anda onun yanında, sakince uyuyor olacaktı ve bu kaza sebebiyle kaçınılmaz olarak ortaya çıkacak karmaşıklıklarla uğraşması gerekmeyecekti.

Ama bu kaza belki de beklenmedik bir şans. Bir işaret, bir kurtuluş. En azından birkaç günlüğüne evde yalnız olacak. Lucien babaannesine gidecek. Giriş çıkışlarını denetleyecek kimse olmayacak. Hatta daha da ileri gidip, her şeyin bundan da iyi olabileceği ihtimali düşünüyor.

Richard ölebilirdi.

Dul kalırdı.

Dul bir kadının yapacağı birçok şeye göz yumulur. Keder, olağanüstü bir bahanedir. Hayatının geri kalanında hata üstüne hata yapabilir, bir daldan bir dala konabilirdi; hakkında yalnızca "Kocasının ölümünden sonra yıkıldı. Bir türlü toparlayamadı" denirdi. Hayır, bu senaryo uygun değil. Bir sürü form doldurmasını istedikleri bu bekleme salonunda, Richard'ın kendisi için vazgeçilmez olduğunu teslim etmek zorunda. Onsuz yaşayamaz. Dımdızlak kalır. Hayatla, gerçek, berbat, somut hayatla başa çıkması gerekir. Her şeyi baştan öğrenmesi, her şeyi yalnız yapması ve aşka ayırdığı zamanı resmi kâğıt işlerine hasretmesi gerekir.

Hayır, Richard asla ölmemeli. Adèle'den önce değil.

Adèle beceriksizce ayağa kalkıyor, bacakları öylesine uyuşmuş ki ayakta durmakta zorlanıyor. "Daha önce sizinle telefonda konuşan bendim. Sağlık taramasının sonuçları geldi, önemli ölçüde hasar var. Neyse ki sağ bacaktakiler sadece yüzeysel yaralar. Ama sol bacak birçok yerden kırılmış, tibial plato parçalanmış, bağlar kopmuş.

– Tamam. Yani?

– Yani, önümüzdeki saatlerde ameliyat edilmesi gerekecek. Sonra bacağı alçıya alınacak, hayli uzun sürecek bir fizik tedavi sürecine hazır olun.

– Burada ne kadar kalacak?

– Bir hafta, belki on gün. Merak etmeyin, kocanız eve dönecek. Şimdi onu ameliyata hazırlıyoruz. Hemşireye söylerim, odasına getirildiğinde size haber verir.

– Burada bekliyorum."

Bir saat sonra yerini değiştiriyor. Dünyanın mutsuzluğuna açılan o asansörlerin önünde oturmak hoşuna gitmiyor.

Koridorun dibinde, hemşirelerin dinlendikleri odanın yakınında boş bir sandalye buluyor. Hemşirelerin dosyaları toplamalarını, ilaçları hazırlamalarını, bir odadan diğerine gidip gelmelerini izliyor. Terliklerinin mineflo zemine pürüzsüzce sürtmesini duyuyor. Konuşmalarını dinliyor. Bir hasta bakıcı kadının şaryoyu biraz hızlı itmesiyle bir bardak yere düşüyor. 6095 numaralı odadaki hasta ilaçlarını almayı inatla reddediyor. Adèle hastayı görmüyor ama muhtemelen yaşlı bir kadın; onunla ilgilenen hemşire kaprislerine alışkın. Sonra sesler kesiliyor. Koridora gece çöküyor. Hastalık yerini uykuya bırakıyor.

Üç saat önce Xavier'nin eli cinsel organının üzerindeydi.

Adèle ayağa kalkıyor. Boynu çok ağrıyor. Tuvaleti arıyor, boş koridorlarda kayboluyor, geri geliyor, aynı yerlerde dönenip duruyor. Nihayet ahşap kaplama bir kapıyı iterek köhne tuvalete giriyor. Kapının kilidi kapanmıyor. Sıcak su yok, titreyerek yüzüne ve saçlarına su çarpıyor. Başlayan günü karşılamak için ağzını çalkalıyor. Koridorda isminin söylendiğini duyuyor. Evet, Robinson dediler. Onu arıyorlar. Hayır, kocasıyla konuşuyorlar. Sedyede yatan Richard'la. Richard orada, 6090 numaralı odanın önünde, solgun, terli, mavi önlüğünün içinde cılız. Gözleri açık ama Adèle uyanık olduğuna inanamıyor. Boş bakıyor. Sadece üzerini örtmek için çarşafa tutunan, mahremiyetini savunan elleri, sadece onlar bilincinin yerinde olduğunu gösteriyor.

Hemşire sedyeyi odaya itiyor. Kapıyı kapatıyor, Adèle dışarıda kalıyor. İçeri girmesine izin verilmesini bekliyor. Elini kolunu nereye koyacağını bilemiyor. Bir şeyler söylemek istiyor, rahatlatıcı bir cümle, yatıştırıcı bir söz.

"Girebilirsiniz."

Adèle yatağın sağına oturuyor. Richard yüzünü çok az Adèle'den tarafa çeviriyor. Ağzını açıyor ve yoğun tükürük ipleri dudaklarına yapışık kalıyor. Kötü kokuyor. Ter ve korku kokusu. Adèle başını yastığa koyuyor, aynı anda uykuya dalıyorlar. Alınları birbirine değiyor.

Saat on birde, Richard'ın yanından çıkıyor. "Lucien'i almam lazım. Zavallı Lauren beni bekliyor." Asansörde, kocasını ameliyat eden cerraha rastlıyor. Üzerinde bir kot ve deri ceket var. Genç. Daha stajı yeni bitmiş, hatta belki hâlâ stajyer. Onun bedenleri açtığını, kemikleri ellediğini, kestiğini, ters çevirdiğini, yerlerinden çıkardığını hayal ediyor. Bütün geceyi kanın ve mukusun içinde geçirmiş ellerine, uzun parmaklarına bakıyor.

Bakışlarını eğiyor. Onu tanımamış gibi yapıyor. Sokağa çıktıklarında kendini tutamıyor; peşinden gidiyor. Adam çabuk yürüyor, Adèle adımlarını hızlandırıyor. Karşı kaldırımdan onu izliyor. Adam, ceketinin cebinden bir sigara çıkarıyor, Adèle karşı kaldırıma geçip adamın önünde duruyor.

"Ateşiniz var mı?

– Ah evet, bir saniye" diyor irkilerek, ceketinin ceplerini arıyor. "Siz Doktor Robinson'un eşisiniz. Endişelenmeyin. Kötü bir kırık ama kendisi genç, çabuk iyileşecektir.

– Evet, evet, biraz önce, odaya geldiğinizde de söylemiştiniz. Endişelenmiyorum."

Adam çakmağı çakıyor. Alev sönüyor. Ateşi sağ eliyle korumaya çalışıyor ama yine bir esintiyle sönüyor. Adèle çakmağı elinden alıyor.

"Evinize mi gidiyorsunuz şimdi?

– Eh, evet.

– Sizi bekleyen var mı?

– Evet. Yani, neden? Size nasıl yardımcı olabilirim?

– Bir şeyler içmek ister misiniz?"

Doktor dimdik ona bakıyor, sonra gürültülü, neşeli, çocuksu bir kahkahayla karşılık veriyor. Adèle'in yüz hatları rahatlıyor. Gülümsüyor Adèle, son derece güzel. Bu adam hayatı seviyor. Beyaz büyücü dişleri, şehvetli bir bakışı var.

"Neden olmasın? İstediğiniz buysa."

Adèle Richard'ı her gün ziyaret ediyor. Odaya girmeden önce başını kapının penceresine dayıyor. Kocası uyanıksa, ona kaygılı ve şefkatli bir tavırla gülümsüyor. Ona dergiler, çikolatalar, sıcak baget ekmeği, mevsim meyveleri getiriyor. Ama hiçbir şey onu sevindiremiyor. Baget kaskatı oluyor. Bayatlamış muz kokusu odanın içinde asılı kalıyor.

Richard'ın canı hiçbir şey istemiyor. Hatta yatağın sağındaki rahatsız, mavi taburede oturan, sohbet konusu açmak için didinen Adèle ile konuşmak bile istemiyor. Adèle dergilere bakıyor, okuduğu dedikodularla ilgili yorumlar yapıyor, Richard lütfen cevap veriyor. Sonunda Adèle de susuyor. Pencereden dışarı, bir şehir kadar büyük hastaneye, yer üstü metrosuna, Austerlitz Garı'na bakıyor.

Richard bir haftadır tıraş olmamış; siyah ve düzensiz sakalı yüz hatlarını sertleştiriyor. Çok zayıfladı. Bacağı alçıda, karşısındaki duvara bakıyor, önünde uzanan haftaları düşündükçe bunalıyor.

Adèle her seferinde kendini bütün öğleden sonrayı onunla geçireceğine, onu eğlendireceğine, doktorun vizitesini bekleyip ona sorular soracağına inandırıyor. Ama kimse gelmiyor. Kendilerini unutulmuş hissettiklerinde, sanki kimse onlarla ilgilenmiyormuş, bu oda aslında yokmuş, bütün gün önlerinde sonsuza dek uzanıyormuş gibi olduğunda, zaman daha da yavaş geçiyor. Adèle yarım saat sonra illa ki sıkılıyor. Richard'ın yanından ayrılıyor ve üzerinden yük kalkmış gibi hissetmesine engel olamıyor.

Bu hastaneden nefret ediyor. Ayağı aksayan, korse takan, alçıya alınmış, derisi soyulmuş insanların yürüme alıştırmaları yaptıkları bu koridorlardan. Cahil hastaların Tanrı kelamını bekledikleri o bekleme salonlarından. Gece uykusunda, Richard'ın oda arkadaşı, seksenlerinde, uyluk kemiğini kırmış, bunak kadının bağırışlarını duyuyor: "Beni bırakın, yalvarıyorum size, gidin."

Bir öğleden sonra, Adèle tam çıkacakken tombul ve geveze bir hemşire odaya giriyor. "Ah, çok iyi, eşiniz de buradaymış. Günlük temizliğinize yardım eder, iki kişi daha kolay yaparız." Richard ve Adèle birbirlerine bakıyor, durumdan son derece rahatsızlar. Adèle kazağının kollarını sıyırıyor, hemşirenin verdiği lifi alıyor.

"Ben tutayım, siz de sırtını silin. Evet, aynen böyle." Adèle lifi yumuşakça Richard'ın sırtına, kıllı koltukaltlarına, omuzlarına sürüyor. Kalçalarına kadar iniyor. Elinden geldiği kadar özenli ve nazik olmaya çalışıyor. Richard başını öne eğiyor, Adèle, onun ağladığını biliyor. "Sizin için bir mahsuru yoksa ben tek başıma devam edeyim" diyor hemşireye; hemşire önce cevap verecek gibi oluyor, sonra Richard'ın sessizce hıçkırdığını görüp susuyor. Adèle yatağa oturuyor. Richard'ın kolunu tutuyor, cildini siliyor, uzun parmaklarını temizliyor. Ne diyeceğini bilemiyor Adèle. Daha önce hiç kocasına bakması gerekmedi. Bu görev hem beklenmedik hem de üzücü. Hasar görmüş olsun, sağ salim olsun, Richard'ın vücudu onun için bir şey ifade etmiyor. Onda herhangi bir his uyandırmıyor.

Neyse ki Xavier onu bekliyor.

"Nasıl da sarsıldığını görüyorum" diye fısıldıyor Richard aniden. "Sana karşı bu kadar kapalı, bu denli katı olduğum için üzgünüm. Tüm bunlar senin için de çok zor, biliyorum, kendime kızıyorum. Adèle, öleceğim sandım. Çok uykum vardı, gözlerimi açık tutamıyordum, motosikletin hâkimiyetini kaybettim. Her şey çok yavaş oldu; her şeyi gördüm, karşıdan gelen arabayı, sağımdaki sokak lambasını. Metrelerce sürüklendim, hiç bitmeyecek gibiydi. Her şeyin sonu geldi sandım, bir nöbet fazla tuttum diye böyle gebereceğim sandım. Ondan sonra gözüm açıldı. Bu sabah başhekime e-mail ile istifa mektubumu gönderdim. Hastanede çalışmak istemiyorum, artık yapamam. Evi satın almak için fiyat teklifinde bulundum, Lisieux'deki kliniğe ortak olmayı düşünüyorum. Sen de gazeteye haber ver. Son dakikayı bekleme, kötü ayrılırsan yazık olur. Yeni bir başlangıç yapacağız, sevgilim. Bu kazada da bir hayır varmış, nihayetinde."

Kızarmış gözlerini Adèle'e doğru kaldırıyor, gülümsüyor, Adèle onda, hayatının sonuna kadar birlikte olacağı yaşlı adamı görüyor. Ciddi suratı, sapsarı teni, kuru dudakları: işte Adèle'in geleceği. "Hemşireyi çağırayım, temizliği bensiz de bitirebilir. Önemli olan senin iyi olman. Sen bunları düşünme, dinlen. Yarın yine konuşuruz." Lifi öfkeyle duruluyor, komodinin üzerine bırakıyor ve eliyle hoşça kal dedikten sonra çıkıyor.

Bir his onu aniden uyandırıyor. Çıplak olduğunu, üşüdüğünü, burnu dolu bir kül tablasına dayalı halde uyuyakaldığını fark ediyor belli belirsiz. Aynı his göğsünü sarsıyor, bağırsaklarını çalkalıyor. Gözlerini yummaya, yana dönmeye çalışıyor, yeniden uykuya gömülmek, bu kötü andan çıkmak için yalvarıyor. Gözkapakları kapalı, bir gemi gibi sallanan yatağa giriyor. Dili inanılmaz bir acıyla kasılıyor. Başında yeşilimsi şimşekler çakıyor. Kalp atışları hızlanıyor. Bulantı, midesini tırmalıyor. Boynu titriyor, karnı kazınıyor. Tahliyeden önceki büyük boşluk gibi. Beynine kan gitmesi için bacaklarını kaldırmaya çalışıyor. Buna takati yok. Emekleyerek tuvalete kadar anca gidebiliyor. Başını klozete sokup asitli ve gri bir sıvı kusuyor. Şiddetli öğürmelerle tüm bedeni burkuluyor, ağzından, burnundan kusmuk çıkıyor, ölecek gibi. Tam bitti sandığında yeniden başlıyor. Kusmasına öfkeli bir el hareketiyle eşlik ediyor, sonra bitkin halde, sarmal bir boru gibi yere kıvrılıyor.

Artık hiç hareket etmiyor. Taş döşemenin üzerine yatmış, yavaş yavaş nefesini düzenlemeye çalışıyor. Ensesi sırılsıklam, üşümeye başlıyor ve bu ona iyi geliyor. Dizlerini göğsüne çekiyor. Yavaşça ağlıyor. Gözyaşları sarı yüzünün şeklini bozuyor, makyajın kuruttuğu cildinde yarıklar açıyor. Onu yarı yolda bırakan, iğrendiği bu bedeni öne arkaya sallıyor. Dilini dişlerine değdiriyor, damağında bir parça yiyecek olduğunu fark ediyor.

Ne kadar zaman geçti, bilmiyor. Uyudu mu, bilmiyor. Duşa ulaşmak için taş döşemenin üzerinde sürünüyor. Yavaşça, aşama aşama ayağa kalkıyor. Düşüp bayılmaktan, başını küvete çarpmaktan, yine kusmaktan korkuyor. Önce emekleyerek, sonra dizlerinin üzerinde, sonra ayakta. Güçlükle ayakta durabiliyor. Tırnaklarını duvarlara saplamak istiyor, nefes alıp düz yürümeye çalışıyor. Burnu tıkalı, sümük dolu, ağrıyor. Duşa girdiğinde bacaklarından akan kanı fark ediyor. Cinsel organına bakmaya cesaret edemiyor ama açık yarayı, dayaktan pestili çıkmış birinin yüzü gibi yırtılmış, şişmiş olduğunu hissediyor.

Pek bir şey hatırlamıyor. Elindeki tek ipucu kendi bedeni. Geceyi yalnız geçirmek istemediğini anımsıyor. Geçen saatler, o gece evde tek başınane yapacağını bilememek kaygısını arttırıyordu. Bir saatin sonunda Mehdi, sitesine gönderdiği maile cevap verdi. Kararlaştırdıkları gibi saat dokuzda geldi, yanında bir arkadaşı ve beş gram da kokain vardı. Adèle süslenmişti. Parayla diye kılıksız olacak hali yoktu. Salona oturdular. Mehdi'den, kısacık saçlarından, serseri suratından, koyu renk diş etlerinden, yırtıcı hayvan dişlerinden hemen hoşlandı. Bileğinde bir künye vardı ve tırnaklarını yiyordu. Hayran olunası bir bayağılığı vardı. Arkadaşı sarışın ve sessizdi. Antoine isminde, genç, zayıf bir çocuk; ceketini bir saatin sonunda anca çıkarabildi.

Daireyi, modern ve rafine dekorasyonu görünce biraz şaşırdılar. Kanepede otururken bir büyüğün evinde çay içmeye gelmiş, biraz rahatsız iki çocuğa benziyorlardı. Adèle

bir şişe şampanya açtı, hemen senli benli konuşan Mehdi sordu:

"Sen ne iş yapıyorsun?"

– Gazeteciyim.

– Gazeteci mi? Oha! Çok süper!"

Cebinden torbayı çıkarı, Adèle'in önünde salladı. "Ah, tamam, dur." Adèle döndü ve kütüphaneden Lucien'in çizgi film DVD'lerinden birinin kapağını aldı. Mehdi güldü, DVD'nin üzerine altı çizgi yaptı. "Şeref sana ait. Güzel mal" dedi Mehdi tekrar tekrar ve haklıydı da.

Adèle adeta dişlerini hissetmiyordu. Burun delikleri kaşınıyordu, neşeli ve dürtüsel bir içki içme isteği sarmıştı içini. Şampanya şişesini aldı, başına dikti, içki yanaklarından boynuna akıp kıyafetlerine geçtiğinde, işte bu bir işaret, diye düşündü. Antoine arkasında diz çöktü. Adèle'in gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Ne yaptıklarını iyi biliyorlardı; kusursuz koreografisi olan bir bale gibi. Mehdi göğüslerini yaladı, elini Adèle'in bacaklarının arasına götürdü, Antoine saçlarından tutuyordu.

Adèle kendini duvar boyunca kaydırıyor. Aşırı sıcak suyun altında oturuyor. Çişi var ama karnının alt tarafı kaskatı, sanki dün geceden beri orada bir kemik büyümüş. Ayaklarını sıkıyor, çenesini kasıyor, sonunda, iltihaplı idrar bacaklarından aşağı akmaya başlıyor, Adèle acıyla bağırıyor. Cinsel organı bir kırık cam parçası; artık çizik ve çatlaklardan oluşan bir labirent. Altında donmuş kadavraların yüzdüğü ince bir buz duvarı. Her gün özenle tıraş ettiği pubisi şu an mosmor.

Bunu kendisi istedi. Mehdi'ye kızamaz. Bir saatlik çılgın tepişmenin sonunda, bir saat boyunca içine giren Mehdi'den, içine giren Antoine'dan, oyunlardan, değiş tokuşlardan sonra, sınırı geçen Adèle oldu. "Bu yetmez" diyen, hissetmek isteyen, dayanacağını sanan. Mehdi beş kere, belki de on kere, bacağını kaldırdı ve kemikli, sivri dizi ile Adèle'in cinsel organına vurdu. Önce dikkat ediyordu. Antoine'a şaşkın, biraz alaycı bir bakış attı. Bacağını kaldırdı, omuzlarını dik-

leştirdi. Yaptığına anlam veremiyordu. Sonra Adèle'in kıvrandığını görünce, bir insandan çıkamayacak çığlıklar attığını duyunca, hoşuna gitmeye başladı.

Sonra, sonra artık her şey imkânsızdı. Sonra belki de bayıldı. Belki biraz daha konuştular. Her ne olduysa, Adèle burada, boş evde, çıplak halde uyandı. Yavaşça duştan çıkıyor, eşyalara, duvarlara tutunuyor. Bir havlu alıyor, vücuduna sarıp yavaşça, çok yavaşça yatağın kenarına oturuyor. Büyük, ayaklı aynada kendine bakıyor. Bembeyaz ve yaşlı. En ufak bir harekette kalbi deli gibi çarpıyor, düşünmek bile başını döndürüyor.

Bir şeyler yemesi gerek. Şekerli, soğuk bir şey içmesi. Biliyor ki ilk yudum harika olacak, susuzluğunu giderecek, sonra sıvı boş midesine indiğinde, yoğun bir bulantı duyacak,korkunç bir migren başlayacak. Direnmeli. Yine yatmalı. Biraz su içmeli, çokça uyumalı.

Zaten buzdolabı da boş. Adèle, Richard hastanede kaldığından beri alışveriş yapmadı. Ev pis. Odada yerlerde atılı kıyafetler, külotlar var. Salondaki kanepenin kolundan bir elbise sarkıyor. Açılmamış zarflar mutfakta birikmiş. Sonunda hepsini ya kaybedecek ya da çöpe atacak. Richard'a hiç mektup gelmedi, diyecek. Adèle bütün hafta işe gitmedi. Bir makale yazacağına söz verdi ama bir türlü yazamıyor. Kendisini sürekli taciz eden Cyril'e cevap vermiyor. Sonra gecenin bir yarısı, günlerinin kocasının yanında, hastanede geçtiğini anlatan zavallı bir mesaj atıyor. Pazartesi işe gelecek.

Üzerinde kıyafetleriyle uyuyor, yatakta yemek yiyor. Hep üşüyor. Komodinin üzeri yarısı yenmiş meyveli yoğurt kaplarıyla, kaşıklarla, kurumuş ekmek parçalarıyla dolu. Xavier müsait olduğunda, Cardinal-Lemoine Sokağı'ndaki dairesinde buluşuyorlar. O aradığında Adèle yataktan çıkıyor, çok sıcak bir duş alıyor, kıyafetlerini yere atıp gardırobunu deşiyor. Hesabı ekside ama yine de taksiye biniyor. Göz altı torbalarını saklamak, donuk cildini canlandırmak için her gün daha fazla makyaj yapması gerekiyor.

Telefonu çalıyor. Yorganı eliyle yokluyor, yastıkları yavaşça kaldırıyor. Telefonu duyuyor ama bulamıyor. Ayağının altındaymış. Ekrana bakıyor. Altı cevapsız arama. Richard'dan bir iki dakika arayla gelen altı arama. Altı öfkeli arama, altı telaşlı arama.

15 Ocak.

Richard bugün çıkıyor, onu bekliyor. Bugün 15 Ocak ve Adèle unuttu. Giyiniyor. Rahat bir kot ve kaşmir bir erkek kazağı giyiyor.

Oturuyor.

Saçlarını tarayıp makyaj yapıyor.

Oturuyor.

Salonu topluyor, kıyafetlerini tortop ediyor, alnı terden sırılsıklam, mutfak dolaplarına sırtını dayıyor. Çantasını arıyor. Orada yerde duruyor, açık, boş.

Richard'ı almaya gitmek lazım.

Adèle'in ailesi yazları Touquet taraflarında küçük bir daire kiralardı. Kader günlerini tatil arkadaşları ile birlikte, barda geçirirdi. Simone briç oynayıp boynuna taktığı alüminyum levhayla terasta güneşlenirdi.

Adèle boş dairede tek başına takılmaktan hoşlanırdı. Balkonda naneli sigaralar içerdi. Salonun ortasında dans eder, çekmeceleri karıştırırdı. Bir öğleden sonra, muhtemelen ev sahiplerine ait bir kitap buldu, *Varolmanın Dayanılmaz Hafifliği*. Anne babası böyle kitaplar okumazdı. Anne babası hiç kitap okumazdı. Sayfaları rastgele çevirmiş, gözlerini yaşartacak kadar etkilendiği bir sahneye denk gelmişti. Kelimeler karnının içine kadar yankılanıyor, her cümlede bedeni elektrik akımıyla sarsılıyordu. Çenesini kasıyor, cinsel organını sıkıyordu. Hayatında ilk kez, kendine dokunmak istedi. Külotunun kenarlarını tutup kumaş cinsel organını yakana kadar yukarı çekmişti.

"Erkek onu soyarken neredeyse hiç kıpırdamadı. Onu öptüğünde, Tereza'nın dudakları bu öpüşe karşılık veremedi. Ama ansızın apışarasının nemlendiğini hissetti ve korktu."

Kitabı yerine, salondaki küçük konsolun içine koydu, gece kitabı düşündü. Kelimeleri tam olarak hatırlamaya, müziğini zihninde canlandırmaya çalıştı, sonra artık dayanamadı. Kalkıp çekmeceyi açtı, sarı kapağa baktı ve ince elbisesinin altında, bilmediği hislerin uyanmakta olduğunu hissetti. Kitabı eline almaya cesaret edemiyordu. O sayfayı işaretlememişti, bir anda hikâyenin ortasına dalıvermiş olması ile ilgili en ufak bir iz bırakmamıştı. Ama her seferinde, o denli etkilendiği bölümü sonunda buluyordu.

"Duyduğu heyecan kendi iradesi dışında heyecanlandığı için daha da büyüktü. Başka bir deyişle, örtük biçimde de olsa, ruhu olup bitenleri onaylıyordu. Ama Tereza heyecan duygusunun sürmesi için, ruhunun onayının da sessiz kalması gerektiğini biliyordu. Yüksek sesle 'evet' dediği an, ruhu bu sevişme sahnesinde etkin bir rol aldığı an, heyecan da sönecekti. Çünkü ruhu bu kadar heyecanlandıran şey, bedenin onun iradesine karşı gelmesiydi; beden ihanet ediyor ve ruh sadece seyretmekle yetiniyordu. Sonra külotunu çıkardı. Tümüyle çıplaktı."

Bu cümleleri bir mantra gibi tekrar ediyordu. Onları dilinin ucunda döndürüyordu. Kafatasının en gerisine depoluyordu. Arzunun bir öneminin olmadığını hemen anladı. Yakınlaştığı adamları istemiyordu. Arzu ettiği ten değildi, o durumdu. Kendini kaptırmak. Doyuma ulaşan erkeklerin maskelerini izlemek. İçini doldurmak. Başkasının tükürüğünün tadına bakmak. Epileptik orgazmı, şehvetle doyuma ulaşmayı, hayvani hazzı taklit etmek. Bir erkeğin, tırnaklarının içi kan ve sperm dolu halde gidişini izlemek.

Erotizm her şeyi giydiriyordu. Yavanlığı, şeylerin geçiciliğini maskeliyordu. Liseli bir genç kız olarak geçirdiği öğleden sonralara, doğum günü toplaşmalarına ve hatta

göğüslerini dikizleyen yaşlı bir amcanın illa ki olduğu aile yemeklerine boyut katıyordu. Bu arayış tüm kuralları, tüm düsturları feshediyordu. Dostlukları, hırsları, gün içinde yapılacakları imkânsız kılıyordu.

Adèle erkekleri tavlamasından ne utanıyor ne de bununla böbürleniyor. Çetele tutmuyor, isimleri, hatta durumları hiç hatırlamıyor. Hızla unutuyor; böylesi daha iyi. O kadar teni, o kadar kokuyu nasıl hatırlasın? Üzerine çıkan her bedeninin ağırlığını, kalçaların genişliğini, penisin boyunu nasıl aklında tutsun? Kesin olarak hiçbir şey hatırlamıyor ancak varoluşunun tek nirengisi erkekler. Hayatının her önemli anına, her bir mevsimine, her bir yıldönümüne, yüzü bulanık bir sevgili tekabül ediyor. Hafıza kaybının içinde, başkasının arzusu üzerinden binlerce defa var olmuş olmanın güven veren hissi dalgalanıyor. Ve yıllar sonra bir erkekle yeniden karşılaştığında ve o, biraz duygusal, ciddi bir sesle "Seni unutmam hayli zaman aldı" dediğinde, uçsuz bucaksız bir memnuniyet duyuyor. Sanki tüm bunlar boşuna değilmiş gibi. Sanki bu sonsuz tekrarın içine, Adèle'e rağmen bir anlam sızıvermiş gibi.

Diğerlerinden daha fazla etkilendiği bazı erkeklerle yakınlığını devam ettirdi. 'Arkadaşım' dediği Adam mesela. Bir çöpçatanlık sitesinde tanışmış olmalarına rağmen, kendini ona yakın hissediyor. Bazen Bleue Sokağı'ndaki evine gidiyor, hem salon hem de çalışma odası olarak kullandığı yatağının üzerinde, hiç soyunmadan esrarlı sigara tüttürüyorlar. Başını Adam'ın koluna yaslıyor, bu dürüst arkadaşlığı seviyor. Adam ondan hiç şikâyet etmedi, hayatıyla ilgili sorular sormadı. Ne zeki ne de derinlikli; bu Adèle'in hoşuna gidiyor.

Bazılarına bağlandı, onları kaybetmekte zorlandı. Şimdi düşündüğünde, bu bağ ona bulanık geliyor, anlamsız geliyor artık. Oysa o anda, sanki başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Vincent ile ondan önce de Güney Afrika'da haber peşinde koşarken tanıştığı Olivier ile böyle olmuştu. Tıpkı bugün Xavier'den mesaj beklediği gibi o zaman da onlardan haber beklemişti. Onun için deli olmalarını, onu her şeylerini kay-

betmek pahasına sevmelerini istemişti; onu, hayatta hiçbir şeyini kaybetmemiş olan Adèle'i.

Bugün artık sahneyi terk edebilir. Dinlenebilir. Kendini kadere ve Richard'ın tercihlerine teslim edebilir. Muhtemelen şimdi, her şey yerle bir olmadan, yaşı ilerlemeden, güçten düşmeden bırakmak çıkarına olur. Acınacak hale gelmeden, sihrini ve haysiyetini kaybetmeden.

Ev gerçekten de güzel.

Özellikle de küçük taraça; oraya bir ıhlamur ağacı dikmek lazım, bir de bank yerleştirmek, biraz çürümesini, yosunla kaplanmasını beklemek. Paris'ten uzakta, küçük köy evinde, kendisini gerçekten tanımlayan her şeyden, gerçek var oluşundan vazgeçecek. Kimselerin bilmediği, bu yüzden de en önemli meydan okuması olan var oluşundan. Benliğinin bu kısmını terk ederken artık sadece herkesin gördüğü kişi olacak. Dipsiz, ihtiyatsız bir yüzey. Gölgesiz bir beden. Artık "Ne düşünürlerse düşünsünler. Zaten bilmiyorlar" diyemeyecek.

Güzel evde, ıhlamurun gölgesinde, artık kaçamayacak. Günden güne kendine toslayacak. Pazara giderken, çamaşır yıkarken, Lucien'in ödevlerine yardım ederken, illa ki yaşamak için bir neden bulması gerekecek. Çocukluktan beri onu boğan, aile hayatının ürkütücü bir ceza olduğunu düşündüren yeknesaklığı aşacak bir şey. Çocukluğunun o bitmek bilmeyen günlerinde kusacak gibi olurdu; sadece bir arada olunan, birbirini beslediğin, birbirini uyurken izlediğin, banyo küveti için kavga ettiğin, meşgale aradığın o günler. Onu bu çocukluktan erkekler çekip kurtardı, o çamurlu zamandan söküp aldı. Ve Adèle, çocukluk edilginliğini geyşaların şehvetiyle ikame etti.

"Araba kullanmayı bilseydin kocanı almaya kendin gidebilirdin, daha bağımsız olurdun, değil mi?" Lauren kızgın. Adèle arabada bir önceki geceyi anlatıyor. Ona her şeyi söylemiyor. Sonunda duraksayarak, borç paraya ihtiyacı olduğunu itiraf ediyor. "Richard'ın evde para sakladığını biliyordum ama hepsini harcamamam gerekirdi, anlıyor musun? Söz veriyorum hemen geri vereceğim." Lauren iç çekiyor, parmaklarıyla sinirli sinirli direksiyona vuruyor. "Tamam, tamam, veririm."

Richard odasında, çantası dizlerinin üzerinde, onları bekliyor. Sabırsızlanıyor. İdari konuları halletme işini Lauren üstleniyor, Adèle ise sessiz ve yorgun, hastanenin koridorlarında onu takip etmekle yetiniyor. Elinde giriş çıkış kayıt odasından alınan kâğıt var. "Sıra bizde" diyor ama odadaki masanın gerisinde oturan sarışın kadınla o konuşmuyor.

Eve girdiklerinde, Adèle başını öne eğiyor. Şu küçük masanın üzerine çiçekler koyabilirdi. Bulaşık makinesini dol-

durabilirdi. Bira ya da şarap alabilirdi. Richard'ın çok sevdiği o çikolatadan alabilirdi. Salondaki sandalyelerin üzerinde atılı duran mantoları asabilir, banyonun lavabosunu silebilirdi. Biraz özenli olabilirdi. Bir sürpriz yapabilirdi. Hazır olabilirdi.

"Neyse, ben gidip yiyecek bir şeyler alayım" diye öneriyor Lauren.

– Alışveriş yapacak vaktim olmadı. Gerçekten hiç ayarlayamadım. Sen öğle uykusuna yatarken giderim. Ne istersen onu alırım, sen ne yemek istersen. Söylemen yeter, tamam mı? diyor Adèle.

– Hiç önemi yok. Zaten aç değilim."

Adèle Richard'ı kanepeye yatırıyor. Alçıyı alt baldırından tutuyor, bacağını yavaşça kaldırıp yastığın üzerine koyuyor. Koltuk değneklerini de yere bırakıyor.

Günler geçiyor ve Richard kımıldamıyor.

Hayat devam ediyor. Lucien eve dönüyor. Adèle gazeteye dönüyor. Kendini işine vermek istiyor ama dışlandığını hissediyor. Cyril onu soğuk karşılıyor. "Sen hemşirelik oynarken Bin Ali'yi indirdiler, haberin var mı? Sana bir sürü mesaj bıraktım, aldın mı bilmiyorum ama sonunda Bertrand'ı gönderdik."

Yazı işlerinde duygusal bir hava olduğundan, kendini daha da dışarıda hissediyor. Günler geçiyor, ona öyle geliyor ki iş arkadaşları günlerdir açık alanın ortasına konulmuş televizyon ekranından gözlerini ayırmamışlar. Günden güne, hınca hınç dolu Bourguiba Caddesi'nden görüntüler geliyor. Genç, gürültücü bir kalabalık zaferi kutluyor. Askerlerin kollarında kadınlar ağlıyor.

Adèle gözlerini ekrana çeviriyor. Gördüğü her şeyi tanıyor. Defalarca yürüdüğü cadde. En üst kattaki odasının balkonunda sigara içtiği Carlton Oteli'nin girişi. Tramvay,

taksiler, tütün ve sütlü kahve kokan erkekler bulduğu kafeler. O zamanlar bir halkın hüznünü dinlemek, Bin Ali'nin ülkesinin düzensiz atan nabzını tutmak umurunda değildi. Ölümüne sıkıcı, kaderine boyun eğmiş, birbirinin aynı makaleler yazıyordu.

Şaşkınlıktan kalakalan iş arkadaşları elleriyle ağızlarını kapatıyorlar. Şimdi de Tahrir Meydanı yanıyor. "Çekil, çekil." Bezden maketler yakılıyor. Şiirler okunuyor, devrimden bahsediliyor. 11 Şubat günü saat beşi üç geçe, Başkan Yardımcısı Süleyman Hüsnü Mübarek'in istifasını duyuruyor. Gazeteciler çığlık çığlığa birbirlerine sarılıyorlar. Laurent yaşlı gözlerle Adèle'e bakıyor.

"Harika değil mi? Düşünsene, sen de orada olabilirdin. Bu kaza çok kötü denk geldi. Şanssızlık."

Adèle omuz silkiyor. Kalkıp mantosunu giyiyor.

"Bu akşam kalmayacak mısın? Olayları canlı yayından izleyeceğiz. Meslek hayatında böyle şeyler bir defa gelir insanın başına!

– Hayır, ben gideyim. Evde olmam lazım."

Richard'ın ona ihtiyacı var. Bu öğleden sonra üç kere telefon etti. "İlaçlarımı almayı unutma" "Çöp torbası da lazım" "Ne zaman geleceksin?" Sabırsızlıkla Adèle'i bekliyor. Onsuz hiçbir şey yapamıyor.

Sabah onu Adèle soyuyor. Alçının üzerinden külotunu sıyırırken, Richard gözlerini tavana dikiyor, duruma göre ya bir dua ya da bir küfür mırıldanıyor. Adèle alçının üzerine petrol kokan bir plastik torba geçirip üst baldırından bantlıyor, Richard'ı duşa sokuyor. Plastik bir sandalyeye oturuyor, Adèle bacağını Monoprix'den özellikle aldığı tabureye koymasına yardım ediyor. Richard on dakika sonra bağırıyor: "Bitti!" Adèle ona havluyu uzatıyor. Yatağa kadar eşlik ediyor, Richard nefes nefese, kendini yatağa atıyor. Adèle bandı kesiyor, torbayı çıkarıyor, külotunu, pantolonunu, çoraplarını giymesine yardım ediyor. Adèle işe gitmeden önce bir şişe suyu, ekmeği, ağrı kesici hapları ve telefonu sehpaya koyuyor.

Hafta içi öyle yorgun oluyor ki bazen saat onda, üzerinde kıyafetleriyle uyuyakalıyor. Salonda ve antrede biriken kolileri görmezden geliyor. Yakında taşınmayacaklarmış gibi yapıyor. "Cyril'le konuştun mu? İhbar süresi var, unutma" diyen kocasını duymamış gibi yapıyor.

Hafta sonu üçü evde yalnız kalıyorlar. Adèle bir değişiklik olsun diye arkadaşlarını davet etmeyi öneriyor. Richard kimsenin gelmesini istemiyor. "Kimsenin beni bu halde görmesini istemiyorum." Richard alıngan, saldırgan. Normalde son derece ölçülü davranan kocası, tam bir sinir küpü. Adèle, kazanın onu düşündüğünden daha çok sarsmış olabileceğini düşünüyor.

Bir pazar, Lucien'i Montmartre tepeliklerinin oradaki bir parka götürüyor. Buz gibi bir kum havuzunun kenarına oturuyorlar. Elleri donuyor. Lucien sarışın bir çocuğun özenle dizdiği kum tepelerini ezmekle meşgul. Çocuğun annesi kulağında telefonu, Lucien'e yaklaşıyor ve telefonu kapamadan, çocuğu itiyor. "Bu yaptığın çok kötü bir şey! Oğlumu rahat bırak. Oyuncaklarına da dokunma."

Lucien annesinin kollarına dönüyor, gözlerini, sümüklü burnuyla ağlayan sarışın çocuğa dikmiş.

"Gel Lucien, eve dönüyoruz."

Adèle ayağa kalkıyor, ağlayan, gitmek istemeyen çocuğunu kucağına alıyor. Kum havuzunun etrafından dolaşıp sarışın çocuğun yaptığı kumdan kaleleri çizmesinin ucuyla eziyor, bir tekmeyle plastik kovalarını parkın öbür tarafına savuruyor. Çocuğun annesi histerik bir şekilde avaz avaz bağırıyor: "Hey, sen!" Adèle dönüp bakmıyor.

"Gel Lucien gidelim. Hava çok soğuk."

Kapıyı açtığında apartman sessizlik içinde. Richard salondaki kanepede uyuyakalmış, Adèle oğlunu parmağını dudağına götürerek, yavaşça soyuyor. Çocuğu yatırıyor. Sehpaya bir not bırakıyor. "Alışverişe gidiyorum."

Clichy Bulvarı. Bir seks shop vitrininde, pis pardösülü bir ihtiyar parmağıyla kırmızı sentetik kumaştan bir hizmetçi kostümünü gösteriyor. Koca memeli, siyahi bir kadın olan satıcı, başını sallayıp Adèle'i içeri davet ediyor. Adèle, erotik vitrinlerin önünde kıkırdayan turistleri geçiyor. DVD'lere bakan yaşlı Alman çifti izliyor.

Dikiz şovu girişinde, şişman sarışın bir kadın, yağmurun altında volta atıyor.

"Minik bir dans. Pişman olmazsın!

– Çocuğumu gezdirdiğimi görmüyor musunuz? diye öfkeyle cevap veriyor otuzlarında bir adam.

– Sorun olmaz, puseti dışarıda bırakabilirsin. Sen içerdeyken ben ona göz kulak olurum."

Ortadaki toprak refüjde duran kiralık adamlar büyük kutubira ya da kalitesiz votka içiyor, birilerinin onları çağırmasını bekliyor. Arapça, Sırpça, Wolof dili, Çince duyuluyor. Çiftler sarhoş grupları arasında çocuklarını gezdiriyor, bisiklet yolunda polisin devriye gezdiğini görünce yüzlerine neşe geliyor.

Adèle, duvarları pembe kadife döşemeli, bağlanmış kadınların, dil çıkaran kadınların, gelip geçene kalçalarını sunan kadınların fotoğraflarının asılı olduğu uzun koridora giriyor. Kapıdaki güvenlik görevlisini selamlıyor. Adam onu tanıyor. Adèle ondan defalarca ot satın aldı, adamın kız kardeşi mide kanseri olduğunda ona Richard'ın numarasını verdi. Adèle o zamandan beri giriş ücreti ödemiyor. Zaten adam da biliyor ki Adèle sadece seyrediyor.

Cumartesi akşamı, bazen bekârlığa veda partileri ya da sarhoş şirket çalışanlarının kutlamaları esnasında salon tamamen dolar. Ama bugün, hırpani, minik sahnenin önünde oturan üç müşteri var sadece. Biri zayıf, biraz yaşlı bir siyahî.

Muhtemelen Paris dışından gelmiş, ellili yaşlarda bir adam; trenini kaçırmamak için sık sık saatine bakıyor. En arkada oturan Magripli, Adèle içeri girdiğinde ona iğrenerek bakıyor.

Adèle Afrikalıya yanaşıyor. Adamın üzerine eğiliyor. Adam gözlerini, sarı ve cam gibi gözlerinin beyazını ona çeviriyor, mahcupça gülümsüyor. Dişleri berbat. Adèle ayakta duruyor. Gözleri adamın nasırlı ellerinde, yarı açık fermuarında, damarlı ve ıslak penisinde.

Öbür adamın sövdüğünü duyuyor. Arkasından ah ettiğini hissediyor.

"*Hchouma.*

– Ne dedin sen?"

Yaşlı Arap başını kaldırmıyor. Parmaklarını yalayan, inleyerek meme uçlarını elleyen dansçı kıza yandan bakıyor.

"*Hchouma.*

– Seni duyduğumu biliyorsun. Dediklerini anlıyorum."

Adam tepki vermiyor.

Afrikalı Adèle'i kolundan tutuyor. Onu sakinleştirmeye çalışıyor.

"Sen de bırak beni."

İhtiyar ayağa kalkıyor. Kötü bakıyor. Suratında üç günlük sakal. Uzun uzun Adèle'i inceliyor. Pahalı ayakkabılarına, üzerindeki erkek ceketine bakıyor. Açık renk tenine. Alyansına.

"Puu!" diye tükürüyor.

Çıkıyor.

Adèle sokağa çıktığında sersemlemiş halde. Öfkeden titriyor. Akşam oldu bile, kulaklıklarını takıyor. Süpermarkete giriyor, elinde boş alışveriş sepeti, reyonlar arasında geziniyor. Yemek yeme fikri bile midesini bulandırıyor. Bir şeyler alıyor, kuyruğa giriyor. Kulaklıklarını çıkarmıyor. Aldıklarını kasadan geçirirken sesi açıyor. Genç kasiyer kıza, eprimiş parmaksız eldivenlerine, ojesi bozulmuş tırnaklarına bakıyor. "Bana tek bir söz ederse ağlarım." Ama kasiyer hiçbir şey söylemiyor, selam vermeyen müşterilere alışkın.

Çarklar tutukluk yaptı. Tüyler ürpertici bir endişe içinde yuvalandı. Adèle korkunç zayıf; gerçek anlamda bir deri bir kemik. Birlikte olabileceği erkeklerden oluşan bir ordu, sokaklara musallat olmuş gibi geliyor. Adèle sürekli kayboluyor. Karşıdan karşıya geçerken sağa sola bakmayı unutuyor, arabaların korna sesleriyle irkiliyor. Bir sabah, evden çıkarken eski âşıklarından birini gördüğünü sandı. Kalbi durdu, yüzünü saklamak için Lucien'i kucağına aldı. Hızlıca ters yöne doğru yürümeye başladı. Takip edildiğinden emin, sürekli dönüp arkasına baktı.

Evde, kapı zili çalınca korkuyor, merdivenden gelen ayak seslerini takip ediyor. Gelen mektupları gözetliyor. Bir türlü bulamadığı beyaz telefonun sözleşmesini feshetmesi bir haftasını aldı. Bir türlü karar veremedi, sözleşmeyi bitirirken duygulandığını fark edip şaşırdı. Hepsinin ona şantaj yapacağını, hayatını gözler önüne sereceğini, en ufak detaya kadar ifşa edeceğini düşünüyor şimdiden. Richard hareketsiz, ağır; sıkıştırması kolay bir av. Onu bulacaklar, ona her şeyi anlatacaklar. Evden her çıkışında karnı buruluyor. Bir şey unutmaktan, bir kanıt bırakmış olmaktan korkup geri dönüyor.

"Nasılsın? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Kocasına ve oğluna pijamalarını giydirdi. Yemeklerini yedirdi. Kendini dışarı atıyor; görevini yerine getirmiş olma hissi ve biri ile sevişme ihtiyacı ile. Xavier'nin neden yemeğe çıkmak için ısrar ettiğini anlamadı. Adèle'e kalsa Cardinal-Lemmoine Sokağı'na gitmek, hemen soyunmak, Xavier'yi sonuna kadar yormak daha iyi olurdu. Ve hiçbir şey konuşmamak.

"Tayland restoranı mı Rus mu?

– Rus, votka içeriz" diye cevap veriyor Adèle.

Xavier rezervasyon yaptırmamış ama işadamlarının ve seks işçilerinin, sinema yıldızlarının ve moda gazetecilerinin mesken tuttuğu bu 8. Bölge restoranının sahibini tanıyor. Garson onları pencere kenarında minik bir masaya yerleştiriyor, Xavier bir şişe votka söylüyor. İlk defa baş başa yemek

yiyorlar. Adèle, şimdiye kadar onun önünde ya da onunla yemek yemekten kaçındı.

Menüye bakmıyor, seçimi ona bırakıyor. "Sana güveniyorum." Tatlısu ıstakozu salatasına neredeyse dokunmuyor, buzların içinde duran votka şişesine dokunarak parmaklarını dondurmayı tercih ediyor. Boğazı yanıyor, alkol boş midesinde baloncuk sesleri çıkarıyor.

"Bana bırakın, Hanımefendi, size servis yapayım."

Garson müteessir, masalarına yaklaşıyor.

"O zaman, gelin bizimle oturun."

Adèle gülüyor, Xavier bakışlarını öne eğiyor. Adèle onu utandırıyor.

Konuşacak bir şey bulamıyorlar. Adèle yanaklarının içini ısırarak muhabbet açmaya çalışıyor. Xavier ilk defa Sophie'den bahsediyor. Eşinin ve çocuklarının ismini telaffuz ediyor. Utandığını, tüm bunların nereye varacağını bilmediğini söylüyor. Artık yalan söyleyemediğini, bahaneler uydurmaktan bıktığını söylüyor.

"Neden ondan bahsediyorsun?

– Aklımdan geçirsem ve lafını etmesem daha mı iyi sence?"

Adèle, Xavier'den iğreniyor. Onu sıkıcı buluyor. Aralarındaki hikâye bitti bile; çocuklar gibi çekiştirmeye devam ettikleri, lime lime olmuş bir kumaş parçası artık. Fazla kullanılmış.

Üzerinde gri, dapdar bir kot ve ilk kez giydiği yüksek topuklu ayakkabılar var. Gömleği çok açık. Adèle, amiyane. Restorandan çıktıklarında güçlükle yürüyor. Yeni doğmuş bir zürafa yavrusu gibi dizlerini kırıyor. Ayakkabısının tabanları kayıyor, votkanın da etkisiyle topukları sabit durmuyor. Xavier'nin koluna sıkıca sarılsa da bir kaldırıma çıkmayı beceremiyor ve düşüyor. Yoldan geçen biri ayağa kalkmasına yardım etmek için koşuyor. Xavier ona geri durmasını işaret ediyor. O halleder.

Adèle'in canı yanıyor, biraz da mahcup; ama buz gibi su püskürten bir çeşme misali gülüyor. Xavier'yi bir apartman

girişine sürüklüyor. "Hayır, dur, delirdin mi?" dediğini duymuyor. Bedenini onunkine yapıştırıyor, yüzünü ıslak, umutsuz öpücüklerle kaplıyor. Xavier Adèle'in fermuarına giden elini tutmaya çalışıyor. Pantolonunu indirmesine engel olmaya çalışıyor ama Adèle diz çöktü bile; Xavier ise bezgin gözlerle, birilerinin içeri girmesinden duyduğu korku ile haz arasında kalakalıyor. Adèle ayağa kalkıyor, sırtını duvara yaslıyor, solucan gibi kıvrılarak, daracık pantolonunu indiriyor. Xavier içine, sıvı, cömert, armağan gibi bedenine giriyor. Adèle ıslak gözlerle ona bakıyor, utanıyormuş gibi hislenmiş gibi yapıyor: "Seni seviyorum. Seni sevdiğimi biliyorsun" diyor. Xavier'nin yüzünü kavrıyor, parmaklarının ucunda, adamın direncinin kırıldığını hissediyor. Adèle sonunda kuruntularını bertaraf etti. Artık, kavalın sesi ile sersemleyen fare gibi dünyanın öbür ucuna bile gitse peşinden gelecek.

"Başka bir hayat mümkün" diye fısıldıyor Adèle. "Götür beni."

Xavier giyiniyor. Gözleri kadifemsi, yanakları parlak.

"Cumaya görüşürüz. Aşkım."

Cuma günü, Adèle ona her şeyin bittiğini söyleyecek. Her şey. O ve diğer her şey. Hiçbirinin karşı çıkamayacağı, radikal bir mazeret bulacak. Hamile olduğunu, hasta olduğunu, Richard'ın her şeyi öğrendiğini söyleyecek.

Ona yeni bir hayata başlayacağını söyleyecek.

"Merhaba, Richard.
– Sophie? Merhaba."

Xavier'nin karısı kapının eşiğinde duruyor. Çok makyajlı, özenerek giyinmiş. Çantasının askısını sinirli sinirli sıkıyor.

"Aramalıydım ama o zaman niye aradığımı açıklamam gerekirdi; sana bunu telefonda dayatmak istemedim. Daha sonra tekrar gelebilirim istersen, yani...

– Hayır, hayır, gel. Girsene, otur."

Sophie daireye giriyor. Richard'ın yatmasına yardım ediyor. Koltuk değneklerini duvara dayıyor ve Richard'ın karşısına, mavi koltuğa oturuyor.

"Xavier ile ilgili.

– Evet?

– Ve Adèle'le.

– Adèle'le mi?

– Dün akşam yemeğine misafirimiz vardı. Geç kaldılar, ben de bir sorun mu var acaba diye mesajlarıma bakmak istedim." Yutkunuyor. "Telefonlarımız aynı model. Xavier kendininkini antredeki masanın üzerine bırakmış; telefonu aldım. Yanlışlıkla oldu, yemin ederim bilerek yapmadım. Hiç öyle bir şey... Neyse, okudum. Bir kadının mesajı. Oldukça açık. Hemen bir şey demedim. Misafirleri bekledim, yemek servisini yaptım. Hatta güzel bir akşam geçirdik, kimse bir şeyden şüphelenmedi. Misafirler gidince Xavier ile yüzleştim. On dakika kadar inkâr etti. Kendisini taciz eden bir hasta olduğunu, adını bile bilmediği deli kadının teki olduğunu söyledi. Sonra her şeyi itiraf etti. Hatta sanırım rahatladı bile; susmak bilmedi. Engel olamadığını, tutku dolu bir şey olduğunu söyledi. Ona âşıkmış, öyle dedi.

– Adèle'e mi âşıkmış?" Richard acı bir kahkaha patlatıyor.

"Bana inanmıyor musun? Mesajı görmek ister misin? Yanımda."

Richard, Sophie'nin uzattığı telefona doğru yavaşça eğiliyor, mesajı bir çocuk gibi heceleyerek okuyor. "Kaçmak için sabırsızlanıyorum. Sensiz boğuluyorum. Çarşamba günü gelsin artık."

"Çarşamba günü görüşmeyi kararlaştırmışlar. Bana Adèle'den bahseden Xavier oldu. O olduğunu kendisi söyledi. Onun hakkında konuşurken ne hallere giriyor bir görsen, çok..."

Sophie hıçkırıklara boğuluyor. Richard, keşke hemen gitse, diye düşünüyor. Şimdi. Onun yüzünden düşünemiyor. Onun yüzünden acı çekemiyor.

"Burada olduğunu biliyor mu?

– Hayır, hayır, ona bir şey söylemedim. Deli gibi sinirlenir. Ben bile neden geldiğimi bilmiyorum. Son ana kadar tereddüt ettim, az kalsın geri dönecektim. Öyle gülünç, öyle küçük düşürücü ki.

– Ona bir şey söyleme. Sakın söyleme. Lütfen.

– Ama...

– Ona bu işi halletmesini söyle, uygun bir zamanda Adèle'den ayrılsın. Benim bildiğimi Adèle'in bilmemesi lazım. Sakın.

– Tamam.

– Söz ver.

– Söz veriyorum, Richard. Söz. Tamam.

– Şimdi artık gitmen lazım.

– Elbette. Ah, Richard, ne yapacağız? Bize ne olacak?

– 'Bize' mi? hiçbir şey olmayacak. Bir daha görüşmeyeceğiz, Sophie."

Kapıyı açıyor.

"Acınması gereken Xavier aslında. Hadi git onu affet. Gerçi, ne istersen yap, beni ilgilendirmez."

Çocuklar kapaklı telefonları çok sever. Kapağı açınca ışığı yanar. Tak diye kapatıp parmaklarını sıkıştırabilirsin. Beyaz telefonu Lucien buldu. Adèle, Richard oturarak yıkanabilsin diye tabure almak için dışarı çıkmıştı. Castorama'dan telefon etti. "Burada yok, Monoprix'ye de bakacağım." Lucien salonda, elindeki kapaklı telefonla oynuyordu.

"Kimin o telefon canım? Onu nereden buldun?

– Nereden?" diye tekrar ediyor çocuk.

Richard telefonu elinden alıyor.

"Alo? Alo? Anneyi arayalım mı?"

Lucien gülüyor.

Richard telefona bakıyor. Eski püskü bir şey. Belki de birisi burada unuttu. Eve gelen bir arkadaş. Lauren ya da çocuk bakıcısı Maria. Telefonu açıyor. Duvar kâğıdı olarak Lucien'in fotoğrafı var. Yeni doğmuş, kanepede, üzerine

Adèle'in yeleği örtülmüş, uyuyan Lucien. Richard telefonu kapatmaya hazırlanıyor.

Karısının eşyalarını hiç karıştırmaz. Adèle, genç kızlığında, Simone'un aşk mektuplarını okuduğunu anlatmıştı. O dersteyken, annesi çalışma masasının çekmecelerini karıştırırmış; bir keresinde şiltenin altında Adèle'in tuttuğu gülünç günlüğü bulmuş. Defterin kilidini bir bıçakla açmış, içeriğini aynı akşam, yemek yerlerken Adèle'e okumuş. Çenesi ayrılacak gibi gülüyormuş. Yanaklarından alaycı ve tombul gözyaşları akıyormuş. "Gülünç değil mi? Kader, söylesene, gülünç değil mi?" Kader bir şey dememiş. Ama gülmemiş de.

Richard'a göre, bu olay kısmen Adèle'in kişiliğini açıklıyordu. Her şeyi toplama merakı, kilitlere olan takıntısı. Paranoyaklığı. Richard, bu yüzden çantasını yatağın kendi yattığı tarafından ayırmıyor, kara kaplı defterini yastığın altına koyup uyuyor, diye düşünüyordu.

Telefona bakıyor. Lucien'in fotoğrafının üzerinde, "Okunmamış Mesaj" ibaresi duruyor. Sarı bir zarf yanıp sönüyor. Richard, Lucien oyuncağı elinde almak istediğinden kolunu kaldırıyor. "Telefonu istiyorum" diye bağırıyor Lucien avaz avaz. "Alo istiyorum!"

Richard mesajı okuyor. O mesajı ve diğerlerini. Rehbere geliyor. İnsanı sersem eden erkek isimleri listesine bakıyor.

Adèle yakında gelir. Tek düşündüğü şey bu. Adèle eve dönecek ve Richard, bilmesini istemiyor.

"Lucien, telefonu nerden buldun?

– Nerden?

– Nerden canım, neredeydi telefon?

– Nerde?" diye tekrar ediyor çocuk.

Richard çocuğu omuzlarından tutup sarsarak bağırıyor:

"Lulu, neredeydi? Neredeydi bu telefon?"

Çocuk babasının suratına dik dik bakıyor, ağzı yamuluyor, başını öne eğerek, tombul parmağıyla kanepeyi gösteriyor.

"Burası. Aşağı.

– Kanepenin altında mı?"

Lucien başını sallıyor. Richard ellerinden destek alıp kendini yere bırakıyor. Alçılı bacağı parkeye çarpıyor. Yere yatıyor, başını çeviriyor ve kanepenin altında bir sürü zarf, pembe deri bir eldiven ve turuncu bir kutu görüyor.

Broş.

Koltuk değneklerini yakalayıp takıyı kendine doğru kaydırıyor. Terliyor. Ağrısı var.

"Lucien, gel oyun oynayalım. Bak, baba yerde, kamyonculuk oynayacağız. İster misin? Benle oynamak ister misin?"

Richard, Adèle ile uyuyor. Yemek yemesini izliyor. Duşa girdiğinde su sesini dinliyor. İş yerine telefon ediyor. Kıyafetleri, kokusu ile ilgili yorumlar yapıyor. Her akşam kasten sinir bozucu olmasına çabaladığı ses tonuyla soruyor: "Kimle görüştün? Ne yaptın? Bayağı geç geldin doğrusu." Kolileri hazırlamaya başlamak için hafta sonunu beklemeyi kabul etmedi, bunun Adèle'i deli ettiğini biliyor. Adèle günden güne, aldığı bütün tedbirlere rağmen, Richard'ın bir belgeye, bir kanıta, bir hataya rastlamasından korkuyor. Evin satın alma vaadi sözleşmesini imzaladı, Adèle de belgeleri parafladı. Taşınma şirketini ayarladı, kaparoyu ödedi. Lucien'in okul kaydıyla ilgilendi.

Öğrendikleriyle ilgili tek söz etmiyor.

Adèle üstünü değiştirirken odaya giriyor, boynunun alt kısmındaki tırmık izlerini fark ediyor. Dirseğinin tam altın-

daki morluğu; tam da kolunu sıkıp bırakmamış bir başparmak şeklinde. Richard kireç gibi suratı, koltuk değneklerini gergince sıkan elleriyle, kapı aralığında duruyor. Büyük gri havlunun içine saklanmasını, küçük bir kız gibi külotunu giymesini izliyor.

Geceleyin Adèle'in yanında yatarken verilen tavizleri düşünüyor. Uzlaşmaları. Annesiyle babası arasındaki, kimsenin sözünü etmediği ama herkesin bildiği uzlaşmayı. Şehir merkezinde küçük bir apartman kiralayıp her cuma öğleden sonra orada otuz yaşında bir kadınla buluşan Henri'yi. Odile'in haberi olmuştu. Mutfakta konuşmuşlardı. Richard'ın genç odasından bölük pörçük duyduğu, samimi, neredeyse dokunaklı bir konuşmaydı. Çocuklarının mutluluğu için, zevahiri kurtarmak için uzlaşmışlardı. Henri garsoniyerini kapatmış, Odile, muzaffer ve vakur, onu aile kucağına yeniden kabul etmişti.

Richard hiçbir şey söylemiyor. Sırrını açabileceği kimse yok. Kimsenin boynuzlanmış, safdil koca suratına diktiği bakışlarına katlanamaz. Hiç nasihat duymak istemiyor. En çok da ona acınmasını istemiyor.

Adèle dünyayı parçaladı. Mobilyaların ayaklarını kırdı, aynaları çizdi. Şeylerin tadını mahvetti. Hatıralar, vaatler, tüm bunların hiçbir değeri yok artık. Hayatları oyuncak para gibi. Adèle'den daha da çok, kendisinden tiksiniyor. Her şeyi yeni bir gözle, kederli ve kirli bir gözle görüyor. Belki hiçbir şey söylemese, her şeye rağmen yürütebilirler. Uğruna o denli ter akıttığı o temellerin hiçbir önemi yok aslında. Hayatın sağlamlığının, kutsal dürüstlüğün, menfur şeffaflığın bir önemi yok. Belki susarsa her şeye rağmen yürüyebilir. Herhalde gözlerini kapaması yeterli olacaktır. Ve uyuması.

Ama çarşamba günü geliyor ve Richard artık yerinde duramıyor. Akşamüstü beşte Adèle'den bir mesaj geliyor. Gazeteyi yetiştiremediklerini, geç vakte kadar çalışacağını söylüyor. Richard düşünmeden cevap yazıyor: "Eve gelmen

lazım. Bacağım çok ağrıyor. Sana ihtiyacım var." Adèle cevap vermiyor.

Saat yedide, dairenin kapısı açılıyor. Adèle kızarmış gözlerini Richard'a çevirmemeye çalışıyor, sinirli bir sesle soruyor:

"Neler oluyor? Çok mu ağrın var?

– Evet.

– İlaçlarını içtin, değil mi? Daha ne yapabilirim?

– Hiç. Hiçbir şey. Sadece burada olmanı istedim. Yalnız kalmak istemedim."

Kollarını açıp Adèle'e kanepeye, yanına oturması için eliyle işaret ediyor. Adèle, katı ve soğuk, yaklaşıyor, Richard ona sarılıyor, onu her an boğabilir. Titrediğini, boşluğa baktığını hissediyor, nefretle yanıp tutuşan kadını daha da sıkı sarıyor. Kucak kucağalar; ama başka bir yerde olmayı arzuluyorlar. Tiksintileri birbirine karışıyor; bu yalancı şefkat, nefretin suretine bürünüyor. Adèle kollarından kurtulmaya çalışıyor, Richard onu daha da sıkıyor. Kulağına fısıldıyor:

"Broşunu hiç takmıyorsun, Adèle.

– Broşumu mu?

– Sana hediye ettiğim broş. Hiç takmadın.

– Kazadan beridir pek de fırsat olmadı.

– Broşu tak, Adèle. Onu takman çok hoşuma gider.

– Bir daha dışarı çıktığımızda takarım, söz. Ya da yarın işe giderken takayım istersen. Richard, bırak kalkayım. Akşam yemeğini hazırlayacağım.

– Hayır, otur. Burada kal" diye emrediyor.

Adèle'in kolunu yakalayıp parmaklarıyla sıkıyor.

"Canımı acıtıyorsun.

– Hoşuna gitmedi mi?

– Sana neler oluyor?

– Xavier sana böyle yapmıyor mu? Bu tür oyunlar oynamıyor musunuz?

– Neler saçmalıyorsun?

– Ah, hadi, kes şunu. Midemi bulandırıyorsun. Elimden gelse seni öldürürdüm, Adèle. Seni şimdi, şuracıkta boğardım.

– Richard.

– Sus. Sakın konuşma. Sesinden tiksiniyorum. Kokundan tiksiniyorum. Sen bir hayvansın, bir canavarsın. Her şeyi biliyorum. Hepsini okudum. O iğrenç mesajların hepsini. E-mailleri buldum, her şeyi anladım. Hepsi bir bir aklımda, senin yalanlarına bulaşmamış tek bir hatıram bile yok.

– Richard.

– Kes! Aptal gibi ismimi tekrar edip durma!" diye bağırıyor. "Neden, Adèle? Neden? Bana, hayatımıza, oğlumuza hiç mi saygın yok?" Richard ağlamaya başlıyor.

Titreyen ellerini gözkapaklarına götürüyor. Adèle ayağa kalkıyor. Onu ağlarken görmekten ödü kopuyor.

"Bilmiyorum, anlayabilir misin. Bana inanır mısın. Sana karşı bir şey değil, Richard, asla da öyle olmadı. Emin ol. Kendime engel olamıyorum. Beni aşıyor.

– Seni aşıyor. Daha neler duyacağım kim bilir. Kim biliyor?

– Hiç kimse, emin ol.

– Yalan söyleme! Zaten yeterince zarar vermedin mi! Yalan söyleme.

– Lauren. Sadece Lauren.

– Artık sana asla inanmam. Asla."

Koltuk değneklerini almaya, kalkmaya çalışıyor ama öyle sinirli ki bacağı titriyor, güçsüzce kanepeye geri düşüyor. "En çok neyden tiksiniyorum, biliyor musun? Senin eline bakmaktan. Sana defol git diyememekten; sana vurmak, eşyalarını suratına fırlatmak, seni bir köpek gibi sokağa atmak için ayağa bile kalkamamaktan. Ağlıyor musun? Ağla istediğin kadar, hiç umurumda değil artık. Ağlamana hiç dayanamazdım, şimdi gözlerini yuvalarından sökmek istiyorum. Sen bana ne yaptın? Tüm bunlar beni neye dönüştürdü? Ahmak, boynuzlu, zavallı birine. En çok canımı acıtan ne oldu biliyor musun? Kara kaplı defter. Evet, çalışma masandaki kara kaplı defter. Yazdıklarını okudum; iç sıkıntınla, bu boktan burjuva hayatıyla ilgili yazdıklarını. Kendini bir orduya düzdürmekle kalmıyorsun, üstelik var ettiğimiz her şeyi hakir görüyorsun. Benim, hiçbir şeyin eksik olmasın diye, hiçbir şeyden endişelenme diye köpek gibi çalışıp var ettiğim her şeyi. Sanki ben bu hayatın ötesinde bir şeylerin

hayalini kurmuyor muyum sanıyorsun? Benim hayallerim yok mu, bazen kaçmak istemiyor muyum? Ben de, yazdığın gibi romantik değil miyim sanıyorsun? Ağla, ağla. Geberene kadar ağla. Kim ne derse desin, istediğin mazereti bul getir, orospunun tekisin Adèle. Gerçek bir pisliksin."

Adèle duvarın dibine çöküyor. Hıçkırıyor.

"Ne sanıyordun ki? Bu işten sıyrılacağını mı sanıyordun? Asla hiçbir şeyi fark etmeyeceğimi mi? İnsan söylediği yalanların bedelini er ya da geç öder. Ve sen, ödeyeceksin. Paris'in en iyi avukatını tutacağım, elinden her şeyini alacağım. Hiçbir şeyin kalmayacak. Lucien'in velayetini alacağını umuyorsan bildiğin yanıldığına yetmiyor. Artık oğlunu göremeyeceksin, Adèle. Onu senden uzak tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma emin olabilirsin."

Erkekler sevişirken cinsel organlarına bakıyor. Kollarından destek alıp kadının içine giren penislerini izliyorlar. Çalıştığından emin olmak istiyorlar. Bu hareketi birkaç saniye izliyor, belki de bu son derece basit, etkin mekanik karşısında keyifleniyorlar. Adèle kendini izlemenin, kendine dönmenin içinde bir de tahrik boyutu olduğunu biliyor. Erkeklerin sadece kendi cinsel organlarını değil, aynı zamanda Adèle'inkini de seyrettiklerini.

Adèle'in havalara baktığı çok oldu. Onlarca tavanı inceledi, gözleriyle tavan kalıplarının izini sürdü, avizelerin sallanışına eşlik etti. Uzanırken, yan yatarken, ayakları bir adamın omzundayken, Adèle gözlerini kaldırırdı. Bozulmuş bir duvar boyasının çatlaklarını parçalarına ayırırdı; bir seferinde, aynı zamanda çocuk odası olan bir salonda, plastik yıldızları saydı. Saatler boyunca tavan boşluklarına baktı.

Bazen bir gölge ya da bir ışıklı reklam yansıması, gelip bakışlarını kurtardı, Adèle'e bir teneffüs fırsatı sundu.

Lucien'in okulu tatile girdiğinden beri, Adèle ıhlamurlu patikaya sünger bir şilte seriyor. Piknik yapıyorlar, sonra da ağaçların gölgesinde öğle uykusuna yatıyorlar. Lucien Adèle'e sokulup uykuya dalıyor, ertesi gün de dışarıda yatacaklarına söz verdirtiyor. Adèle söz veriyor; gözleri gökyüzüyle dolu, gözbebekleri, yaprakların hafifçe sallanmasıyla büzüşmüş.

"Christine? Christine, duyuyor musunuz?" diye avazı çıktığı kadar bağırıyor Richard.

Albino baykuş suratlı, sarışın sekreter içeri giriyor.

"Affedersiniz, Doktor Bey, Bayan Vincelet'nin dosyasını arıyordum.

– Karımı arayabilir misiniz? Ben ulaşamıyorum.

– Evinizi mi arayayım, Doktor Bey?

– Evet, lütfen Christine. Cepten de arayın.

– Belki dışarı çıkmıştır. Hava bir harika...

– Onu arayın Christine, lütfen."

Richard'ın muayenehanesi merkezde, kliniğin ilk katında. Doktor Robinson birkaç ayda, adanmışlığını ve yetkinliğini takdir eden, sadık bir hasta kitlesini tavlamayı başardı. Haftanın üç günü muayenehanede, perşembe ve cuma sabahları da ameliyathanede.

Saat on bir, bu sabah hayli yoğun geçti. Richard küçük Manceau'nun annesine söylemedi ama oğlunun semptomları oldukça endişe verici. Böyle durumlarda Richard'ın sezgileri kuvvetlidir. Bay Gramontda koltuğundan kalkmak bilmedi. Richard dermatolog olmadığını defalarca yinelediyse de Bay Gramont otoriter bir tavırla bir yandan bütün doktorların soyguncu olduğunu ama kendisinin kül yutmayacağını söyleyip bir yandan da Richard'a benlerini gösterdi.

"Cevap vermiyor, Doktor Bey. Mesaj bıraktım, sizi geri aramasını söyledim.

– Ne demek cevap vermiyor? Böyle bir şey mümkün değil! Kahretsin!"

Baykuş, yuvarlar gözlerini deviriyor.

"Ben bilmiyordum, söylememiştiniz...

– Affedersin Christine, bu gece pek uyuyamadım. Bay Gramont sabrımı taşırdı. Neler saçmalıyorum ben de bilmiyorum. Bir sonraki hastayı alabilirsiniz, ben ellerimi yıkayayım."

Lavaboya eğiliyor, ellerini soğuk suyun altına tutuyor. Cildi sürekli yıkanmaktan kupkuru ve minik kabuklarla kaplı. Sabunu köpürtüyor, ellerini hızlı hızlı, birbirinin üzerine gelecek şekilde ovuşturuyor.

Kollarını koltuğunun kolçaklarına dayayarak oturuyor, bacaklarını uzatıyor. Yavaşça, kazadan altı ay sonra bile paslanmış gibi hissettiği dizlerini kıvırıyor. Herkes hiç belli olmadığını söylese de ayağının hâlâ biraz aksadığının farkında. Yürüyüşü ağır, tedirgin. Geceleri rüyasında koştuğunu görüyor. Bir köpeğin rüyası.

Karşısına geçip oturan hastayı güçlükle dinliyor. Elli yaşında, kaygılı, saçının döküldüğünü saklamak için topuz yapmış bir kadın. Kadını muayene sedyesine uzanmaya davet ediyor, ellerini karnına koyuyor. "Böyle ağrıyor mu?" diye soruyor. Richard "Her şey yolunda, nihayetinde önemli bir şey yok" dediğinde kadının hayal kırıklığına uğradığını fark etmiyor.

Öğleden sonra üçte klinikten çıkıyor. Virajlı yolda arabayı çok hızlı sürüyor. Evin girişinde, araba çakıl taşlarının üzerinde kayıyor. İki defa manevra yapması gerekiyor. Geri gidiyor, hızını alıyor, bahçeye girmek için gaza basıyor.

Adèle çimlere uzanmış. Lucien yanında oynuyor.

"Sürekli seni aradım. Neden cevap vermiyorsun?

– Uyuyakalmışız.

– Sana bir şey oldu sandım.

– Yok canım.

Richard elini uzatıyor, kalkmasına yardım ediyor.

"Yemeğe bu akşam geliyorlar.

– İptal etsek olmaz mı? Üçümüz baş başa oluruz, ne dersin?

– Hayır, son dakikada iptal edemeyiz. Ayıp.

– O zaman beni alışverişe götürmen lazım. Oraya kadar yürüyemem, çok uzak."

Adèle eve giriyor. Richard bir kapının kapandığını duyuyor.

Richard oğluna yaklaşıyor. Elini kıvırcık saçlarından geçiriyor, çocuğu belinden kavrıyor. "Bugünü annenle beraber mi geçirdin? Neler yaptınız, anlat bakalım."Lucien elinden kurtulmaya çalışıyor, cevap vermiyor ama Richard ısrarcı. Şefkat dolu gözlerle küçük muhbire bakıyor ve sorusunu tekrar ediyor: "Oyun oynadınız mı? Resim yaptınız mı? Lucien, söyle bana ne yaptınız."

Adèle masayı bahçeye, sarı erik ağacının altına kurdu. Masa örtüsünü iki kere değiştirdi, ortaya bahçeden topladığı çiçeklerden bir buket koydu. Mutfak pencereleri açık ama hava aşırı sıcak. Lucien yerde, annesinin ayaklarının dibinde oturuyor. Adèle eline küçük bir kesme tahtasıyla plastik bıçak verdi, çocuk bir parça pişmiş kabağı minik parçalara ayırıyor.

"Böyle mi giyineceksin?"

Adèle'in üzerinde çiçek desenli, ince askıları sırtında çapraz gelen, zayıf omuzlarını ve kollarını gösteren mavi bir elbise var.

"Sigara aldın mı?"

Richard cebinden paketi çıkarıyor. Açıyor, Adèle'e bir sigara uzatıyor. Sonra pantolon cebine vurarak,

"Paket bende kalsın. Böylece daha az içersin" diyor.

– Teşekkür ederim."

Richard'ın mutfağın dış duvarının dibine yerleştirdiği banka oturuyorlar. Adèle sessizce sigarasını içiyor. Lucien kabağı itinayla toprağa geri dikmeye çalışıyor. Verdon'ların evine bakıyorlar.

İlkbaharın başında tepenin bu tarafına bir çift taşındı. Önce adam, birkaç sefer evi görmeye geldi. Adèle çalışma odasının minik penceresinden bahçıvan Emile'le, Emlakçı Bay Godet ile sonra da olası tadilat işlerini yapacak şirketlerin patronlarıyla konuştuğunu görmüştü. Ellili yaşlarda, hayli bronz, atletik bir adam. Canlı renkli bir kazak ve muhtemelen özellikle bu işler için satın aldığı yeni çizmelerini giymişti.

Bir cumartesi günü, o zamana kadar sadece Robinson'ların kullandığı, küçük rampalı yola bir kamyon park etti. Adèle ve Richard banka oturup çiftin eve yerleşmesini izledi.

"Parisliler, sadece hafta sonu geliyorlar" dedi Richard.

Bir pazar günü, öğleden sonra, onlarla tanışmaya giden Richard oldu. Lucien'in elinden tutup sokağın karşısına geçti, kendini tanıttı. Onlara yardım etmeyi teklif etti. Eve göz kulak olabilirdi. Bir sorun olursa telefon edebilirdi. Giderken de onları akşam yemeğine davet etti. "Hangi hafta sonu burada olacağınız belli olsun, haber verin. Eşim ve ben sizi ağırlamaktan memnuniyet duyarız."

"Ne iş yapıyorlar?

– Sanırım adam optisyen."

Verdon'lar yolun bu tarafına geçiyorlar. Kadının elinde bir şişe şampanya var. Richard ayağa kalkıyor, kolunu Adèle'in beline doluyor ve misafirleri selamlıyor. Lucien annesinin bacağına yapışmış, burnunu baldırına gömmüş.

"Merhaba, canım." Kadın çocuğa doğru eğiliyor. "Merhaba demeyecek misin? Benim adım Isabelle. Senin adın ne?

– Biraz utangaç, diyor Adèle.

– Ah, hiç takılmayın. Ben üç tane doğurdum, nasıl olduklarını iyi bilirim. Tadını çıkarın, benimkiler Paris'ten bir

yere gitmeyi reddediyorlar. Hafta sonunu yaşlı ebeveynleriyle geçirmek artık hiç çekici gelmiyor onlara."

Adèle mutfağa dönüyor. Isabelle de peşinden gidiyor ama Richard onu durduruyor. "Buyurun oturun. Mutfağına girilmesini hiç sevmez."

Adèle Paris'ten, Nicolas Verdon'un 17. bölgedeki dükkânından, Isabelle'in bir reklam ajansındaki işinden bahsettiklerini duyuyor. Kadın kocasından daha yaşlı duruyor. Yüksek sesle konuşuyor, çok gülüyor. Köy yerinde olmalarına, yaz mevsimine rağmen çok şık, siyah ipek bir bluz giymiş. Küpe takmış. Richard bir kadeh roze şarap teklif ettiğinde eliyle zarifçe kadehini kapatıyor. "Bana bu kadar yeter. Çakırkeyif olmayayım."

Adèle peşinde Lucien'i sürükleyerek yanlarına geliyor.

"Richard Paris'ten gelip buraya yerleştiğinizi anlattı" diyor Nicolas şevkle. "Burası çok güzel. Toprak, taşlar, ağaçlar, hepsi gerçek şeyler. Emekliliğim için hayalini kurduğum her şey."

– Evet. Bu ev bir harika."

Hepsi Richard'ın karşı karşıya, ikişerli ıhlamur ağaçları diktirdiği patikaya bakıyor. Güneş ağaçların arasından geçip bahçeye fosforlu, nane yeşili bir ışık yayıyor.

Richard işinden, "kendi tıp vizyonum" diye adlandırdığı şeyden söz ediyor. Hastalarla ilgili, dokunaklı ve komik, Adèle'e asla anlatmadığı hikâyeler anlatıyor; Adèle gözlerini öne eğmiş dinliyor. Misafirler gitsin, akşam serinliğinde ikisi burada baş başa kalsın istiyor. Biraz öfkeli de olsalar, sessiz de kalsalar, birlikte masada kalan şarabı bitirsinler istiyor. Sonra, önce biri, ardından öteki, yatmaya çıksın istiyor.

"Siz çalışıyor musunuz, Adèle?

– Hayır. Ama Paris'te gazetecilik yapıyordum.

– Özlemiyor musunuz?

– Haftada kırk saat çalışıp bebek bakıcısı kadar para kazanmanın nesini özlesin ki" diyerek sözünü kesiyor Richard.

– Bana bir sigara verir misin?

Richard paketi cebinden çıkarıp masanın üzerine bırakıyor. Çok içti.

İştahsızca yemek yiyorlar. Adèle güzel yemek yapamıyor. Misafirler ne kadar iltifat etseler de Adèle etin fazla piştiğini, sebzelerin tatsız tuzsuz olduğunu biliyor. Isabelle gergin bir yüzle, boğulmaktan korkar gibi yavaş yavaş çiğneyerek yiyor.

Adèle sürekli sigara içiyor. Dudakları tütünden morarmış. Nicolas'ın sorduğu soru karşısında kaşlarını kaldırıyor:

"Adèle, siz o ortamlarda çalışmışsınız, Mısır'da olup bitenler hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Adèle adama artık gazete okumadığını söylemiyor. Televizyonu açmadığını. Hatta film seyretmeyi bile bıraktığını. Hikâyelerden, aşktan, seks sahnelerinden, çıplak bedenlerden çok korkuyor. Sinirleri dünyanın çalkantılarını kaldıramayacak kadar bozuk.

"Ben Mısır uzmanı değilim. Yalnız...

– Ancak, diye düzeltiyor Richard.

– Evet ancak Tunus'ta çok çalıştım."

Sohbet ortaklaşıyor, köpürüyor, yavaşlıyor. Birbirini tanımayan insanların risk almadan konuşabilecekleri konular tükendiğinde, birbirlerine söyleyecek bir şeyleri kalmıyor. Çatal sesleri, yutma sesleri duyuluyor. Adèle, dudaklarında sigarası, iki elinde birer tabak, ayağa kalkıyor.

"Açık hava da insanı yoruyor." Verdon'lar bu şakayı üç kere tekrarladıktan sonra gidiyorlar; adeta, çakıl taşlı patikada durup elleriyle büyük büyük hareketler yapan Richard'ın ittirmesiyle. Richard, eve girerlerken onları izliyor; bu sıkıcı çiftin kim bilir ne gibi sırlar, kusurlar sakladığını düşünüyor.

"Nasıl buldun onları?" diye soruyor Adèle'e.

– Bilmem. İyi.

– Adam peki? Onu nasıl buldun?

Adèle gözlerini evyeden kaldırmıyor.

"Söyledim ya. İyiler bence."

Adèle yatak odasına çıkıyor. Pencereden Verdon'ların panjurları kapattıklarını görüyor. Uzanıyor ve hiç hareket etmiyor. Richard'ı bekliyor.

Bir gece bile ayrı yataklardan yatmadılar. Adèle geceleri Richard'ın nefesini, horlamasını, ikili hayatı oluşturan tüm o boğuk sesleri dinliyor. Gözlerini yumuyor, kıvrılıp minicik oluyor. Yüzü yatağın kenarında, eli boşlukta, dönmeye cesaret edemiyor. Bir bacağını uzatabilir, kolunu atabilir, uyuyormuş gibi yapıp hafifçe Richard'ın tenine temas edebilir. Ama kıpırdamıyor. Yanlışlıkla bile olsa ona dokunursa Richard sinirlenebilir, kararını değiştirebilir, onu dışarı atabilir.

Adèle, Richard'ın uyuduğundan emin olduğunda dönüyor. Her şeyin kırılgan göründüğü bu odada, hafifçe sarsılan yatakta ona bakıyor. Artık hiçbir hareket masum olmayacak. Bu Adèle'i dehşete düşürüyor ve sonsuz sevindiriyor.

Richard stajyerken Pitié-Salpêtriere Hastanesi'nde çalışmıştı. Sürekli "Burada insan doğası ve tıpla ilgili çok şey öğrenirsiniz" denilen stajlardan. Richard özellikle de grip vakalarına, trafik kazalarına, saldırı mağdurlarına, refleks kökenli baygınlıklara bakıyor. Sıradan vakaların dışına çıkacağını sanıyordu. Staj son derece sıkıcıydı.

O gece hastaneye getirilen adamlardan birini çok iyi hatırlıyor. Pantolonu bok lekeli bir evsiz. Gözleri kaymıştı, ağzından köpükler çıkıyordu ve bedeni titreyerek sarsılıyordu. "Konvülsiyon mu?" diye sormuştu Richard başhekime.

– Hayır. Yokluk krizi. Deliryumtremens. Titremeli hezeyan."

Ağır alkolikler içkiyi bıraktıklarında dayanılmaz şiddette bir yokluk krizine giriyorlar.

"İçkiyi bıraktıktan üç ila beş gün sonra, hasta son derece canlı ve genellikle görsel hezeyanlar yaşamaya başlıyor; sü-

rüngen hayvanlar, genelde yılanlar ya da fareler görüyor. Oryantasyonu son derece bozuk oluyor, paranoyak hezeyanlar yaşıyor, çok gergin oluyor. Bazısı sesler duyuyor, kimisi de epilepsi krizi geçiriyor. Tedavi edilmezlerse ani ölüm gerçekleşebilir. Krizler genelde geceleri daha da kötülüyor, hastaya birinin eşlik etmesi gerekiyor."

Richard, kafasını duvarlara vuran, bir şeyleri kovalamak için kollarını sallayan evsiz adamın başında bütün gece durmuştu. Kendine zarar vermesini engellemiş, sakinleştirici iğne yapmıştı. Kayıtsızca, adamın kirli pantolonunu kesmiş, vücudunu silmişti. Yüzünü yıkamış, kuru kusmuk dolu sakalını kesmişti. Hatta adama banyo yaptırmıştı.

Sabah, hastanın aklı az da olsa başına geldiğinde, Richard onunla konuşmuştu: "Böyle bir anda bırakılmaz. Çok tehlikeli, siz de görüyorsunuz. Biliyorum, belki başka çareniz yoktu, ama bunun için, sizin durumunuzdaki insanlar için yöntemler, protokoller var." Adam ondan tarafa bakmıyordu. Şiş ve mor yüzü, sarılıktan bitmiş gözleriyle, arada bir, sanki sırtında fareler geziniyor gibi ürpertiyle sarsılıyordu.

On beş yıllık tecrübeden sonra, Doktor Robinson insan bedenini iyi bildiğini söyleyebilir. Hiçbir şey ona geri adım attıramaz, hiçbir şey onu korkutamaz. Belirtileri fark etmeyi, ipuçlarını birleştirmeyi iyi biliyor. Çözüm bulmayı. Hatta ağrının seviyesini ölçmeyi;

her ne kadar hastalara "Ağrınızın şiddetine 0 ile 10 arası bir not verebilir misiniz?" diye sorsa da.

Adèle'in yanında, kendini semptomsuz bir hastayla yaşamış, içten içe kemiren ama kendini belli etmeyen, uyuyan hücreli bir kanser vakasıyla karşı karşıya kalmış gibi hissediyor. Eve taşındıklarında, Adèle'in düşmesini bekledi. Taşkınlık yapmasını. Uyuşturucusunu alamayan herhangi bir bağımlı gibi onun da aklını yitireceğini düşünmüştü ve kendini buna hazırlamıştı. Adèle saldırganlaşırsa, gecenin bir yarısı bağırmaya başlarsa, kendine zarar verirse, tırnaklarının altına bıçaklar saplarsa ne yapacağını biliyordu. Bir

bilim adamı gibi davranacak, ona ilaç yazacaktı. Onu kurtaracaktı.

Adèle ile yüzleştiği akşam, Richard'ın kolu kanadı kırıktı. Gelecekleriyle ilgili hiçbir karar almamıştı. Tek istediği üzerindeki yükten kurtulmak, Adèle'in çöküşünü seyretmekti. Şokun etkisiyle afallamış, Adèle'in edilgenliği karşısında aşırı öfkelenmişti. Adèle bahane sunmamıştı. Bir kere bile inkâr etmeye kalkmamıştı. Nihayet sırrı açığa çıkmış, cezasını çekmeye hazır bir çocuk gibiydi.

Adèle kendine bir içki koymuştu. Bir sigara yakmış, "Ne istersen yaparım" demişti. Sonra kem küm ederek "Cumartesi Lucien'in doğum günü" demişti. Richard o an hatırladı. Odile ve Henri Paris'e gelecekti. Clémence'ı, kuzenleri ve bir sürü arkadaşı haftalar öncesinden davet etmişlerdi. Programı hepten iptal edecek gücü yoktu. Bunun gülünç olduğunun farkındaydı. Yerle bir olan bir hayat karşısında bu gibi gündelik şeylerin hiçbir önemi olmamalıydı aslında. Ama doğum günü partisine can simidi gibi tutunuyordu.

"Doğum gününü kutlayalım, sonra bakarız." Adèle'e talimatlar vermişti. Surat astığını ya da ağladığını görmeyecekti. Güler yüzlü, neşeli, kusursuz olmalıydı. "Sonuçta rol yapmakta üstüne yok." Başka birinin duyacağını, öğreneceğini düşündükçe kaygı nöbetleri geçiriyordu. Adèle aile evinden gidecekse de başka bir bahane bulunmalı, daha sıradan bir hikâye anlatılmalıydı. Artık anlaşamıyorduk, o kadar. Adèle'e, sırrını kimseye açmayacağına dair yemin ettirmişti. Ve onun yanında bir daha Lauren'ın ismini ağzına almayacağına dair.

Cumartesi günü sessizce balonları şişirdiler. Apartmanı süslediler, Richard bir odadan diğerine deli gibi koşan Lucien'e bağırmamak için insanüstü bir çaba gösterdi. Gündüz gündüz bu kadar içmesine şaşıran Odile'e cevap vermedi. "Bir çocuğun doğum günü partisi sonuçta, değil mi?"

Lucien mutluydu. Akşam yedide, kıyafetleri üzerinde, yeni oyuncaklarının arasında uyuyakaldı. Richard ve Adèle baş başa kaldılar. Adèle güler yüzü, ışıl ışıl bakışlarıyla yanı-

na geldi. "Güzel geçti, değil mi?" Richard kanepeye uzanmış halde, salonu toplamasını izledi; bu denli sakin olmasını korkunç buluyordu. Artık Adèle'e katlanamıyordu. En ufak bir hareketine sinir oluyordu. Saçını kulağının arkasına alması. Dilini altdudağına değdirmesi. Bulaşıkları sertçe evyeye atması, sürekli sigara içmesi. Onu hiç çekici ya da ilginç bulmuyordu. Ona vurmak, yok oluşunu görmek istiyordu.

Adèle'e yaklaştı, katı bir sesle:

"Eşyalarını topla. Defol.

– Ne? Şimdi mi? Ya Lucien? Ona veda etmedim bile.

– Çık dışarı." diye bağırdı.

Adèle'e koltuk değnekleriyle vurdu, sonra onu odaya sürükledi. Tek kelime etmeden, kararlı bir tavırla, kıyafetlerini bir çantaya tıktı. Banyoya gitti, bir hareketle bütün makyaj malzemelerini, bütün parfümleri bir torbaya doldurdu. Adèle ona ilk defa yalvardı. Diz çöktü. Yüzü ağlamaktan şişmiş, nefes nefese, hıçkırıklarla kesilen bir sesle, onlarsız öleceğini söyledi. Oğlunu kaybederse yaşayamayacağını. Kendini affettirmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı. İyileşmek istiyordu, ona ikinci bir şans vermesi için her şeyini verirdi. "Diğer hayatım benim için hiçbir şey değildi. Hiçbir şey." Onu sevdiğini söyledi. Onun gözünde başka hiçbir erkeğin değeri olmamıştı. Birlikte yaşamak istediği tek erkek oydu.

Richard onu parasız, işsiz halde, tek seçeneğinin annesinin Boulogne-sur-Mer'deki kasvetli evine dönmek olduğu bir hayata, sokağa atabilecek kadar güçlü olduğunu sanmıştı. Bir dakika boyunca, Lucien'in sorularına cevap verebileceğini bile düşündü: "Anne hasta. İyileşmesi için bizden uzakta yaşaması lazım." Ama yapamadı. Kapıyı açmayı, Adèle'i hayatından dışarı atmayı başaramadı. Başka bir yerde var olmaya devam etmesi fikrine katlanamadı. Sanki öfkesi yeterli değildi. Sanki, ikisini böylesicbir çılgınlığın içine sürükleyenin ne olduğunu anlamak istiyordu.

Çantayı yere fırlattı. Adèle'in v hayvanı gibi bakan, yalvaran gözlerine baktı ve kendisine tutunamasın diye bacağını silkeledi. Adèle cansız bir beden gibi yere yığıldı, Richard dışarı çıktı. Acı bir soğuk vardı ama Richard hiçbir şey his-

setmiyordu. Koltuk değneklerine tutunarak, yavaşça sokağı inip taksi durağına vardı. Şoför alçılı bacağını arka koltuğa uzatmasına yardım etti. Richard ona parayı uzattı ve arabayı sürmesini istedi. "Müziği kapatın lütfen." Nehir kıyısı boyunca gidip bitmek bilmeyen zikzaklar çizerek köprülerden geçtiler. Richard ilerliyordu, acı da peşinden. Bir an dursa kederin onu imha edeceğini, hareketsiz, nefessiz bırakacağını düşünüyordu. Şoför onu Saint-Lazare Garı yakınında bıraktı. Richard bir bara girdi. İçerisi çok kalabalıktı; tiyatrodan çıkan yaşlı çiftler, gürültücü turistler, yeni bir hayat arayan boşanmış kadınlar.

Birini arayabilir, bir arkadaşının omzunda ağlayabilirdi. Ama nasıl anlatsın? Ne desin? Adèle muhtemelen kimseyle konuşmamasının sebebinin utanç olduğunu sanıyor. Dostane bir şefkat aramaktansa kuyruğu dik tutmaya çalıştığını. Rencide edilmiş, boynuzlanmış bir adam olarak bilinmekten korktuğunu. Oysa insanların onu nasıl göreceği Richard'ın umurunda değil. O asıl Adèle hakkında söyleyeceklerden korkuyor; onu yaftalayacaklarından, indirgeyeceklerinden. Üzüntüsünü karikatürleştireceklerinden. En korktuğu şey insanların ona bir karar almasını dayatması; kendilerinden emin bir sesle: "Richard, bu durumda tek yapabileceğin şey onu terk etmek" demeleri. Konuşmak, işleri geri dönüşü olmayan bir noktaya getirir.

Kimseyi aramadı. Saatlerce yalnız oturup kadehine baktı. O kadar uzun sürdü ki barın boşaldığını, gecenin ikisi olduğunu, beyaz önlüklü, yaşlı garsonun hesabı ödeyip gitmesini beklediğini fark etmedi bile.

Evine döndü. Adèle Lucien'in yatağında uyuyordu. Her şey normaldi. Fena halde normal. Hayatta olduğuna inanamıyordu.

Ertesi gün teşhis konulmuştu. Adèle hastaydı ve tedavi olacaktı. "Seninle ilgilenecek birini bulacağız." İki gün sonra, Adèle'i bir tahlil laboratuvarına sürükledi, onlarca kez kan verdirdi. Sonuçlar eline geçtiğinde ve hepsi temiz çıktığında, "Çok şanslıymışsın" dedi.

Adèle'e sorular sordu. Binlerce soru. Bir dakika bile soluklanmasına izin vermedi. Şüphelendiği bir noktayı aydınlatmak, ayrıntıları öğrenmek için gecenin bir yarısı Adèle'i uyandırdı. Tarihlere, rastlantılara, doğrulamalara takmıştı. Adèle sürekli "Hatırlamıyorum, gerçekten. Benim için hiçbir şey ifade etmiyordu" diyordu. Ama Richard o erkeklerle ilgili her şeyi bilmek istiyordu. İsimlerini, yaşlarını, mesleklerini, tanıştıkları yerleri. Serüvenlerinin ne kadar sürdüğünü, nerede buluştuklarını, neler yaşadıklarını.

Adèle sonunda pes etti, karanlıkta, sırtı Richard'a dönük, anlattı. Zihni berraktı, kendini netlikle ve duygusallıktan uzak bir tonda ifade ediyordu. Bazen cinsel ayrıntılara girdiğinde Richard onu durduruyor, Adèle de, "Oysaki hepsi sadece bundan ibaretti" diyordu. Tatmin olmak bilmeyen arzuyu, kontrol altına alınamayan itkiyi, buna bir son verememenin getirdiği buhranı ona anlatmaya çalıştı. Ama Richard, bir adamla buluşmak için bütün bir öğleden sonra Lucien'i yalnız bırakabilmiş olmasını dert ediyordu. Acil bir işim çıktı, diyerek, ailecek planladıkları tatili iptal edip banliyöde, dökünтü bir otelde iki gün düzüşmeye gidebilmesine takıyordu. Richard'ı isyana sürükleyen ve bir o kadar da büyüleyen şey, bu kadar kolay yalan söyleyebilmesi, bu ikili hayatı sürdürebilmesiydi. Kandırılmıştı. Adèle onu basit bir kukla gibi oynatmıştı. Hatta belki, karnı hâlâ sperm doluyken, üzerinde başka bir adamın teriyle eve döndüğünde, kendi kendine gülmüştü bile. Belki onunla alay etmişti, sevgililerinin önünde Richard'ın taklidini yapmıştı. Muhtemelen, "Kocam mı? Merak etme, hiçbir şeyin farkında değil" demişti.

Richard hatıraları midesi bulanana kadar deşiyordu. Adèle'in ortadan kaybolduğu, gece geç geldiği zamanki tavırlarını hatırlamaya çalışıyordu. Kokusu nasıldı? Onunla konuştuğundaki nefesi peki, başka erkeklerin nefesine karışmış mıydı? Richard bir işaret arıyordu, fark etmek istemediği bir barizlik belki. Ama hiçbir şey, göze çarpan hiçbir olay aklına gelmiyordu. Karısı kesinlikle muhteşem bir sahtekârdı.

Adèle'i ailesi ile tanıştırdığında, Odile oğlunun seçimine mesafeli yaklaşmıştı. Ona hiçbir şey söylememişti ama Clémence'tan duyduğuna göre Adèle'den bahsederken "hesapçı" kelimesini kullanmıştı. "Ona uygun bir kız değil. Bir havalarda." Odile eskiden beridir bu gizemli kadından kuşkulanmıştı. Soğukluğundan, annelik içgüdüsünün olmamasından endişe duyuyordu.

Ama taşralı, utangaç, sessiz üniversite öğrencisi Richard kızı kollarına almak için ölüp bitiyordu. Richard'ı büyüleyen sadece güzelliği değil, tavrıydı da. Ona baktığında, derin derin nefes almak zorunda kalıyordu. Adèle'in varlığı içini öylesine dolduruyordu ki canı yanıyordu. Yaşamasını izlemeyi seviyordu, en ufak hareketini bile ezbere biliyordu. Adèle az konuşuyordu. Tıp fakültesindeki kız öğrenciler gibi dedikodulara, gereksiz sohbetlere hiç girmiyordu. Richard onu güzel restoranlara götürüyordu. Adèle'in hayalini kurduğu şehirlere seyahat ediyorlardı. Çok geçmeden de onu ailesi ile tanıştırdı. Birlikte yaşamayı teklif etti, tek başına, ikisi için bir daire buldu. Adèle sık sık "Böyle bir şey ilk defa başıma geliyor" diyordu. Richard bununla gurur duyuyordu. Hiçbir şeyle ilgilenmesine gerek kalmayacağına, ona daha önce kimsenin yapmadığı gibi bakacağına söz vermişti. Adèle onun nevrozu, deliliği, kusursuzluk hayaliydi. Öteki hayatıydı.

"Tamam. Hadi yeniden."

İlk başta Adèle gözlerini yumuyordu. Böylelikle işler imkânsız hale geliyordu. Öylesine katı ve soğuktu ki Richard deli oluyordu. Ona vurmak, yolun ortasında durmak, onu orada tek başına bırakmak istiyordu. Cumartesi öğleden sonraları ve bazen de pazar günleri çalışıyorlar. Richard kendini sabırlı olmaya zorluyor. Ekşi küçük kız sesiyle, aynı soruyu yüzüncü kez sorduğunda, derin nefes alıyor. Adèle kollarını kıvırıyor, omuzlarını yuvarlıyor, doğrudan karşıya bakıyor. Hiçbir şey anlamıyor.

"Bir gevşesene yahu. Kendini böyle bırakma, biraz dik dur. Bunun bir zevk olması lazım, eziyet değil." Adèle'in ellerini tutuyor, direksiyonun üzerine koyuyor. Dikiz aynasını ayarlıyor. Bir temmuz günü, köy yollarında ilerliyorlar. Lucien arkada oturuyor. Adèle'in üzerinde diz üstü bir elbise var, pedalların üzerindeki ayakları çıplak. Hava sıcak, yollar ıssız.

"Bak, burada kimse yok, endişelenmen gereksiz. Biraz hızlanabilirsin yine de."

Adèle arkasına dönüp uyuyakalmış Lucien'e bakıyor. Bir an tereddüt edip aniden gaza basıyor. Araba fırlıyor. Adèle panikliyor.

"Dördüncü vitese geçsene! Arabayı mahvedeceksin. Gürültüyü duymuyor musun? N'apıyorsun Allah aşkına?"

Adèle aniden frene basıyor ve mahcup gözlerle Richard'a bakıyor.

"Gerçekten inanılmaz, ellerinle ayaklarını aynı anda kullanmaktan aciz gibisin. Hakikaten çok beceriksizsin, bana inan."

Adèle omuz silkiyor, bir kahkaha patlatıyor. Richard, ağzı bir karış açık, ona bakıyor. Adèle'in gülerken çıkardığı sesleri tamamen unutmuştu. Bu akarsu sesi, sel gürültüsü. Boğazından gelen, başını arkaya attıran, uzun boynunu ortaya çıkaran o ses. Adèle'in elleri ile ağzını kapattığını, gözlerini kıstığını, gülüşüne biraz alaycı, adeta hırçın bir hava katan bu hareketi hiç hatırlamıyordu. Ona sarılmak, aniden ortaya çıkan bu neşeden, öylesine eksikliğini çektikleri bu keyiften beslenmek istiyor.

"Dönüş yolunda ben sürerim. Hem belki de gerçekten ders alsan daha iyi olur. Profesyonel biriyle yani. Daha etkili olur."

Adèle yavaş ilerliyor ama Richard, ehliyet sınavını geçerse ona araba alacağına söz verdi. Muhtemelen kilometre sayacına bakmadan duramaz, benzin masrafını da kısıtlı tutar, ama en azından köye gidip gelebilir. İlk taşındıklarında Richard onu her an kontrol ediyordu. Elinde değildi. Hatta bir keresinde, Adèle'i bir kanun kaçağıymış gibi takip etmişti. Gün içinde defalarca ev telefonunda arıyordu. Bazen bir anda klinikten çıkıp iki hasta muayenesi arasında eve geliyor, Adèle'i gözlerini bahçeye dikmiş, mavi koltukta oturur buluyordu.

Bazen zalimlik ettiği de oldu. Adèle'i aşağılamak için elindeki iktidarı kullandı. Bir sabah, Adèle kliniğe giderken

onu da köye bırakmasını istedi. Alışveriş yapmak, gezinmek istiyordu. Hatta Richard'ın bahsettiği o restoranda, birlikte öğle yemeği yemeyi teklif etti. "Bekliyorsun değil mi? İki dakikaya hazırım." Hazırlanmak için üst kata çıktı. Banyoya girip kapının kilidini çevirdiği anda Richard gitti. Adèle giyinirken arabanın sesini duymuş olmalıydı. Muhtemelen pencereden uzaklaşan arabaya bakmıştı. Aynı akşam, Richard bu olaydan bahsetmedi bile. Adèle'e gününün nasıl geçtiğini sordu. O da gülümseyerek, "Çok iyi" dedi.

İnsanların önünde sergilediği bazı davranışlarından sonradan pişmanlık duyuyor. Adèle'in kollarını sıkıyor, sırtını çimdikliyor, gözlerini karısına öyle bir dikiyor ki herkes rahatsız oluyor. En ufak bir hareketini inceliyor. Dudaklarını okuyor. Çok az dışarı çıkıyorlar ama Richard Verdon'ları davet etmiş olmaktan memnun. Belki de sonbaharda bir parti verirler. Basit bir kutlama, iş arkadaşları ve Lucien'in okul arkadaşlarının anne babalarıyla.

Sürekli kuşkulanmaktan bıktı. Richard, Adèle'in yanında olmasını bağımsız olmamasına borçlu olduğunu düşünmek istemiyor artık. Kendi kendine, eve daha fazla para bırakacağına söz veriyor. Adèle'i trene binmesi, Lucien'i anneannesini, babaannesini, dedelerini görmeye, Caen'a ya da Bologne-sur-Mer'e götürmesi için teşvik ediyor. Hatta, hayatta ne yapmak istediğini düşünmesinin zamanının geldiğini bile söyledi ona.

Bazen akıldışı bir şevke, her doktoru şüphelendirmesi gereken bir iyimserliğe kapılıyor. Onu tedavi edebileceğine, Adèle'in, ilacının Richard'da olduğunu hissettiğinden dolayı ona tutunduğuna ikna oluyor. Bir önceki gün, Adèle oldukça mutlu uyandı. Hava bir harikaydı. Richard Adèle'i ve Lucien'i, çocuk için alışveriş yapmaya, köye götürdü. Adèle arabada bir mağazanın vitrininde görüp beğendiği bir elbiseden bahsetti. Çok az parası kaldığını, elbise için biriktirmesi gerektiğini mırıldanıyordu ki Richard sözünü kesti. "O parayla ne yapacaksan yap. Bana hesap verip durma." Adèle

hem müteşekkir hem de biraz şaşırmış gibiydi; sanki bu marazi oyuna alışmıştı.

"Onu mutlu etmek." Henri bunu Odile'e söylediğinde, hayatın amacının bu olduğunu yinelediğinde, kulağa nasıl da kolay geliyordu. Bir aile kurmak ve karını mutlu etmek. Nikâhtan sonra, belediye binasının avlusunda, doğum servisinin bekleme salonunda, yeni bir eve taşınmalarını kutlamak için verdikleri partide her şey ne kadar da basitti; o zamanlar herkes Richard'ın hayatta başarılı olmak için gereken her şeye sahip olduğunu düşünüyordu.

Odile sürekli bir çocuk daha yapmaları gerektiğini söylüyor. Böylesine güzel bir eve büyük bir ailenin yakışacağını. Evlerine her geldiğinde, Adèle'in karnına bakıyor ama o, başını hayır anlamında iki yana sallıyor. Richard öyle rahatsız oluyor ki konuyu anlamazdan geliyor.

Richard Adèle için, kendisinden ve itkilerinden uzak olduğu, yeni bir hayat tasarladı. Zorlamalarla ve alışkanlıklarla dolu bir hayat. Onu her sabah uyandırıyor. Yatakta oyalanmasını, karanlık düşüncelere kapılmasını istemiyor. Fazla uyku Adèle'e iyi gelmiyor. Adèle'in spor ayakkabılarını giyip toprak yolda koşmaya başladığını görmeden evden çıkmıyor. Adèle çitin oraya yaklaştığında dönüp el sallıyor, Richard arabayı o zaman çalıştırıyor.

Simone, eskiden beri kırsaldan hep nefret etti; belki de orada büyüdüğü için. Kızına oradan bir perişanlık mekânı, diye bahsediyor; Adèle'in gözünde doğa, evcilleştirdiğini sandığın ama aniden boğazına saldıran vahşi bir hayvan. Richard'a söylemeye cesaret edemiyor ama köy yollarında koşmaktan, ıssız ormana girmekten korkuyor. Paris'te, yoldan geçenlerin arasında koşmayı seviyordu. Şehrin kendi ritmi, temposu Adèle'e de geçiyordu. Burada peşinden kovalayan

varmış gibi daha hızlı koşuyor. Richard manzaranın tadını çıkarmasını, vadilerin dinginliğinden, korulukların ahenginden etkilenmesini isterdi. Ama Adèle hiç durmuyor. Ciğerlerini yırtana kadar koşuyor, eve son derece yorgun, atan şakaklarıyla dönüyor; kaybolmamasına her seferinde şaşırıyor. Daha ayakkabılarını çıkarmamışken, telefon çalıyor; nefesini düzeltip Richard'a cevap veriyor.

"Bedeni tüketmek lazım." Adèle kendini yüreklendirmek için bunu düşünüyor. İyi uyuduğu bir gecenin sabahında, bu fikre inandığı da oluyor. İyimser olduğu, ilerisi için planlar yaptığı. Ama geçen saatler elinde kalan kararlılığı da kemirip bitiriyor. Psikiyatristi avaz avaz bağırmasını önerdi. Bu Adèle'e komik geldi. "Çok ciddiyim. Bağırmanız gerek, olabildiğince yüksek sesle bağırın." Onu rahatlatacağını söyledi. Ama yalnız da olsa, kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde de olsa, öfkesini dışa vurmayı beceremedi Adèle. Bağıramadı.

Öğleden sonra Lucien'i okuldan almaya Adèle gidiyor. Yürüyerek köye iniyor ve kimseyle konuşmuyor. Yoldan geçenleri çenesiyle hafifçe selamlıyor. Köylülerin senli benli tavırları karşısında donakalıyor. Okulun kapısında beklemiyor pek, diğer annelerin kendisiyle konuşmasından korkuyor. Oğluna, okuldan çıkıp biraz yürümesi gerektiğini söyledi. "İnek heykeli var ya? Seni orada bekleyeceğim."

Hep erken geliyor. Büyük kapalı çarşının karşısındaki banka oturuyor. Bankta biri olduğunda, oturan kişi rahatsız olup yerini ona bırakana kadar, kayıtsızca ayakta duruyor. Richard, köyün 1944 yılında Amerikalılar tarafından yanlışlıkla bombalandığını anlatmıştı. Yirmi dakikadan daha az bir sürede, köy haritadan silinmiş. Mimarlar binaları, Normandiya keresteliklerini aslına uygun olarak yeniden inşa etmeye çalışmış. Adèle, Amerikalıların kiliseyi bombalamamış olmalarının sebebinin dini olup olmadığını sordu. "Hayır, dedi Richard. En sağlam bina oymuş."

Bahar geldiğinde doktoru günlerini açık havada geçirmesini istedi. Bahçıvanlık yapmasını, çiçekler dikmesini, büyümelerini izlemesini söyledi. Emile, bahçenin arka tarafında bir bostan kurmasına yardım etti. Orada Lucien'le beraber hayli zaman geçiriyorlar. Oğlu çamurun içinde debelenmeyi, baklaları sulamayı, üzerine toprak bulaşmış yaprakları çiğnemeyi seviyor. Temmuz daha yeni başlamış olmasına rağmen, Adèle günlerin kısaldığını çaresizlikle fark ediyor. Her gün daha erken kararan göğe bakıyor, kışın gelişini kaygıyla bekliyor. Birbiri ardına gelen yağmurlu günler. Ihlamur ağaçlarını budamak gerekecek; dev kadavralar gibi siyah kütük uçlarını gösterecekler. Adèle Paris'i arkasında bırakırken tüm yükünü boşalttı. İşi yok, arkadaşı yok, parası yok. Yaz mevsiminde gözünü boyayan, kışın da tutsağı olduğu bu evden başka hiçbir şeyi yok. Bazen paniğe kapılmış, gagasını camekânlara çarpan, kapının kulpuna takılıp kanatlarını kıran bir kuşa benziyor. Sabırsızlığını gizlemekte, asabiyetini belli etmemekte git gide daha da zorlanıyor. Oysa nasıl da çabalıyor. Yanaklarının içini ısırıyor, kaygıya karşı koymak için nefes alıştırmaları yapıyor. Richard, Lucien'i okuldan sonra televizyonun karşısına oturtmasını yasakladı; çocuk için eğlenceli faaliyetler bulmaya çalışıyor. Bir akşam, Richard, Adèle'i salondaki halının üzerinde otururken buldu; gözleri şiş, yüzü kıpkırmızıydı. Lucien'in boya lekesi yaptığı mavi koltuğu temizlemek için bütün öğleden sonra uğraşmıştı. "Beni dinlemiyor. Oynamayı bilmiyor" diye yineliyordu öfkeyle, kasılmış elleriyle.

"Son geldiğinizde, bana sanırım iyileştim, demiştiniz. Ne demek istediniz?

– Bilmiyorum" diyor omuz silkerek.

Doktor sessizliğin çökmesine izin veriyor. İyiliksever gözleriyle Adèle'e bakıyor. Muayenehanesine ilk geldiğinde, onu tedavi edebilecek yetkinliğe sahip olmadığını, Adèle'in durumunda daha çok davranış terapileri, spor ve grup terapisi önerildiğini söylemişti. Adèle, sert ve soğuk sesiyle: "Hayatta olmaz. Nefret ederim. Utancını herkesin önüne sermek de biraz korkaklık doğrusu."

Ona gelmek için ısrar etmişti. Doktorun ona güven verdiğini söylüyordu. Psikiyatrist, onu gönülsüzce kabul etti; bu zayıf, solgun, mavi gömleğinin içinde yüzen kadını dokunaklı bulmuştu.

"Yani, uslu duruyorum diyelim.

– Sizce iyileşmek bu mu? Uslu durmak.

– Evet, sanırım. Ama iyileşmek aynı zamanda korkunç. Bir şeyleri kaybetmek demek. Anlıyor musunuz?

– Elbette.

– Son zamanlarda sürekli korkuyordum. Kontrolü kaybetmiş gibiydim. Yorgundum, artık durmam gerekiyordu. Ama onun beni affedebileceğine hiç ihtimal vermemiştim."

Adèle tırnaklarıyla koltuğun kumaş döşemesini tırmalıyor. Dışarıda kara bulutlar, sivri tepelerini gösteriyor. Yakında fırtına kopacak. Buradan binanın önünü ve arabada onu bekleyen Richard'ı görebiliyor.

"Her şeyi öğrendiği akşam çok rahat uyudum. Derin ve dinlendirici bir uykuydu. Uyandığımda, ev harap olmuştu, Richard benden nefret ediyordu, ama tuhaf şekilde neşeliydim, hatta heyecanlıydım.

– Üzerinizden yük kalkmıştı."

Adèle susuyor. Kaldırımlara öfkeli bir yağmur iniyor. Günün ortasında gece olmuş gibi.

"Babam öldü.

– Ah çok üzüldüm, Adèle. Babanız hasta mıydı?

– Hayır. Dün gece uykusunda inme inmiş.

– Üzgün müsünüz?

– Bilmiyorum. Öte yandan, hiçbir zaman burada olmayı gerçekten sevmemişti."

Yüzünü sağ eline yaslıyor, koltuğa gömülüyor.

"Cenazesine gideceğim. Yalnız gideceğim. Richard kliniği bırakamaz, hem Lucien'in ölümle yüzleşmek için henüz çok küçük olduğunu düşünüyor. Benimle gelmeyi teklif etmedi bile. Ben gideceğim. Tek başıma.

– Böyle bir durumda sizi yalnız bıraktığı için Richard'a kızgın mısınız?

– Ah, hayır" diye cevap veriyor yavaşça. "Buna seviniyorum."

Richard eskiden beri sekse hiç önem vermezdi. Gençken bile, görece zevk alırdı. Bu edim esnasında hep biraz sıkılırdı. Çok uzun sürdüğünü düşünürdü. Tutkuluymuş gibi yapması mümkün değildi, arzusunun ılıklığının Adèle'in içini rahatlattığını sanmıştı; zeki ve rafine her kadını rahatlatacağı gibi. Ona verdiklerinin yanında seksin bir hiç olduğunu düşünüyordu. Bazen herkesin önünde, zevahiri kurtarmak, biraz da kendini rahatlatmak için seksle ilgileniyormuş gibi yapıyordu. Bir kızın kalçaları hakkında bayağı bir laf ediveriyordu. Arkadaşlarının önünde, bir kaçamak yaptığını ima ediyordu. Böyle davranmaktan utanıyordu. Bunları bir daha hiç düşünmüyordu.

Eskiden beri baba olmanın, sırtını ona yaslayan, elinde avcunda ne varsa vereceği bir aileye sahip olmanın hayalini kurmuştu. Lucien'i dünyada her şeyden çok istemiş, ne zaman olacağını kaygıyla beklemişti. Ama Adèle hemen, hatta ilk

seferinde hamile kalmıştı. Richard bundan dolayı böbürlenmiş, bunu kendi erkekliğinin bir delili olarak görmüştü. İşin aslı, sevdiği kadının bedenini suiistimal etmesine gerek kalmadığı için içi rahatlamıştı.

Richard bir kere bile intikam almayı düşünmedi. Ya da baştan kaybettiği bu kavgada dengeyi yeniden tesis etmeyi. Bir seferinde, bir kızla gidebileceği bir ortam oluşmuş, Richard da düşünmeden fırsatı değerlendirmişti. Ne istediğini bilmeden.

Kliniğe başladıktan üç ay sonra, Richard'ı babasının eczanesinde staj yapan Matilda'yla tanıştırmışlardı. Etli butlu, zeytin gözlü, sivilcelerini uzun kızıl saçlarıyla saklayan bir kız. Güzel olmasına ramak kalmış.

Bir akşam Richard kliniğin karşısında bira içerken, başka iki kızla bir masada oturan Matilda'yı gördü. Kız ona el salladı. Gülümsedi. Richard, onu yanına mı çağırıyordu yoksa sadece babasının arkadaşı olduğu için kendini selam vermek zorunda mı hissetmişti, anlamadı. Richard da selam verdi.

Sonra onlara hiç dikkat etmedi; düşünceleri alkolden ve sıcaktan yavaşlamıştı. Matilda'yı tamamen unutmuştu ki kız masasına yaklaştı ve: "Richard, değil mi?" dedi.

Belkemiğinden ter damlaları aktı.

"Evet, Richard Robinson." Beceriksizce ayağa kalktı, kızın elini sıktı.

Kız izin istemeden oturdu, anlaşılan o kadar da utangaç değildi; eczanede tezgâhın arkasında yüzü kızaran kıza kıyasla. Richard'a üniversiteden, yaşadığı şehir olan Rouen'dan, aslında tıp okumak istediğinden ama o kadar çalışkan olmadığından bahsetti. Müzikli, tiz bir sesle, hızlı hızlı konuşuyordu. Richard terden ıslanmış yüzüyle, sakince baş sallıyordu. Gözlerini kızdan ayırmamak ve açık tutmak için doğru zamanda gülümsemek, hatta bazen sohbeti devam ettirmek için çaba harcıyordu.

Amaçsızca sokakta yürüdüler. Richard kızdan bir sigara istedi ama zorla içti. "Şimdi ne yapıyoruz?" demek istiyordu ama sustu. Kliniğe kadar yürüdüler. Binanın önüne geldik-

lerinde, ne tereddütlü ne de telaşlıydılar. Richard anahtarlığını çıkardı, garajdan geçtiler.

Richard muayenehanesinin panjurlarını kapadı.

"Üzgünüm, içecek bir şey yok. Su ister misin?

– Sigara içebilir miyim?"

Teni. Süt gibi teni yavandı. Richard dudaklarını dokundurdu. Ağzını biraz açıyor, dilinin ucunu boyun oyuğuna, kulağını arkasına değdiriyordu. Eti tamamıyla tatsızdı, herhangi bir vurgudan yoksundu. Terinin bile kokusu yoktu. Bir tek parmakları biraz sigara kokuyordu.

Üzerindeki ince beyaz gömleğin düğmelerini kendisi açtı, Richard korku içinde, bu yuvarlar karna, eteğin belinde oluşturduğu kıvrımlara, sutyenin lastiklerinin altındaki ince yağ tabakasına bakakaldı. Adèle'in iskeleti başına musallat olmuştu.

Matilda 25 yaşına bakmadan *femmefatale*'i oynamaya çalışıyor, çalışma masasına yaslanmış, ağulu taklidi yaparken biraz gülünç oluyordu. Muayenehanede tek bir ses çıkmıyordu. Dayandıkları mobilya bile gıcırdamıyordu. Kız, çok yavaş nefes alıp veriyordu. Bir şeyler deniyordu ama kendinden yaşça büyük, hem de evli bir adamla yasak ilişki yaşamanın daha fazla kıvılcım yaratmamasından dolayı hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Üniversitedeki arkadaşlarıyla bile daha eğlenceli oluyordu. Richard eğlenceli değildi.

Başını bir o yana, bir bu yana savurdu. Gözlerini yumdu. Şehvetli baldırları Richard'ın üzerine kapandı. Richard, kalçalarını kavrasa, sutyenini açsa, beyaz göğüslerine baksa da boşalamadı. Kendini yavaşça geri çekti, sokağa çıktıklarında, kız ona eşlik etmesini istemedi.

"Zaten evim çok yakın."

Richard arabasına bindi. Şimdi hiç sarhoş hissetmiyordu. Yolda giderken, ellerini durmadan burnuna götürüp kokladı, hatta parmaklarının tadına baktı, ama sadece antiseptik sabun kokusu duyuyordu.

Matilda hiçbir iz bırakmamıştı.

Richard onu tren garına bırakıyor. Adèle arabada giderken pencereden dışarı bakıyor. Henüz gün doğuyor. Sisli güneş tepeleri okşuyor. Durumun tuhaflığını ne Richard ne de Adèle dile getiriyor. Adèle, onu rahatlatmaya, ona şefkat göstermeye, herhangi bir kaçamak planlamadığına dair söz vermeye cesaret edemiyor. Richard, sonunda onun birkaç saatliğine de olsa özgürlüğün tadına bakmasının zamanının gelmiş olmasından dolayı rahatlamış.

Geri gelecek.

Tren garının meydanında, üzgün ve güzel Adèle'i, sigara içişini izliyor. Cüzdanını çıkarıp bir tomar para uzatıyor.

"İki yüz Euro. Yeter mi?

– Yeter. Merak etme.

– Daha fazla istiyorsan söyle.

– Yok, teşekkür ederim. Yeterli.

– Hemen çantana koy yoksa kaybedersin."

Adèle çantasını çıkarıyor, paraları bir göze yerleştiriyor.
"O zaman yarın görüşürüz.
– Evet, yarın görüşürüz."

Adèle pencere kenarındaki, trenin ilerleme yönünün tersine duran koltuğuna yerleşiyor. Tren kalkıyor. Kompartımana kibar bir sessizlik hâkim. Tüm hareketler pamuk gibi; telefonda konuşanlar elleriyle ağızlarını kapatıyor. Çocuklar uyuyor; herkesin kulağında sıkı sıkı takılmış kulaklıklar var. Adèle'in uykusu var ve dışarıdaki manzara gözlerine çerçeveden çıkan renkler, erimiş desenler, gri akıntılar, yeşil ve siyah sızıntılar olarak görülüyor. Üzerinde siyah bir elbise, biraz demode bir ceket var. Karşısına bir erkek oturuyor, Adèle'e selam veriyor. Yakınlaşmakta hiç zorlanmayacağı türden bir adam. Adèle gergin, zihni karışık. Erkeklerden değil, yalnızlıktan korkuyor. Kimsenin bakışlarını üzerine çekememek, tanınmaz olmak, isimsiz olmak, sürünün içinde bir piyon olmak. Hareket halinde olmak ve kaçışın mümkün olduğunu düşünmek. Uygulanabilir değil, hayır, ama mümkün.

Kompartımanın sonunda genç bir kız, camlı kapının arkasında ayakta duruyor. En fazla on yedi yaşında. Uzun, ince genç kız bacakları var, sırtı biraz kambur. Onu öpen çocuk, sırt çantasını çıkarmamış; kıza doğru eğiliyor, onu neredeyse ezecek. Gözleri kapalı, ağızları açık, dilleri birbirinin etrafında dönüyor, durmaksızın.

Simone, babası için bir konuşma yapmak isteyip istemediğini sordu. Adèle, pek tercih etmeyeceğini söyledi. Aslında, bu denli az tanıdığı bir adam hakkında ne söyleyebileceğini bilmiyor.

Hatta hayranlığını besleyen de bu sırdı. Onu çökmüş, acayip, taklit edilemez buluyordu. Onu yakışıklı buluyordu. Hararetle özgürlükten ve devrimden bahsederdi. Adèle çocukken, ona 1960'ların Hollywood filmlerini izletir, sürekli, işte hayatın böyle yaşanması gerektiğini yinelerdi. Onunla

dans ederdi; Nat King Cole eşliğinde ayağını havaya kaldırdığını, ayakkabısının ucunu döndürdüğünü, topukları üzerinde döndüğünü gören Adèle'in, neşeden ve şaşkınlıktan gözleri yaşarırdı. İtalyanca konuşurdu; en azından Adèle öyle sanıyordu. Cezayir hükümeti tarafından okumak için gönderildiği Moskova'da, Bolşoy balerinleriyle kaşık kaşık havyar yediğini anlatırdı.

Bazen, melankoli buhranlarından biri esnasında, ne anlama geldiğini hiç söylemediği, Arapça bir şarkı söylerdi. Onu köklerinden kopardığı için Simone'u suçlar, öfkelenirdi. Kızdığında haksızlık eder, bağırır çağırır, tüm bunlara ihtiyacı olmadığını, aslında hepsini başından savıp, gidip mütevazı bir yerde tek başına, zeytin ekmek yiyerek yaşayabileceğini söylerdi. Keşke toprağı işlemeyi, ekmeyi, karmayı bilseydim, derdi. Çocukluğundaki köylülerinin huzurlu hayatını yaşamak istediğini söylerdi. Ve bazen, uzun bir uçuştan sonra yorgun düşmüş kuşun karıncaya imrenmesi gibi onlara imrendiğini.

Tüm bunları duyan Simone zalimce güler, ona meydan okurdu. Ve o, gitmezdi. Hiç gitmedi.

Trenin gürültüsü ninni gibi geliyor, Adèle yarı uykuya dalıyor. Ebeveynlerinin yatak odasının kapısını itiyor, büyük yatağı görüyor. Babasının bedeni bir mumya gibi uzanmış. Ayakları göğe çevrili, kefenin içinde kaskatı. Yaklaşıyor, teninin görünen son parçalarını bulmaya çalışıyor. Elleri, boynu, yüzü. Geniş, pürüzsüz alnı, dudak kenarlarındaki derin çizgiler. Bilindik hatları buluyor, gülümsemesinin izlediği yolu, babacan duyguların tam haritasını.

Yatağa, ölü bedenin hemen yanına uzağına uzanıyor. O, tamamıyla Adèle'e ait. İşte şimdi ne kaçabilir, ne de iletişimi reddedebilir. Adèle, bir kolunu başının altına alıyor, bacak bacak üstüne atıyor, bir sigara yakıyor. Soyunuyor. Cesedin yanına çıplak yatıyor, tenini okşuyor, ona sarılıyor. Gözkapaklarına, çukur yanaklarına öpücükler konduruyor. Babasının utangaçlığını, çıplaklıktan, hem kendisinin hem

başkalarının çıplaklığından nasıl da nefret ettiğini hatırlıyor. Böyle, ölü, Adèle'in insafına teslim yatarken, artık kızının müstehcen merakına hiçbir şekilde direnemez. Adèle üzerine eğiliyor ve yavaşça kefeni açıyor.

Saint-Lazare Garı. Adèle trenden iniyor, hızlı adımlarla Amsterdam Sokağı'nı çıkıyor.

Önceki hayatla bağlarını kopardılar. Kesin, kökten bir kopuş oldu. Arkalarında Adèle'in kıyafetleriyle, tatil hatıralarıyla, hatta fotoğraf albümleriyle dolu onlarca koli bıraktılar. Mobilyaları satıp tablolarını hediye ettiler. Taşınma günü, dairelerine hiç de nostaljik olmayan bir bakış attılar. Anahtarları ev sahibesine iade edip sağanak yağmurun altında yola çıktılar.

Adèle gazeteye geri dönmedi. İstifasını verecek cesareti yoktu, sonunda eve bir mektup geldi; Richard elinde tuttuğu kâğıdı burnunun ucunda sallıyordu: "Çok ağır kusur sebebiyle işten çıkarma. İşe gelmeme." Dostlarından, üniversite arkadaşlarından, eski meslektaşlarından haber almıyorlar. Kimse onları ziyarete gelemesin diye mazeretler üretiyorlar. Çoğu, aniden taşınmalarına şaşırdı. Ama kimse onlara ne olduğunu merak etmedi. Sanki Paris onları unuttu.

Adèle gergin. Ayakta, dışarıda bir masanın boşalmasını bekleyerek sigara içiyor, müşterilere bakıyor. Turist bir çift

kalkıyor, Adèle hemen masalarına yerleşiyor. Sokağın karşısından Lauren'in geldiğini görüyor; arkadaşı el sallıyor, sonra başını öne eğiyor. Sanki gülmeye ya da neşeli olmaya hakkı yokmuş gibi.

Adèle'in babasından, cenaze saatinden bahsediyorlar. Lauren "Daha önce haber verseydin ben de seninle gelebilirdim" diyor. Richard'ı, Lucien'i soruyor, yaşadıkları köyü, evlerini merak ediyor. Histerik bir gülüşle; "Ee, yapılacak ne var o çukurda?" diye soruyor.

Hatıralarından söz açıyorlar ama pek de hevesli değiller. Adèle düşünmeye çalışıyor ama zihni bomboş. Söyleyecek bir şey bulamıyor. Saatine bakıyor. Gecikmese iyi olur, trene binecek. Lauren gözlerini göğe kaldırıyor.

"Ne?" diye soruyor Adèle.

– Hayatının hatasını yapıyorsun. Neden gidip kendini oraya gömdün? O köy evinde bir ev hanımı olarak mutlu musun?"

Lauren'ın ısrarı, Richard'la olan evliliğinin bir hata olduğunu yinelemesi Adèle'i çileden çıkarıyor. Adèle, Lauren'ın ona bu tavsiyeleri dostane duygularla değil, başka sebeplerden verdiğini hissediyor. "Mutlu değilsin, kabul et! Senin gibi bir kadın böyle mutlu olamaz! Aşk evliliği yapmış da değilsin."

Adèle, tükenene kadar konuşmasına izin veriyor. Bir kadeh şarap daha söylüyor, yavaşça içiyor. Sigarasını içip Lauren'in azarları karşısında sessizce başını sallıyor. Arkadaşının argümanları tükendiğinde, Adèle, soğuk ve keskin, saldırıyor. Richard'ın tonlamalarını taklit ettiğini, onun kullandığı kelimeleri seçtiğini fark edip şaşırıyor. Arkadaşının itiraz edemediği berrak fikirler geliştiriyor, basit hisler ifade ediyor. Bir gayrimenkule sahip olmanın verdiği mutluluktan, Lucien'in doğa ile temas etmesinin öneminden bahsediyor. Mütevazı zevkleri, gündelik hayatın neşesini övüyor. Hatta şu aptalca ve haksız cümleyi bile kuruyor: "Tabii insan çocuğu olmadan bilemez. Umarım bir gün sen de bunları yaşarsın." Sevildiğini bilenin kıyıcılığı.

Adèle geç kaldı, yine de Boulogne-sur-Mer Garı'ndan ebeveynlerinin dairesine, yavaşça yürüyor. Gri, ıssız, çirkin sokaklarda ilerliyor. Krematoryum merasimini kaçırdı. Kuzey Garı'na varması uzun sürdü sonra da treni kaçırdı.

Dairenin zilini çaldığında, kimse kapıyı açmıyor. Apartmanın önünde, girişteki basamaklarda oturup bekliyor. Bir araba geliyor, içinden, yanında iki erkekle Simone iniyor. Üzerinde vücudunu saran, siyah bir elbise var, başına, topuzuna tutturduğu siyah, tüllü bir şapka kondurmuş. Hatta buruşuk bileklerinde potluk yapan, korkunç siyah saten eldivenler bile takmış. Bu rüküş haliyle gülünç olmaktan çekinmiyor. Gözü yaşlı dul rolü oynuyor.

Daireye giriyorlar. Misafirler, bir garsonun masaya getirdiği kanepelerin üzerine atlıyor. Simone, elini üzerine konan ellerin üstüne koyuyor. Kontrol edemediği hıçkırıklarla kırılıp dökülüyor, Kader'in ismini bağırıyor. Yas ve

alkol yüzünden biraz şehvete gelmiş ihtiyarların kollarında inliyor.

Simone panjurları kapatmış; içeride boğucu bir sıcak var. Adèle ceketini eski siyah koltuğa asıyor ve kitaplığın boşaltılmış olduğunu fark ediyor. Babasının plakları yok olmuş, Simone'un etajerleri silerken kullandığı temizlik malzemesinin şekerli kokusu hâlâ havada asılı. Dairenin tamamı, her zamankinden daha temiz görünüyor. Sanki annesi öğlene kadar yerleri ovmuş, fotoğraf çerçevelerini silmiş.

Adèle kimseyle konuşmuyor. Bazı misafirler dikkatini çekmeye çalışıyor. Adèle'in de sohbete katılacağını umarak, yüksek sesle konuşuyorlar. Sıkıntıdan ölüyor gibiler, birbirlerine söyleyebilecekleri her şeyi söylediler ve şimdi muhtemelen, Adèle'in onları eğlendireceğini sanıyorlar. Kırışık yüzleri, aşınmış çenelerinden çıkan sesler, Adèle'i derinden tiksindiriyor. Surat asan bir çocuk gibi kulaklarını tıkamak, gözlerini yummak istiyor.

Sekizinci kat komşusu dik dik ona bakıyor. Gözleri yapış yapış. Sanki gözkapağında bir gözyaşı damlası asılı. Adèle'in, göbek katmanlarının altındaki penisini bulmakta zorlandığı obez komşu. Yağın altında terleyen, devasa baldırlarının birbirine sürtmesinden yanan penisi. Lisedeyken öğleden sonraları onun evine çıkardı. Dairesi iki oda bir salondu. Bir de, masa sandalye attığı büyük balkonu vardı. Manzarası nefes kesiciydi. Pantolonunu bileklerine kadar indirip mutfak masasına otururdu; Adèle denize bakardı. "İngiltere kıyılarını görüyor musun? Elini uzatsan dokunacakmışsın gibi." Ufuk düzdü. Apaçıktı.

"Richard sana eşlik etmedi mi?" diye soruyor Simone, kızını mutfağa çekerken. Sarhoş olmuş.

"Hafta ortasında kliniği kapatamazdı, Lucien'i de yalnız bırakamazdık. Bunları sana telefonda anlattı.

– Kırıldım, o kadar. Gelmezse üzüleceğimi tahmin eder sandım. Fırsat bu fırsat, onunla tanıştıracağım bir sürü insan vardı. Ama madem...

– Madem ne?

– Beyefendi kendi kliniğini açtığından, o büyük evi aldığında beri sanki artık bizi beğenmiyor. Bu sene sadece bir kere geldi, onda da dişlerini sıktı durdu. Zaten tahmin etmeliydim.

– Öyle deme, anne. Çok çalışıyor. O kadar."

Simone, otel kibritleri koleksiyonunun yanına, içinde babasının küllerinin olduğu pembe beyaz porselenden bir vazo yerleştirmiş. Büyük bir bisküvi kutusuna ya da bir İngiliz çaydanlığına benziyor. Babası bir gecede siyah koltuktan salondaki büfeye geçti.

"Babamın yakılmak istediği aklımdan geçmezdi."

Simone omuz silkiyor.

"Dindar biri değildi ama bu onun kültürüydü sonuçta. Böyle yapmamalıydın. Bana da söyleseydin." Adèle cümlesini zor duyulan bir mırıldanmayla bitiriyor.

"Sen buraya tam olarak niye geldin bakayım? Beni azarlamaya mı? Ölümünden sonra bile babanın tarafını tutmaya mı? Varsa yoksa o zaten. Gerzek hayalleri, fantezileri. 'Büyük Hayat!' Hayat onun için hiç yeteri kadar büyük olmadı. Bak sana ne diyeceğim." Simone bir yudum cin içiyor, diliyle köpek dişini şaklatıyor. "Tatminsiz insanlar etraflarındaki her şeyi harap ederler."

Alüminyum tepsiler boşaldı, misafirler Adèle'den izin istiyor. "Annenizin dinlenmesi lazım." "Güzel bir merasimdi." Hepsi, kapıdan çıkarken yan yan babasının küllerine bir bakış atıyor.

Simone kanepeye yığıldı. Makyajı tüm yüzüne yayılmış, yavaşça hıçkırıyor. Ayakkabılarını çıkarmış, Adèle kahverengi lekelerle kaplı buruşuk tenine bakıyor. Yanı sökülmüş siyah elbisesini büyük bir çengelli iğneyle tutturmuş. Anlaşılmaz bir mırıltı halinde sızlanarak ağlıyor. Dehşete düşmüş bir hali var.

"Siz ikiniz birbirinizi anlıyordunuz. Hep bana karşı bir oldunuz. O olmasaydı yıllardır buraya adımını atmazdın, değil mi? Dünyanın sekizinci harikası! Adèle şöyle, Adèle böyle. Hep küçük kızı olarak kaldığına inanmak işine geli-

yordu. Seni savunuyordu. Seni cezalandıramayacak, senle yüzleşemeyecek kadar korkaktı. 'Kızınla konuş, Simone' der, gözlerini çevirirdi. Ama ben kül yutmam. Richard, zavallım, hiçbir şey görmüyor. Baban gibi; kör ve saf. Erkekler bizim kim olduğumuzu bilmiyor. Bilmek istemiyorlar. Ben senin annenim, her şeyi hatırlıyorum. Daha sekiz yaşında yoktun, rahat durmuyordun. Erkeklere deli oluyordun. Görünmez olman gereken yerde, yetişkinler senden bahsediyordu. İyi şeyler de söylemiyorlardı hani. Yetişkinlerin sevmediği çocuklardandın. Daha o zamandan içinde kötülük vardı. Tam bir azize, ikiyüzlünün dik âlâsı. İstersen gidebilirsin. Senden hiçbir şey beklemiyorum. Zavallı Richard, nasıl da iyi kalpli. Onu hak etmiyorsun."

Adèle elini Simone'un bileğinin üzerine koyuyor. Ona gerçeği söylemek isterdi. İçini dökmek ve iyi niyetine güvenebilmek. Çocuk saçları gibi ince buklelerin yapıştığı alnını okşamak isterdi. Küçükken annesi için bir yüktü, sonra bir anda rakibesi oluverdi; şefkate, tatlılığa, açıklamalar yapmaya zaman kalmamıştı. Nereden başlayacağını bilemiyor. Beceriksizlik yapmaktan, otuz yıllık burukluğu ve kederi ortaya saçmaktan korkuyor. Çocukluğunda gördüğü o histeri krizlerinden birine tanıklık etmek, annesini eli yüzü çizik içinde, saçları çalı gibi, bağıra çağıra dünyadaki herkesi azarlarken görmek istemiyor. Boğazı düğümleniyor, susuyor.

Simone sakinleştiricilerin etkisiyle sersemlemiş; ağzı açık uyuyakalıyor. Adèle cin şişesinin kalanını içiyor. Annesinin fırının yanında bıraktığı bir parmak beyaz şarabı da bitiriyor. Panjurları açıyor, pencereden boş otoparka, otları yanmış minik bahçeye bakıyor. Çocukluğunun sefil evinde yalpalıyor, duvarlara çarpıyor. Elleri titriyor. Uyumak, içindeki öfkeyi uykuya hapsetmek istiyor. Ama daha akşam olmadı. Adèle hava kararırken sendeleyerek dışarı çıkıyor. Büfenin üzerine bir zarf, bir de içinde broşun olduğu turuncu kutuyu bıraktı.

Şehir merkezine kadar otobüsle gidiyor. Hava güzel, sokaklar hareketli. Turistler fotoğraf çekiniyor. Gençler, kaldı-

rımlara oturmuş bira içiyor. Adèle düşmemek için adımlarını sayıyor. Küçük bir oğlan çocuğu annesinin dizlerine oturmuş, pipete üfleyip Coca Cola bardağında kabarcıklar çıkartıyor. Garson Adèle'e birini bekleyip beklemediğini soruyor. Adèle başını iki yana sallıyor. Burada duramaz. Masayı boşaltıp bir bara giriyor.

Buraya daha önce gelmişti. Asma kattaki masalar, yapış yapış bar tezgâhı, arka taraftaki minik sahne, hepsi tanıdık geliyor. Belki de burası korkunç derecede basmakalıp bir yer olduğundan. Bar gürültücü ve alelade üniversite öğrencileriyle dolu; sınavların bitişini, tatilin başlamasını kutluyor olmaktan dolayı çok mutlular. Burada yapacak bir şey bulamıyor, barmenin kuşkulu gözlerle kendisine baktığını, titreyen ellerini, sönük bakışlarını fark ettiğini hissediyor.

Birasını içiyor. Karnı aç. Yanına bir oğlan oturuyor. Zayıf, yumuşak yüzlü bir genç. Şakakları tıraşlı, uzun saçlarını kafasının üst kısmına yapıştırmış. Çok konuşuyor ama Adèle söylediklerini duymakta zorlanıyor. Müzisyen olduğunu anlıyor. Küçük bir otelde bekçilik yapıyormuş. Çocuğundan bahsediyor. Adèle'in ismini hatırlamadığı bir şehirde, annesiyle yaşayan birkaç aylık bir bebek. Adèle gülümsüyor ama içinden beni soyun, çıplak halde şu barın üzerine yatırın diye geçiriyor; kollarımdan tutun, kıpırdamama izin vermeyin, yüzümü tezgâha bastırın. Erkeklerin birinin gidip birini geldiğini, penislerini karnının içine sapladıklarını, onu içinde yer etmiş korkuyu susturana, kederi defedene kadar evirip çevirdiklerini hayal ediyor. Tek söz etmesine gerek kalmasın isterdi; Paris'te gördüğü, deve gözlerini barların vitrinine dikmiş konsomatris kızlar gibi kendini teslim etsin. Bütün bar bedeninin üstünde içki içsin, üzerine tükürsün, bağırsaklarına kadar girip onları yerinden söksün isterdi; ondan geriye sadece cansız bir et parçası kalsın.

Arka kapıdan geçerek bardan çıkıyorlar. Oğlan esrarlı sigara sarıyor, Adèle'e uzatıyor. Adèle çok mutlu ve umutsuz. Başladığı cümleleri bitiremiyor. Sürekli "Ne söyleyeceğimi unuttum" diyor. Genç, çocuğunun olup olmadığını soruyor. Adèle salondaki koltuğun üzerinde bıraktığı ceketini düşü-

nüyor. Üşüyor. Eve dönse iyi olur ama artık çok geç oldu, şu anda ev ona çok uzak geliyor. Oraya kadar tek başına yürümeye cüret etmesi mümkün değil. Biraz cesur olmalı, eksisini artısını tartmalı, makul davranmalı.

Richard her şeyi öğrendiğinde, Adèle bir gün buraya, bu şehre, anne babasının dairesine aşağılanmış, parasız pulsuz halde, kesin dönüş yapacağını biliyordu. Koridorun sonundaki odaya geri dönmek, orada uyumak, saatlerce annesinin çatlak sesiyle sitem etmesini, izahat istemesini dinlemek; düşüncesi bile tüylerini diken diken ediyordu. Kendini o odanın tavanına asılı halde görüyordu; ayakkabıları parmaklarının ucunda, düştü düşecek. Bugün bile kâbuslar görmesine neden olan mavili beyazlı duvar kâğıdı bakışlarına yansımış. Dudakları mosmor, bedeni tüy gibi hafif; yatağın üzerinde sallanıp duruyor. Ayıbı nihayet soluksuz kalmış olurdu.

"Ne?"

Bu çocuk illa konuşmak zorunda. Adèle ona yaklaşıyor, onu öpüyor, göğüslerini gövdesine bastırıyor ama ayakta zor duruyor. Çocuk gülerek yakalıyor Adèle'i. Adèle gözlerini yumuyor. Esrarlı sigara midesini bulandırdı, zemin ayağının altından kayıyor.

"Birazdan gelirim."

Derin nefesler alarak barı bir uçtan bir uca katediyor. Tuvalette bir grup genç kız, daracık, naylon mini eteklerinin içinde, makyajlarını tazeliyor. Kıkırdıyorlar. Adèle yere uzanıyor, bacaklarını yukarı kaldırıyor. Gara kadar gidebilmek, bir trene binmek ya da kendini trenin altına atmak isterdi. Her şeyden çok istediği tepeciklere, evin siyah keresteliklerine, uçsuz bucaksız yalnızlığa, Lucien'e ve Richard'a kavuşmak. Yanağını sidik kokan döşemeye yaslayıp ağlıyor. Kavuşamadığına ağlıyor.

Ayağa kalkıyor. Başını musluktan akan soğuk suyun altına sokuyor. Aynaya baktığında yüzü, kurşuni teni, patlak

gözleri, solgun dudakları ile suda boğulmuş bir kadını andırıyor. Bara geri dönüyor, onu kimse fark etmiyor. Yoğun bir sisin içinde yüzüyor gibi hissediyor. Biraz sarhoş birkaç genç, birbirlerini omuzlarından tutmuş, zıplayarak şarkı söylüyorlar.

Genç omzuna dokunuyor. Adèle irkiliyor.

"Nereye kayboldun? İyi misin? Suratın bembeyaz." Elini yavaşça Adèle'in soğuk yanağına koyuyor.

Adèle gülümsüyor. Bilge ve gevrek bir gülümseme. Bu şarkıyı seviyor. *You give your hand to me.* Kendini çocuğun kollarına ve müziğin ritmine bırakıyor. Genç, Adele'in belirgin kaburgalarını parmaklarıyla kavrıyor. Adèle'i sıkıca bedenine bastırıyor, elleriyle, ısıtmak için çıplak kollarını ovalıyor. Adèle yanağını gencin omzuna yaslıyor, gözleri kapalı. İkisinin ayakları yavaşça hareket ediyor, bir sağa bir sola sallanıyorlar. Çocuk elini tutuyor, Adèle'i yavaşça döndürüp geri kendine çekerken, Adèle gözlerini açıyor, gülümseyerek şarkıyı mırıldanıyor; dudakları gencin boynunda.

"*Well, you don't know me.*"

Şarkı bitiyor. Topluluk, hareketli bir şarkının başlamasıyla çığlık atıyor. Dans pistini istila edip Adèle ile genci ayırıyorlar. Adèle gözlerini yummuş, ellerini ensesinde çapraz tutarak dans ediyor. Sonra ellerini aşağı indirip kendi göğüslerini okşuyor, kasıklarında birleştiriyor. Müziğin giderek hızlanan ritmiyle kollarını kaldırıyor. Kalçalarını, omuzlarını sallıyor, başını bir o yana bir bu yana savuruyor. İçine bir sükûnet doluyor. Kendini dünyadan soyutlanmış hissediyor; sanki bir letafet anı yaşıyor. Genç kızlığında, bazen pistte tek başına, saatlerce dans ederken hissettiği zevki yakalıyor. Masum ve güzel. O zamanlar hiçbir tasası yoktu. Tehlikenin farkında değildi. Her şeyiyle dans ediyordu; en yüksek, en büyük, coşturucu, muhteşem bir geleceğe aitti. Şimdi Richard ve Lucien sadece birer puslu hatıra, yavaşça silinen, sonra da yok olan, imkânsız hatıralar.

Gözünün kararmasına aldırış etmeden, kendi etrafında dönüyor. Gözleri yarı kapalı, karanlık salonu, minik ışık

parıltılarını görüyor; bu sayede dengede durabiliyor. Yalnızlığının dibine dalmak isterdi ama birileri onu oradan kendine doğru çekiyor; bırakmıyorlar. Biri onu arkadan yakalıyor, Adèle kalçalarını adamın cinsel organına sürtüyor. Kaba saba gülüşleri duymuyor. Adèle'i elden ele geçiren, ona sarılan, onunla biraz da alay eden erkeklerin birbirlerine attıkları bakışları görmüyor. Adèle de gülüyor.

Gözlerini açtığında, iyi kalpli genç ortada yok.

Peronda bekledi. 15:25 treninde yoktu. 17:12 treninde de. Cep telefonundan aradı. Adèle cevap vermedi. Üç kahve içti, bir gazete okudu. Trene binen, ona kimi beklediğini soran iki hastasına gülümsedi. Richard akşam yedide gardan çıkıyor. Nefesini tutuyor; Adèle'in yokluğundan paniğe kapılmış, ne yapsa ıstırabının önüne geçemiyor.

Kliniğe dönüyor ama bekleme salonu boş. Kafasını meşgul edecek bir acil vaka yok. Bazı dosyalara bakıyor ama çalışamayacak kadar gergin. Bu geceyi onsuz geçireceğini hayal bile edemiyor. Geri dönmeyeceğine inanamıyor. Komşuyu arıyor. Bir yalan uyduruyor; acil bir hasta geldiği için Lucien'e biraz daha göz kulak olması gerektiğini söylüyor.

Arkadaşlarının onu beklediği restorana yürüyor. Diş hekimi Robert, proje müdürü Bertrand. Ve kimsenin tam olarak ne iş yaptığını bilmediği Denis. Bu zamana kadar Richard arkadaş gruplarından hep uzak durdu. Eskiden beri sürücül

içgüdüsü yoktu. Daha tıp fakültesindeyken, diğer öğrencilerden biraz uzak duruyordu. Nöbet salonlarının uçkuru gevşek mizahından hoşlanmıyordu. Hemşirelerle yatıp kalkmaktan böbürlenen doktor arkadaşlarını dinlemeyi sevmiyordu. Erkekler arasındaki, illa ki kadın tavlamak etrafında dönen bu zahmetsiz ve beyhude suç ortaklığından kaçıyordu.

Hava çok sıcak, arkadaşları onu dışarıda bir masada bekliyor. Şimdiden iki şişe roze şarap içmişler; Richard onlara yetişmek için viski söylüyor. Gergin, sabırsız, çabuk öfkeleniyor. Birine sataşmak, kızmak istiyor. Ama arkadaşları hiç pas vermiyor. Kaba saba, sıradan ve gereksizler. Robert muayenehanesinin masraflarından bahsediyor, Richard'ı da işin içine katıyor: "Değil mi Richard? Boğazımıza kadar vergi." Bertrand, sakin bir sesle, dayanışmanın toplumumuz için gerekli olduğu, aksi takdirde toplumsal modelimizin yıkıma gideceği hakkındaki nutkunu çekiyor. Ve Denis, evet, iyi kalpli Denis, yineliyor: "Ama aslında aynı şeyi söylüyorsunuz. İkiniz de haklısınız."

Yemeğin sonunda, Richard'ın çenesi titriyor. Alkol yüzünden kederlendi ve şehvete geldi. Ağlamak, sohbeti kesmek istiyor. Cep telefonu önünde duruyor, ekran yandığı anda sıçrıyor. Adèle aramıyor. Dijestif içkilere geçilmeden, masadan kalkıyor. Robert Adèle'in güzelliği ve Richard'ın eve dönmeye sabırsızlanması hakkında bir yorum yapıyor. Richard gülümsüyor, şerik bir edayla göz kırpıyor, restorandan çıkıyor. O yağlı dudaklı hödüğün suratına bir yumruk çaksaydı keşke.

Sanki eve gidip karısının üzerine çıkmak övünülecek bir şey.

Kaygan asfaltın üzerinde, arabayı hızlı sürüyor. Gece sıcak, fırtına uzakta atları kişnetiyor. Arabayı park ediyor. Arabada oturup eve bakıyor. Kenarları aşınmış kapı çerçevesi. Ahşap bank ve kahvaltı masası. Evin gizlendiği çukuru oluşturan tepeler. Bu evi Adèle için seçti. Adèle'in hiçbir şey için

endişelenmesine gerek yok. Çarpan panjuru tamir ettirdi, küçük patikaya ıhlamur ağaçları diktirdi.

Çocukluğundaki gibi kendi kendine iddiaya giriyor. Söz veriyor. Adèle geri gelirse her şey farklı olacak, diye yemin ediyor. Artık onu yalnız bırakmayacak. Evde hüküm süren sessizliği kıracak. Adèle'i kendine çekecek, ona her şeyi anlatacak, onu dinleyecek. Kin tutmayacak, pişmanlık duymayacak. Görmemiş gibi yapacak. Gülümseyecek, "Trenini mi kaçırdın?" diyecek, sonra başka bir şeyden bahsedecek ve bu olay unutulacak.

Yanılsamalara hiç itimat etmez; ama Adèle'in şimdi hiç olmadığı kadar güzel olduğuna emin. Paris'ten taşındıklarından beri yüzünde o şaşkın ifade var; bakışlarını ıslatan o hayret ifadesi. Gözaltlarındaki halkalar yok oldu. Gözleri büyüdü. Gözkapakları dans pisti gibi geniş. Geceleri huzurlu bir uyku uyuyor. Gizlisi saklısı olmayan, olaysız bir uyku. Rüyasında mısır tarlaları, yerleşim yerleri, çocuk parkları gördüğünü söylüyor. Richard, "Peki rüyanda hâlâ denizi görüyor musun?" diye sormaya cesaret edemiyor.

Richard ona hiç dokunmuyor ama bedenini ezbere biliyor. Her gün onu inceliyor. Dizlerini, dirseklerini, ayak bileklerini. Adèle'in teninde morluklar yok artık. Richard ne kadar bakarsa baksın, pürüzsüz cildi, köyün duvarları kadar beyaz. Anlatacak hiçbir şeyi yok. Adèle artık yatak başlıklarına çarpmıyor. Artık sırtı ucuz duvardan duvara halıların üzerinde yanmıyor. Artık perçemleriyle gizlediği şişlikler yok. Adèle şişmanladı. Richard, yazlık elbiselerinin altında kalçalarının daha yuvarlak, karnının daha ağır, teninin daha gevşek, daha ele gelir olduğunu seziyor.

Richard onu arzuluyor. Sürekli. Bencil ve şedit bir arzu. Çok defa bir hareket yapmak, elini ona uzatmak istiyor ama orada ahmak gibi kalakalıyor. Elini cinsel organının üzerine koyuyor; çığlık atmaya hazırlanan bir çocuğun ağzını avucuyla kapar gibi.

Oysa Adèle'in göğüslerinin üzerinde ağlamak isterdi. Tenine tutunmak, başını dizlerine yaslamak, Adèle'in, ihanete uğramış aşkını teselli etmesine izin vermek. Onu arzu-

luyor ama bekliyor. Adèle'in üzerinden geçmiş erkeklerin gidiş gelişleri midesini bulandırıyor, peşini bırakmıyor. Bitmek bilmeyen, bir yere varmayan o ileri geri hareketler; o şaklayan tenler, o gevşek baldırlar, o devrilmiş gözler. Bir vuruş gibi düzenli o gidiş gelişler; imkânsız bir arayış gibi bir çığlık koparma arzusu gibi, Adèle'in içinde uyuyan, tüm manzaraları titreten bir hıçkırık gibi. Sadece olduğu şeye indirgenemeyen o ileri geri hareket; aynı zamanda hep başka bir hayat vaadi, güzellik ve muhtemel sevecenlik vaadi olan o ileri geri hareket.

Arabadan çıkıyor, eve doğru yürüyor. Sarhoş, biraz midesi bulanıyor; banka oturuyor. Ceplerinde sigara arıyor. Yok. Hep Adèle'in sigaralarını içer. Adèle gidemez. Onları terk edemez. Seni affeden kişiye ihanet etmezsin. Bu eve yalnız gireceğini, Lucien'e, "Annem nerede? Ne zaman gelecek?" diye sorduğunda cevap vereceğini düşünerek burnunu çekiyor.

Her nerede olursa olsun, Adèle'i bulacak. Onu geri getirecek. Ondan gözlerini ayırmayacak. Bir çocukları daha olacak, bir kız; bakışları annesine, güçlü kalbi babasına benzeyecek. Onu meşgul edecek, deli gibi seveceği küçük bir kız. Belki de bir gün, Adèle sıradan meşgalelerle yetinecek; salonun dekorasyonunu değiştirmek istediğinde, kızın odasına takılacak duvar kâğıdını seçmek için saatler harcadığında, Richard mutlu olacak; ölümüne mutlu. Adèle çok konuştuğunda, kapris yaptığında mutlu olacak.

Adèle yaşlanacak. Saçları beyazlaşacak. Kirpikleri dökülecek. Onu artık kimse fark etmeyecek. Richard, onu bileğinden tutacak. Adèle'in yüzünü gündelik hayata batıracak. Onu adımlarının tozunda sürüyecek, Adèle hem boşluktan korkup hem de düşmek istediğinde, onu hiç bırakmayacak. Ve bir gün, parşömen teninin üzerine, çatlamış yanağına bir öpücük konduracak. Adèle'i soyacak. Karısının cinsel organında, nabız gibi dolaşan kanın sesinden başka bir yankı duymayacak.

Ve Adèle kendini bırakacak. Titrek başını Richard'ın omzuna yaslayacak. Richard, demir atmış bir bedenin bütün ağrılığını hissedecek. Adèle, üzerine demet demet mezarlık çiçekleri ekecek; ölüme yaklaştıkça daha da müşfik olacak. Adèle yarın istirahat edecek. Kurt yeniği kemikleri, paslanmış bel oyuğu ile sevişecek. Aşka hâlâ inanan, gözlerini yuman ve artık hiçbir şey söylemeyen zavallı ihtiyar bir kadın gibi sevişecek.

Daha bitmedi, Adèle. Hayır, daha bitmedi. Aşk sabırdan başka bir şey değildir. Sofu, öfkeden kudurmuş, zorba bir sabır. Saçmalık derecesinde iyimser bir sabır.

İşimiz bitmedi.

Adèle Paris'te yaşayan genç ve güzel bir kadındır. Cerrah kocası ve küçük oğluyla, görünürde kusursuz bir orta sınıf hayatı sürmektedir. Görünenin ötesinde ise Adèle, yeniyetmeliğinde Milan Kundera'nın *Varolmanın Dayanılmaz Hafifiliği*'ni okuduktan sonra engel olamadığı bir bağımlılığın pençesine düşmüş ve kimliğini, sürdürdüğü iki farklı hayat etrafında kurmaya başlamıştır: birinin öznesi sessiz, neredeyse silik eş/anne Adèle iken diğerininki cinsel itkilerini sonuna kadar takip eden, gözü kara Adèle'dir.

Leïla Slimani hem içerik hem de üslup açısından hiddetli bu romanında cinselliği, evli bir kadın olmayı, Fransız orta sınıf hayatını, anne olmayı sorguluyor; okurunu Paris'in puslu ayazına, Adèle'in peşinde, dokunaklı bir serüvene götürüyor.

AYRINTI • EDEBİYAT
ISBN: 978-605-314-317-8
9 786053 143178